Dans la miezul nopții
NICOLA CORNICK

NICOLA CORNICK
DANS LA MIEZUL NOPŢII
SERIA MIRESE SCOŢIENE 2

One Night with the Laird by **Nicola Cornick**

Copyright © 2013 Nicola Cornick
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CORNICK, NICOLA
Dans la miezul nopţii / Nicola Cornick
trad. din lb. engleză: Anca Mihăilescu – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6782-3
I. Mihăilescu, Anca (trad.)
821.111
Nicola Cornick
LITERA

Bucureşti

Pentru Alison Lindsay.
Mulţumesc!

Plăcerea e un păcat, iar uneori păcatul, o plăcere.
LORD BYRON

Capitolul 1

Edinburgh, Scotia, aprilie 1815

Era nevoie de zece minute ca să ajungi cu trăsura din Edinburgh New Town în Edinburgh Old Town, iar în acele zece minute Jack avu cea mai incontrolabilă erecţie pe care o trăise vreodată până atunci. În ultimii zece ani, învăţase că anticiparea era unul dintre cele mai bune afrodiziace. Iar anticiparea pe care o simţea în seara aceea era acută şi aproape de nesuportat.

Vizavi de el stătea femeia care era motivul disconfortului său. Nu o putea vedea clar în lumina trecătoare a felinarelor, dar îi simţea cu acuitate prezenţa. Jack îi putea simţi mirosul de iasomie care zăbovea în părul şi pe pielea ei. Putea vedea umbra unui zâmbet care îi arcuia buzele sub mască şi încă simţea gustul sărutului pe care i-l furase cu câteva minute mai devreme. Atunci ea îl respinsese, dar într-un mod jucăuş, care promitea mai mult.

Avea reputaţia unui aventurier, dar trecuse multă vreme de când se culcase cu o femeie. Se întrebă dacă asta explica dorinţa lui nesăbuită de a renunţa la orice precauţie şi de a o lua în patul lui pe acea femeie pe care o cunoscuse cu doar câteva ore mai devreme. Jack nu ştia cum o cheamă. Nu îi văzuse chipul. Ştia doar că o percepea atât de acut sexual încât, dacă nu o avea curând, era în pericol să explodeze de frustrare.

Iar ea ştia asta. Îşi dădea seama că ea simţea tensiunea din trăsură, aşteptarea care îl încordase precum un arc. Ar fi vrut să-i şteargă zâmbetul vag şi satisfăcut de pe chip cu un sărut. Ar fi vrut să o posede chiar acolo, în trăsură, pentru ca fiecare înclinare a roţilor pe pavaj să-l împingă şi mai tare în trupul ei. Nu avea idee de ce îl tulbura atât de tare, şi nu-i plăcea asta, pentru că îl aducea aproape de momentul în care putea să-şi piardă controlul; ştia doar că o dorise din momentul în care o văzuse.

Vizitiul opri brusc trăsura. Un rândaş îmbrăcat în negru şi cu chipul impasibil deschise uşa trăsurii şi desfăcu scăriţa. Jack se lăsă pe spate pentru a-i permite însoţitoarei lui să coboare prima. Ea îşi adună poalele subţiri şi argintii ale rochiei cu o mână şi păşi cu uşurinţă afară. Jack o urmă, privind curios în jurul lui. Trăsura se oprise pe Royal Mile, în Edinburgh. Putea vedea clădirea masivă şi întunecată a catedralei St. Giles. Felinarele sclipeau în ploaia uşoară.

Ea îl luă de mână şi îl trase de-a lungul unei alei înguste care cobora, departe de drumul principal. Întunericul era de nepătruns, îi auzea zgomotul pantofilor pe pavaj şi simţea ploaia rece pe obraji, udându-i părul şi haina. Zidurile clădirilor închiriate erau tot mai înghesuite.

Se grăbea orbeşte spre primejdie; pe aleile acelea întunecate putea fi jefuit şi ucis şi nimeni nu ar fi venit să-l ajute. Un cuţit în coaste ar fi fost răsplata pentru nesăbuita căutare a pasiunii. Se opri, înţelepciunea înăbuşind pentru moment dorinţa, dar ea se întoarse spre el, îşi apăsă corpul de al lui şi se întinse să-l sărute. Simţea zidul rece al clădirii în spate, dar ea era fierbinte şi dulce. Sărutul ei era sălbatic şi stăruitor, alungând orice politeţuri şi cerând răspuns. Ea îi puse o mână pe după ceafă şi îi ţinu gura pe a ei, împletindu-şi degetele în părul lui. El îi simţi limba fierbinte atingând-o pe a lui şi gemu cu gura lipită de a ei.

Îşi strecură mâinile pe sub pelerina ei şi simţi sub palme mătasea alunecoasă a rochiei. O apucă de talie şi o trase mai aproape. Sânii ei se lipiră de pieptul lui, iar ea îşi frecă şoldurile de ale lui. Era exasperant să ajungă sclavul simţurilor când el era un bărbat cu experienţă, nu un novice, dar părea incapabil să reziste dorinţei arzătoare care îi aluneca acum prin vene.

În ochii ei sclipi o lumină vagă. Ea îi zâmbi. Se desprinse de el doar pentru a învârti mânerul unei uşi ascunse în colţul unui zid, adânc în umbre. Apoi îl luă din nou de mână şi îl trase în interior.

Casa nu era aşa cum se aştepta el. Acolo, în acea zonă săracă unde cădea tencuiala de pe ziduri şi pavajul era mizerabil, interiorul era ca un palat în miniatură. Totul

era lustruit, bogat şi sclipitor, din lemn, argint şi aur. Văzu totul doar în treacăt, pentru că ea îl trase în sus pe treptele de piatră – culorile luminoase ca nişte nestemate din draperiile lungi, care ţineau noaptea afară, pernele de pe canapea. Când se opri la capătul scărilor ca să-l sărute din nou, îşi lăsă mâna să alunece în pantalonii lui şi îi mângâie mădularul, iar el aproape că explodă acolo pe loc. Gâfâia, plin de speranţă şi de dorinţă, gura îi era uscată şi inima îi bubuia în piept.

Camera în care îi duse era cufundată în întuneric.

Doar cărbunii din foc ardeau roşiatic în şemineu. Nu exista nicio lumânare. Ea închise uşa cu un clic cât se poate de discret şi rămase o clipă cu palmele sprijinite pe ea. Putea să o simtă privindu-l. Întunericul îi ascuţea simţurile; o auzea respirând, îi auzea acea răsuflare uşor agitată care îi spunea că nu era nici pe departe aşa de calmă şi de controlată pe cât părea. Asta îi dădu o satisfacţie sălbatică. Nu i-ar fi plăcut să fie singurul atât de aproape de pierderea controlului.

Se auzi foşnetul uşor al catifelei când ea îşi desfăcu panglicile pelerinei, pe care o lăsă să alunece pe jos. Mătasea fină a rochiei sclipi din nou când ea se mişcă, apropiindu-se de el şi punându-i o mână pe piept. Degetele îi descheiară sigure nasturii de la jachetă. I-o trase de pe umeri şi apoi îşi îngropă degetele pe sub cămaşă ca să-i atingă căldura pielii. El o auzi cum inspiră adânc în timp ce îşi lăsă mâinile să alunece peste pieptul lui.

În ciuda furtunii care se dezlănţuise înlăuntrul lui, rămase complet nemişcat şi o lăsă să exploreze. I se păru o mică victorie să îi reziste.

Ea se întinse să îl sărute. Era înaltă, dar el era şi mai înalt. Îi prinse o buclă între degete şi o simţi mătăsoasă şi moale. Nu ştia ce culoare avea părul ei pentru că purtase o mantie de bal mascat cu glugă. Degetele lui cercetătoare găsiră nişte agrafe care ţineau alte bucle. Trase, iar agrafele căzură cu un clinchet pe podeaua din lemn, iar părul ei se revărsă peste mâinile lui.

Ea îi muşcă uşor buza de jos, apoi îşi lăsă limba să

alunece în gura lui, iar mintea lui se învârteji într-o furtună întunecată de senzaţii. Îşi vârî o mână în părul ei ca să-i ţină capul nemişcat în timp ce o săruta, căutând căldura şi dorinţa gurii ei, sporindu-i dorinţa. Ea îl ghidă cu nerăbdare. Îşi împleti limba cu a lui. Îi muşcă buza uşor şi îl gustă în profunzime.

Dorinţa ei era mai aprigă. Ea fu cea care îi apăsă în palmă mânerul rece al unui pumnal şi apoi se răsuci încet ca el să-i taie panglicile corsajului. Era o nebunie să facă asta pe întuneric, dar se descurcă până la urmă, strecurând lama pe dedesubt şi auzind prima ruptură a materialului înainte ca acesta să cedeze dintr-odată, iar rochia şi jupele să alunece la picioarele ei.

Ea era goală. Simţea asta. Îi simţea căldura corpului. Şi simţea din nou parfumul ei de iasomie, mai vag, diferit, dulce şi fierbinte pe pielea ei. Îşi aminti de senzaţia sânilor ei striviţi de pieptul lui şi se întinse spre ea, dar brusc pumnalul fu la gâtul lui. El făcu un pas în spate în timp ce ea îi puse mâna în piept şi îl împinse.

Pulpele lui se lipiră de marginea unui pat. Lama înţepă mai tare, iar el îşi permise să se lase pe spate pe cea mai moale, mai mare şi mai confortabilă saltea pe care o simţise în viaţa lui.

Ea îi smulse cămaşa şi îl încălecă, cu coapsele lipite de el. Cu o mână îi descheie nasturii de la pantaloni şi permise mădularului să salte liber direct în mâna ei. El încercă să o răstoarne sub el, dar lama de la gâtul lui îl avertiza să stea liniştit. Trasă o linie leneşă peste pieptul şi sternul lui, apoi mai jos pe abdomen, până când partea lată a lamei atinse vârful mădularului încordat. În acelaşi timp, ea îl strânse în palmă.

Dumnezeule, chiar era nebună! Iar el era pe cale să-şi piardă minţile.

Ea aruncă pumnalul şi se întinse peste el, alunecând ca să-l primească în corpul ei. Gura lui se deschise într-un strigăt când îi simţi fierbinţeala şi umezeala, dar ea îi sorbi strigătele într-un sărut. Se legănă şi se împinse mai adânc, tot mai adânc, mai strâns, tot mai strâns, iar mintea lui

parcă se împrăştie. O trase în jos pe el, în timp ce ea avu un orgasm violent, strigând cu disperare.

Se rostogoli şi rămase întinsă alături de el. Deşi respira sacadat, el îi auzi răsuflarea agitată. În ciuda şocantei desfrânări a întregii lor împreunări, Jack simţi că lipsea ceva ce nu înţelegea.

Îşi întoarse capul să se uite la ea – un gest prostesc, pentru că nu putea desluşi nimic în întunericul înăbuşitor. Dintr-odată, avu certitudinea că ea era pe cale să fugă. O simţi mişcându-se uşor şi trăgând aer în piept.

Mâna lui ţâşni şi o apucă de încheietură exact când ea dădea să se mişte. O trase la loc, lipind-o de el şi ţinând-o nemişcată.

— Nu ştii că nu e frumos să fugi de lângă un bărbat aşa de repede după ce l-ai iubit?

Şoapta lui îi gâdilă părul. Simţi cum îi atinge buzele.

După o clipă, ea râse, iar el simţi cum corpul ei se relaxează lângă al lui. Cu toate astea, ea nu spuse nimic.

— Cum te cheamă?

El voia să-i vorbească, aproape cu disperare, de parcă legătura fizică dintre ei nu era de ajuns. Era straniu, pentru că până atunci el nu dorise niciodată mai mult de la o femeie în afară de contactul fizic.

— Rose.

Din vocea ei răzbătu o uşoară ezitare înainte să vorbească. Aşadar, nu era numele ei.

— Eu sunt Jack.

El nu umbla cu minciuni, jumătăţi de adevăr şi nu era evaziv. Nu îi stătea în fire.

Ea îşi trecu mâna uşor peste pieptul lui în semn de recunoaştere. Poate că era o femeie care nu vorbea mult, dar compensa asta în alte feluri. Simţi o furnicătură la acea atingere uşoară.

— Vreau să te văd.

— Nu.

Răspunsul ei veni brusc şi cu o notă de panică în voce.

— De ce nu, iubito?

Simţindu-i teama, el îi vorbi pe un ton blând, dându-i părul de pe faţă, degetele mângâindu-i obrazul.

Ea se mişcă uşor în braţele lui, de parcă ar fi fost stânjenită şi de dezmierdarea lui, şi de blândeţea vocii. El îşi dădu seama că ea refuza intimitatea. Era straniu, mai ales că tocmai împărtăşiseră cea mai intimă experienţă posibilă.

— Nu vreau lumină.

Acum în glasul ei se simţi o notă poruncitoare. Aşadar, era o femeie obişnuită să dea ordine. Asta o făcea şi mai interesantă.

— Şi dacă vreau *eu?*

— Va trebui să te mulţumeşti cu atingeri.

Ea îi luă mâna şi i-o puse pe un sân. Era un gest menit să oprească discuţia. El îşi dădu seama, dar, cu toate astea, cedă. Simţi cum sfârcul ei se întăreşte sub palma lui, iar sângele i se înfierbântă ca răspuns. Se jucă încet cu sânii ei – cu degetele, buzele, dinţii, limba lăsându-se distras şi savurând exclamaţiile ei şi felul în care se arcuia sub atingerea lui. Ea continuă să-l îndemne cu şoapte întrerupte, implorându-l să muşte, să sugă mai tare, până în punctul în care plăcerea se transforma în durere. El se simţi din nou dureros de excitat, iar ea se desfăcu pentru el, rugându-l parcă să o posede dur, mai dur, agăţându-se cu braţele de tăblia patului în timp ce el o pătrunse. Era sălbatic şi neruşinat, având senzaţia că se afla într-un vis fierbinte şi întunecat, dar, chiar şi în timp ce o poseda, simţea atingerea unei umbre, de parcă ceva undeva nu era în regulă. Era ca şi cum ea cerea să fie pedepsită, fiecare pătrundere a mădularului în trupul ei, fiecare muşcătură uşoară pe sânul ei erau un fel de penitenţă.

Pe parcursul nopţii lungi, ea îl lăsă să facă tot ce vru cu ea; deveni jucăria lui, iar totul fu minunat, inimaginabil de palpitant. Iar el se simţi epuizat, satisfăcut, însă nu putu să alunge acel instinct încăpăţânat care îi spunea că lipsea ceva. Ultima oară când făcu dragoste cu ea încet, languros, încercă să ancoreze intimitatea între ei în ceva mai profund, încercă să o captureze şi să o ţină.

Jack nu-şi dădea seama de ce voia să obţină acea conexiune, de vreme ce el era un bărbat care îşi dorea doar cele mai superficiale relaţii amoroase. Poate că era o provocare; nu era obişnuit ca o femeie să îi ascundă ceva. În mod normal, femeile erau cele care încercau să-l împingă spre o apropiere pe care nu o dorea.

Deja pielea ei era încinsă şi umedă, alunecoasă lângă a lui. Se mişcă odată cu el pe acelaşi val întunecat de dorinţă şi de plăcere, ajunse pe culmi pentru el când i-o ceru. Corpul ei era al lui. Cu toate astea, se simţea de parcă ea îl evita în singurul mod care conta cu adevărat. Apoi ea dormi, dar el rămase treaz, cu mintea alertă, ascultând-o cum respira. La un moment dat, ea ţipă. El o trase în braţele lui şi o ţinu ca să se calmeze, dar simţi că avea lacrimi pe obrajii pe care şi-i lipise de pieptul lui.

La un moment dat, căldura corpului ei în braţele lui îl îndemnă la somn. Se trezi când soarele era sus pe cer şi încăperea era scăldată în lumină. Ştiu înainte să deschidă ochii că ea plecase.

*

Era încă întuneric când Mairi se trezi. Pentru un moment, mintea îi rămase goală, uşoară şi liberă, iar corpul i se simţea încântător de plin de plăcere, saturat şi satisfăcut. O secundă mai târziu, dezolarea se întoarse, întunecată, rece şi singuratică precum noaptea de iarnă care alungă lumina.

Aşa se simţea mereu când se trezea. Exista un moment mult prea scurt de pace binecuvântată, apoi cădea din nou în întuneric. Tristeţea şi pierderea stăteau ghemuite într-un colţ, aşteptând să atace. Tristeţea din dimineaţa aceea era mai pătrunzătoare ca de obicei, ca un cuţit ascuţit. Căutase să-şi înece nefericirea în plăcere senzuală şi nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile.

Se dădu jos din pat şi simţi pe dată lipsa căldurii lui Jack. El stătuse întins pe o parte, cu un braţ în jurul ei, într-un gest de posesie relaxată, trăgând-o aproape în curbura

corpului său. Ea nu își dădu seama cum reușise să doarmă în poziția aceea, în brațele unui străin. Părea cumva greșit, imposibil de acceptat de vreme ce ea respingea orice formă de intimitate cu oricine. Era straniu că putuse să-și ofere trupul complet, fără rețineri, dar, cu toate astea, regreta că dormiseră împreună după aceea.

Tremurând își puse lenjeria, apoi se duse tiptil spre cufăr și scoase o rochie simplă și un șal. Mâinile îi tremurară în timp ce încercă să-și lege panglicile rochiei. Nu vedea ce făcea. Se duse pe vârfuri spre ușă, cu pantofii în mână. Lumina începea să se strecoare printre obloane. Nu voia să se uite în urmă, dar ceva parcă o obligă să se întoarcă.

Jack stătea întins în mijlocul patului, între cearșafuri și pături. Era acoperit doar până la șolduri. Putea să-i admire pieptul lat și musculos, cu păr auriu. Pe frunte îi cădeau șuvițe întunecate, în contrast cu barba abia mijită. Ochii îi erau închiși – avea gene lungi și negre. Lumina care devenea tot mai puternică aluneca pe fața lui netedă, pe nasul lung și pe bărbia hotărâtă. Era un chip puternic, suficient de frumos încât oricărei femei să-i taie răsuflarea, dar Mairi nu rămase din cauza asta fără suflu.

Simți o undă de șoc și apoi o senzație de oroare mai puternică, mai ascuțită, aproape violentă.

„Jack Rutherford.”

Nu se putea!

Ea întinse o mână și se sprijini de stâlpul patului. Nu. Nu era posibil. Alesese în mod special un străin la un bal mascat. Îl văzuse în partea cealaltă a sălii de bal cu masca lui de satin negru, iar ceva îi stârnise interesul. I se păruse că arăta un pic periculos, sălbatic, necunoscut, perfect pentru scopurile ei. Nici măcar nu vorbiseră; dansaseră o dată, iar ea fusese atât de conștientă de prezența lui, înfierbântată de acea dorință care o stăpânea, încât la finalul dansului îl luase de mână și îl adusese aici, în casa secretă pe care o deținea pe străduțele din Old Town din Edinburgh. Își dorise ca întreaga experiență să fie un secret, dar, din nefericire, alesese un bărbat care nu era

nicidecum un străin.

Jack Rutherford. Probabil că primul indiciu ar fi trebuit să fie numele lui, dar ea nici nu-l băgase în seamă noaptea trecută. Existau o sumedenie de bărbaţi pe care îi chema Jack. Nu-i recunoscuse nici vocea, dar în ultima vreme petrecuseră atât de puţin timp unul în compania celuilalt, încât nu era de mirare.

Se simţea cutremurată şi complet nedumerită. Ea nici măcar *nu-l plăcea* pe Jack Rutherford. Era arogant, plin de sine, extrem de încrezător, mult prea conştient de propriul şarm şi de efectul pe care îl avea asupra oricărei femei pe care o întâlnea.

Nimeriseră unul în compania celuilalt când sora ei se măritase cu vărul lui Jack cu trei ani în urmă. Jack sugerase că ei doi ar trebui să se cunoască mai bine – de fapt, chiar intim. Ea îi refuzase avansurile cu dispreţ şi răceală. După aceea, abia dacă mai vorbiseră, arătând clar că se displăceau reciproc.

Ea se ţinu strâns de stâlpul patului, până când începură să o doară degetele. Sângele îi bubuia în urechi. Pur şi simplu nu putea înţelege de ce fusese atrasă de Jack noaptea trecută. Fără să ştie, îl alesese pe bărbatul de care nu ar fi trebuit să se apropie niciodată. Erau rude prin alianţă şi aveau cunoştinţe comune. Ea nu avea idee cum putea să-şi ascundă identitatea de acum înainte.

Un curent de aer rece se simţi pe podea şi o făcu din nou să tremure. Avea destule regrete în privinţa nopţii trecute. Îşi dorise să se piardă într-o lume dominată de senzaţii fizice, să scape de nefericirea care îi înnegura mintea măcar pentru puţin timp. Indiferent cât de minunată fusese noaptea, se părea că nu avea scăpare.

Jack se mişcă în somn, oftă şi se întoarse. Pe Mairi o cuprinse din nou teama. El nu putea să afle niciodată că ea era femeia cu care petrecuse noaptea. În mod inevitabil, ar fi apărut întrebări la care ea nu dorea să răspundă. Trebuia să se asigure că nu avea să-l revadă niciodată. Dar, cu legăturile dintre cele două familii, era aproape imposibil.

Îşi frecă fruntea de frustrare şi de furie. Parcă l-ar fi

ales voit, iar asta o tulbura foarte tare. Trebuia să pretindă că nu se întâmplase niciodată.

Mai aruncă o privire spre el. Jack era un bărbat cu trăsături aspre, un bărbat necruţător, dar în noaptea aceea îi arătase multă tandreţe. Gândul acela o făcu să se simtă vulnerabilă. Era foarte greu să-l asocieze pe Jack Rutherford pe care credea că îl cunoştea – plin de şarm, arogant şi lăudăros – cu acest bărbat. Se simţi nedumerită, de parcă toate presupunerile despre el ar fi fost date peste cap, alungate de tandreţea de amant. El îşi dorise să o cunoască *pe ea,* nu doar trupul ei. Asta o nedumerea şi mai tare.

Se întoarse să plece, cuprinsă dintr-odată de tristeţe, şi închise uşa. Se aruncase dintr-o relaţie rece, la limita politeţii într-o intimitate profundă. Acum trebuia să dea ceasul înapoi.

Frazer apăru din camera majordomului de îndată ce ea păşi în hol. Se întrebă dacă Frazer dormise.

— Nu e nevoie să afişezi o expresie dezaprobatoare, îi spuse ea. Nu eşti tatăl meu.

Expresia majordomului rămase, ca întotdeauna, impenetrabilă. Avea o faţă întunecată şi închisă, cu o expresie austeră şi misterioasă. Adevărul era că Frazer era destul de în vârstă ca să-i fie tată, fiind de fapt tatăl tinerilor chipeşi pe care ea îi angajase ca lachei şi rândaşi. Lucra pentru ea de zece ani, de la căsătoria ei. Frazer era servitor, dar Mairi simţea că *ea* era cea care trebuia să obţină aprobarea lui. În dimineaţa aceea, bănuia că o pierduse pentru totdeauna.

— Pot să vă aduc ceva, doamnă? întrebă Frazer exagerat de politicos. Vreţi să îi spun cameristei să vă pregătească baia?

— Doar trăsura, dacă nu te superi, zise Mairi.

Nu avea să mai amâne plecarea nicio clipă. Îşi făcu de lucru cu mănuşile.

— Dacă ai putea să faci ordine în dormitor…

— Desigur, doamnă.

Vocea majordomului era rece.

— Domnul încă doarme, îi spuse Mairi.

— Doriţi să-l trezesc? Să-l bărbieresc? Micul dejun?

Mairi era sigură că simţise o urmă de sarcasm în tonul lui. Îl privi tăios. El îi întoarse privirea cu o expresie binevoitoare.

— Lasă-l să doarmă, zise Mairi. Simţi cum se înroşeşte gândindu-se la implicaţia cuvintelor. Apoi condu-l afară. Oh, şi Frazer… ezită ea. Dacă pune întrebări…

— Desigur, doamnă, încuviinţă Frazer din cap. Niciun cuvânt.

— Mulţumesc.

Mairi îşi simţi gâtul uscat, iar lacrimile îi înţepau ochii. Frazer putea să-i dezaprobe comportamentul, dar îi era loial. Deja trecuseră patru ani, de când murise Archie, soţul ei, iar ea încă simţea durerea dispariţiei lui ca pe o strânsoare de menghină.

Afară, pe Candlemaker Row vântul era aspru. Cerul de un alb perlat se întindea peste Edinburgh. Mairi îşi înfăşură şalul mai strâns. Când ajunse la Royal Mile, trăsura o aştepta deja, iar unul dintre fiii chipeşi ai lui Frazer stătea pregătit să-i deschidă uşa. Ea se urcă şi porni spre casa ei din Charlotte Square, să facă o baie şi să îmbrace haine curate. O durea totul. O durea corpul din pricina plăcerii, dar inima o durea şi mai mult.

Îşi închise ochii. În ciuda intimităţii din acea noapte, se simţea mai singură decât se simţise vreodată în toată viaţa ei.

Capitolul 2

Iulie 1815

— Nu prea eşti în apele tale, zise Robert, marchizul de Methven, şi îşi aruncă jos cărţile, privindu-şi companionul cu amuzament în ochii albaştri mijiţi. Probleme cu banii, nu-i aşa?

— De ce spui asta? întrebă Jack Rutherford şi puse

mâna încet pe masă, întinzându-se după ceaşca de cafea.

Era caldă, cu un gust bogat şi excepţional de bună, dar nu îi ostoia defel sentimentele. Ce voia cu adevărat era un coniac, dar nu mai obişnuia să bea. În tinereţe, avusese o relaţie nefericită cu alcoolul şi nu intenţiona să lase să-i scape din nou de sub control acest viciu.

— Ai jucat la fel de reţinut ca o fecioară care pariază un şiling la whist, zise Methven vesel. Eşti cu mintea în altă parte. Şi nu cred că o femeie îţi dă jocul peste cap, pentru că tu nu laşi niciodată vreo femeie să-ţi pătrundă în suflet.

Jack se foi enervat. Vărsă din cafea. Îşi ridică privirea şi îl văzu pe vărul lui râzând.

— La naiba cu tine, Rob! zise el fără mânie.

— Nu te-am mai văzut niciodată aşa, rosti Methven. Presupun că la un moment dat trebuia să se întâmple. Cine e?

Jack făcu o pauză. Clubul era aproape gol şi tăcut, ceea ce era bine, pentru că nu intenţiona să-şi prezinte dezastrele romantice în faţa unei audienţe. Era o situaţie în care nu se găsea decât rar sau deloc. De obicei, trebuia să alunge femeile din jur, nu să tânjească după compania lor.

— Nu ştiu, admise el după o vreme.

Methven îi aruncă o privire întrebătoare.

— Fără nume?

— Nu am vorbit prea mult.

Vărul lui oftă, acceptând situaţia. Robert îl cunoştea prea bine.

— Descriere? se interesă el.

— Era înaltă, zise Jack. Era zveltă şi avea părul lung. Nu ştiu, repetă el. Era prea întuneric ca să pot vedea.

Methven aproape că se înecă bând din coniac.

— La naiba, Jack! Unde a avut loc această… întâlnire?

— La un bal mascat, îi răspunse Jack. Cel puţin acolo a început. S-a terminat… Ridică din umeri. În altă parte. Undeva în Old Town.

Methven începu să râdă. Jack bănuia că era amuzant; el avea reputaţia de a părăsi femeile dinainte să se răcească cearşafurile, dar iată-l tânjind după o femeie care

îl folosise şi renunţase la el cu o cruzime care îl lăsase fără răsuflare. Nu i se mai întâmplase aşa ceva. Nu îi plăcea. El era mereu cel care pleca primul.

Cu toate astea, nu era acesta motivul pentru care voia să o găsească. Se simţea neliniştit, distras. Trei luni. Era ridicol! Ar fi trebuit să o uite cu două luni şi 29 de zile în urmă. Şi totuşi amintirea persista. Chiar zilele trecute lăsase să-i alunece printre degete o afacere pentru că nu fusese atent şi venise altcineva cu o ofertă mai bună. Femeile nu interveniseră până acum între el şi munca lui, iar faptul că ea o făcuse îl frustra şi îl înfuria.

— Ce *ştii* despre ea? întrebă Methven.

Nimic ce ar fi vrut să discute, se gândi Jack. Ştia că era drăguţă şi mlădioasă, că pielea îi mirosea a iasomie şi era mătăsoasă. Ştia că avea părul delicios de cârlionţat. Îi trasase conturul feţei şi ştia că avea oase fine, cu un nas drept şi o bărbie mică şi semeaţă. Ştia că avea sâni rotunzi, mici, dar perfecţi şi că abdomenul ei se curba într-un fel care îl făcea să tânjească din nou după ea şi că pielea din interiorul coapselor ei era cea mai fină.

Ştia că doar gândindu-se la ea avea erecţie, iar dacă nu o găsea curând, avea să înnebunească. Era convins că hotărârea lui de a o descoperi nu era decât un impuls fizic, era mânat de dorinţă şi că avea să dispară odată ce urma să fie satisfăcut. Dar, până când avea să o găsească, rămânea într-adevăr foarte nesatisfăcut.

— Era o lady, zise el, amintindu-şi accentul hotărât şi vocea obişnuită să poruncească.

Nu era virgină, pentru că o virgină nu ar fi fost atât de lipsită de inhibiţii. Dar, cu toată experienţa ei dovedită, el îi simţise vulnerabilitatea. Şi era tristă. Îşi aminti modul în care strigase în somn şi lacrimile de pe obrajii ei şi simţi o înţepătură nedorită provocată de un nedorit sentiment de a fi protector.

— Uită de ea, îi spuse Methven. Ştii cum e societatea din Edinburgh. Probabil e o soţie plictisită sau o văduvă prădătoare. Tu vei fi fost unul din mulţi. Mi se pare că amândoi aţi obţinut ce aţi vrut. Methven ridică uşor din

umeri. Nu strica amintirea, Jack!

Era un sfat bun, chiar dacă greu de acceptat. Jack nu se lăuda, crezând că seducătoarea misterioasă nu se culcase cu nimeni în afară de el. Trăsura neagră, anonimă şi luxosul cuibuşorul de nebunii demonstrau asta. Probabil el era unul dintr-un lung şir de cuceriri. Avusese o noapte de pasiune dezlănţuită fără nici o altă promisiune dorită sau oferită, genul pentru care mulţi bărbaţi ar fi ucis. Ar fi trebuit să fie recunoscător. Şi ar fi trebuit să renunţe şi să-şi vadă de drum. Cu siguranţă nu trebuia să se facă de râs a treia oară, întorcându-se la casa din Candlemaker Row într-o încercare inutilă de a o găsi sau de a-l convinge pe majordom, care era la fel de închis în sine ca o scoică, să-i dezvăluie măcar un detaliu care să-l ajute în căutările sale.

Methven împinse ceaşca de cafea spre el.

— Trebuie să fi fost foarte bună, zise el. Sau rea, în cel mai bun mod posibil.

Jack nu răspunse. În schimb, strânse din buze. Oh, da, ea fusese într-adevăr foarte bună! Nu cunoscuse niciodată o femeie asemenea ei, niciodată nu se lăsase aşa pradă plăcerii carnale, niciodată nu simţise acel sentiment de dor.

— Ai încercat să te culci cu o prostituată ca să te vindeci de dorul ei? întrebă Methven. Să înlocuieşti o târfă cu altă…

Înainte să-şi dea seama ce făcea, Jack era aproape în picioare cu mâna la sabie. Îşi văzu vărul ridicând din sprâncene cu o expresie de amuzament laconic şi înţelese că fusese atras în capcană, întrebându-se ce se putea citi în ochii lui.

— Îmi cer scuze, zise Methven iute. Nu mi-am dat seama că e chiar aşa.

— Nu e, mârâi Jack. Se lăsă să cadă la loc pe scaun şi îşi mai turnă nişte cafea în ceaşcă. Nu ştiu… începu el, dar se opri. Nu ştia de ce reacţionase aşa, mai ales că, după toate probabilităţile, femeia fusese o târfă de lux. Cu toate că, într-un fel, ştia că nu era aşa. Iar din cine ştie ce motiv, asta conta. Nu a fost o târfă, zise el cu încăpăţânare.

— Te-ai dus în locul în care v-aţi întâlnit? întrebă

Methven, privindu-l fix cu ochii lui albaştri, studiind reacţiile lui Jack, dar acesta avu o expresie de necitit.

— Am fost, răspunse el.

Balul mascat fusese organizat la casa din oraş a lui Lady Durness din Charlotte Square. Acum casa era închisă, pe perioada verii, iar majordomul nu fusese deloc dornic să-l ajute cu lista de oaspeţi a stăpânei sale. Trăsura neagră anonimă nu avea blazon familial. Iar casa din Candlemaker Row, atât de opulentă, nu oferea nici un indiciu.

Trebuia să accepte că ea nu dorea să fie găsită şi, cum el nu era un bărbat care să acorde prea multă atenţie unei femei, acesta era sfârşitul poveştii. Rămăsese doar cu frustrarea, furia că fusese folosit şi o senzaţie de dorinţă zădărnicită.

— Nu contează, zise el şi se forţă să zâmbească. Voiai ceva anume, Rob? În mesajul tău aminteai de o favoare.

Vărul lui încuviinţă din cap. Se uita gânditor în gol într-un fel care îl nelinişti pe Jack. Apoi ridică privirea şi îl privi.

— Ştii că Ewan va fi botezat la Methven peste o lună? întrebă el. Am vrea să fii de faţă.

Robert se căsătorise cu Lady Lucy MacMorlan cu trei ani în urmă şi aveau deja doi fii – cel de-al doilea copil avea doar două luni. James, moştenitorul, fusese botezat cu un an în urmă în cadrul unui eveniment grandios. Acum se părea că şi al doilea copil avea parte de acelaşi tratament.

— Bănuiesc că va fi o altă reuniune grandioasă a clanului, zise Jack.

Robert se jucă cu piciorul paharului de brandy.

— Botezul va fi cu siguranţă un eveniment formal, zise el în cele din urmă, dar petrecerea de acasă e un eveniment de familie.

Jack încercă să nu ofteze din nou. Ura întrunirile de familie, formale sau informale, iar aceasta avea să se dovedească, fără îndoială, chiar mai inconfortabilă decât ultima. În mod tradiţional, clanurile

Methven şi MacMorlan fuseseră duşmane. Unii membri ai familiei încă erau.

— Cu siguranţă, căsătoria voastră ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a alunga divergenţele dintre clanuri, zise el. Trebuie să faceţi şi mai mult?

— Da, răspunse Robert cu o expresie amuzată în ochii albaştri. Eu şi Lucy nu i-am mai văzut pe Lachlan şi Dulcibella de când au fugit să se căsătorească. Au avut decenţa de a nu veni la botezul lui James de anul trecut.

— Ei bine, nu ai pierdut nimic, zise Jack. Nu-i invita. Bunica nu poate să-i sufere. Nimeni nu poate. Ai scăpat ca prin urechile acului, Rob.

Privirea lui Robert se încălzi, iar Jack ştiu că se gândea la soţia lui. Cu trei ani în urmă, Robert fusese logodit cu domnişoara Dulcibella Brodrie când aceasta fugise cu fratele lui Lucy, Lachlan. Robert, se gândi Jack, avusese mare noroc. Lucy era fermecătoare, deşteaptă şi frumoasă şi îl iubea la nebunie. Dulcibella era răsfăţată, superficială şi duşmănoasă. În plus, se iubea doar pe sine. Existau deja zvonuri că nu mergea bine căsnicia cu Lachlan.

— Trebuie să păstrez o relaţie bună cu Lachlan, zise Robert, de data asta pe un ton oarecum aspru. Acum, pentru că Dulcibella a moştenit domeniile Cardross, suntem vecini. Nu vreau dispute la graniţe. El se aplecă în faţă şi îşi sprijini coatele pe masă. Mai e ceva, Jack. Ne-am întrebat… Ai accepta să fii naşul lui Ewan?

Atmosfera se schimbă. Se lăsă liniştea. Jack nu-şi găsea cuvintele. Simţi fiori pe şira spinării când se gândi ce îi cerea vărul său. Ca să fie naş, trebuia să accepte legăturile de familie, responsabilităţile familiale. Trebuia să fie o prezenţă activă, reală în viaţa finului său. Iar dacă, Doamne fereşte, li se întâmpla ceva lui Robert şi lui Lucy, putea fi nevoit să devină tutorele finului său, un rol pentru care nu era defel pregătit. Jack îşi reprimă un fior.

— Nu ai nevoie de mine, zise el uşor. Ewan are un clan întreg de rude mult mai potrivite pentru asta.

— Jack, zise Robert mijindu-şi ochii, dacă s-ar întâmpla ceva cu Lucy sau cu mine, aş vrea ca tu să fii tutorele atât al lui James, cât şi al lui Ewan.

Pe Jack îl cuprinseră din nou fiori reci. Era imposibil.

— Rob… începu el cu dificultate.

— Şi eu, şi Lucy ne-am dori foarte mult asta, repetă Robert cu blândeţe. Asta, dacă te simţi în stare să accepţi.

Jack nu se uită la el. În schimb, îşi ţinu privirea aţintită pe restul de cafea din ceaşcă.

— Nu sunt chiar un model de urmat, zise el pe un ton voit relaxat. Ewan merită mai mult.

— Dimpotrivă, răspunse vărul său pe un ton serios. Ewan nu ar putea primi ceva mai bun. Cum Jack rămase tăcut în continuare, tonul lui deveni nerăbdător: Jack, pentru numele lui Dumnezeu, ai mai multă încredere în tine! Ştiu la ce te gândeşti, dar tu ai făcut ce credeai că e mai bine pentru Averil…

Jack îi tăie vorba cu un gest rapid. Nu vorbea niciodată despre sora lui şi nu avea de gând să înceapă acum.

— Am lăsat-o să putrezească în şcoala aceea îngrozitoare, Rob, zise el. Nu am făcut nimic pentru ea.

Se lăsă o tăcere grea, asemenea unor vorbe nerostite. Apoi Robert oftă.

— Foarte bine. Îţi respect francheţea şi înţeleg, zise el şi se foi pe scaun. Dar vei veni la Methven pentru botez?

— Asta nu e chiar o întrebare, nu-i aşa? spuse Jack. Îmi porunceşti.

Ochii lui Robert sclipiră amuzaţi.

— Nu pot să fac asta, ştii prea bine, zise el şi tăcu preţ de câteva clipe. Dar bunica ar aprecia asta foarte mult. În ultima vreme nu s-a simţit prea bine, după cum ştii. Cred că ar înveseli-o să te vadă.

— Nu reacţionez prea bine la şantaj, zise Jack blând şi oftă adânc. Oh, prea bine! Câtă vreme nu are alte planuri de căsătorie pentru mine…

— S-ar bucura să te vadă căsătorit, zise Robert.

— Afişezi o expresie şireată, observă Jack.

— E *posibil* ca bunica să fi invitat un număr de doamne eligibile la Methven pentru petrecerea de familie…

— Da, un fel de târg de vite, zise Jack şi se strâmbă. Nu mă convingi deloc, Rob.

— Acum, când ai domeniul Glen Calder, cu siguranţă te gândeşti la viitor, zise Robert calm.

— Viitorul meu nu implică o soţie şi o familie, replică Jack aspru. Nu toţi bărbaţii îşi doresc asta.

Luă o înghiţitură de cafea şi apoi încă una. Nu era ce îşi dorea el. Ce îşi dorea el, ce îi trebuia lui era o duşcă zdravănă de brandy care să-l ardă pe gât. Nu se întâmpla prea des să îşi dorească să bea ca să uite, dar în seara aceea perspectiva era foarte îmbietoare. Prea îmbietoare. Îşi cunoştea slăbiciunile, ştia de cât de puţin era nevoie pentru a cădea în ispită. Împinse sticla mai departe de el. Îşi dorea ca Robert să nu fi ales să bea brandy, dar nu era vina vărului său. Robert se oferise să bea o cafea cu el, dar Jack refuzase şi îi comandase alcool. Nu-i plăcea defel când lumea ţinea cont de slăbiciunile lui.

— Jack, nu ar trebui să te învinovăţeşti, zise Robert şi înjură în barbă. Nu ar trebui să porţi povara greşelilor părinţilor tăi.

— Hai să nu vorbim despre asta, îi ceru Jack.

Îşi simţea gâtul aspru şi vocea încordată. Auzea cuvintele rostite de vărul său, dar ele nu îl atingeau. Nu credea în ele, deoarece adevărul era că eşuase. Ca unic fiu, avusese datoria de a-şi proteja mama şi sora după moartea tatălui său, iar el eşuase lamentabil în privinţa asta.

Se uită cu coada ochiului la sticla de brandy. Îl mâncau degetele să se întindă după ea. Simţea dorinţa tot mai aprigă, crescând în el asemenea unui val întunecat.

Era mai bine dacă rămânea singur. În felul acesta se dezamăgea doar pe sine. Îşi lăsă mâna să alunece pe masă în direcţia sticlei.

— Lady Mairi Macleod, zise Robert.

Jack se opri şi ridică brusc capul spre el.

— Poftim?

— Am zis că aş vrea să o însoţeşti pe Lady Mairi Macleod la botez, repetă Robert, iar când Jack nu răspunse imediat, adăugă: Ştiu că îţi displace, dar e cumnata mea. Ar fi un gest de curtoazie faţă de mine.

— Chiar trebuie? gemu Jack.

Tocmai când se gândea că seara nu putea să devină şi mai proastă, se dovedi că se putea.

Că îi displăcea era o descriere vagă a ceea ce simţea faţă de Mairi Macleod. Când o întâlnise prima oară cu trei ani înainte la nunta surorii ei, se gândise că era frumoasă, fascinantă, rece, reţinută – o provocare. Îi plăceau văduvele bogate, iar ele tindeau să-l placă. Nu pierduse timp, sugerându-i lui Mairi că ar fi trebuit să devină amanta lui. Ea îi comunicase cât se poate de clar ce putea face cu propunerea lui, iar apoi îl tratase cu indiferenţă. Jack nu era obişnuit cu refuzurile şi îl deranja faptul că, după refuzul ei, încă se simţea atras de Mairi Macleod, sentimentul acesta fiind atât de puternic, încât nu îl putea ignora. O săptămână în compania ei, însoţind-o pe drumuri proaste în călătoria lungă şi dificilă spre Highland avea să-l facă să vrea ba să o strângă de gât, ba să facă amor cu ea şi, din păcate, niciuna din variante nu era posibilă.

Robert slobozi un oftat exagerat.

— Nu reuşesc să pricep antipatia ta.

— Atunci permite-mi să te lămuresc, zise Jack. Lady Mairi e mândră şi îngâmfată. Era prea bogată, prea frumoasă, prea deşteaptă.

Sentimentele contradictorii se agitară din nou în sufletul lui. Îl înfuria că nu putea fi indiferent faţă de Mairi Macleod. Nici măcar noaptea de pasiune scandaloasă cu seducătoarea misterioasă nu reuşise să rupă acea vrajă. De fapt, în mod straniu, nu făcuse decât să îi adâncească dorul. Acum erau două femei după care tânjea şi cu care nu putea face amor.

— Are şi alte defecte pe care doreşti să mi le împărtăşeşti? murmură Robert după ce izbucni în râs.

— Aş dori mai degrabă să nu o însoţesc, zise Jack şi îşi trecu mâna prin păr. De ce nu poate să călătorească împreună cu familia ei?

— Pentru că ei sunt la Forres, iar Lady Mairi e la casa ei de lângă Edinburgh, răspunse Robert cu un calm imperturbabil. E un favor, Jack. După cum spuneam, încercăm să înlăturăm divergenţele dintre clanuri. Robert

ridică din umeri. Dacă într-adevăr lui Lady Mairi nu-i place de tine, aşa cum spui, atunci va refuza să o însoţeşti.

— S-ar putea să accepte doar ca să mă chinuie, bombăni Jack şi oftă din toţi rărunchii. Oh, bine! Dar îmi eşti dator.

— Nu prea cred, zise Robert sec.

— Cinci minute, zise Jack. Nu-mi vor trebui decât cinci minute s-o întreb, iar ea să refuze.

Nu avea să petreacă mai mult timp în compania ei. Avea să se ducă la Ardglen, să o invite pe Mairi să călătorească împreună cu el la Methven, ea urma să refuze, iar el putea să plece. Ajunşi la Methven pentru botez, puteau să se ignore în mod cordial.

Se lăsă pe spate, tensiunea atenuându-se un pic în umeri. El şi Mairi Macleod cu siguranţă se puteau purta civilizat unul cu celălalt o perioadă scurtă. Cinci minute, după aceea totul se termina.

*

— Spune-i lui Lady Mairi Macleod că domnul Rutherford doreşte să o vadă.

Mairi era în salon când auzi ciocănelul de la uşă – un sunet puternic pe cât de arogant, pe atât de poruncitor. O clipă mai târziu, se auziră voci în hol – una era profundă şi tărăgănată, o voce pe care acum o recunoştea cu fiecare fibră a fiinţei ei, făcând-o să tresară atât de tare, încât era să-şi taie degetele în locul tulpinilor lungi de trandafiri pe care îi aranja în glastre. Puse uşor foarfecă pe masă, se îndreptă pe vârfuri spre uşa pe jumătate deschisă şi rămase acolo ascultând, fiind conştientă de tensiunea din corpul ei. Parfumul greu al trandafirilor părea că umple aerul, tăindu-i răsuflarea. Sângele îi bubuia în urechi. Apucă strâns mânerul uşii şi închise ochii în timp ce lumea se învârtea în jurul ei.

Timpul care trecuse îi indusese un fals sentiment de securitate. Plecase din Edinburgh în aceeaşi dimineaţă în care îl lăsase pe Jack dormind după nebuniile pe care le

făcuseră în patul ei. Venise la casa de la ţară şi nu mai apăruse în societate ca să-l evite. Începuse să creadă că era în siguranţă.

Cu toate astea, el era acolo.

Încercă să-şi calmeze respiraţia, să-şi spună că nu era niciun pericol. Chiar dacă Jack ar fi identificat-o, ea nu trebuia să-l confrunte. Le spusese lacheilor să nu permită nimănui accesul, iar aceştia erau foarte eficienţi. Chiar acum îl auzea pe unul dintre ei cum îi refuza politicos accesul lui Jack cu o formulă adesea exersată.

— Îmi pare rău, domnule, dar Lady Mairi nu acceptă musafiri în acest moment.

— Pe mine mă va primi, zise Jack scurt.

Mairi se retrase, dar era prea târziu. Poate că Jack îi văzuse umbra pe marmura alb cu negru din hol. Poate că îi simţise prezenţa. Nu avu decât câteva secunde să se pregătească înainte ca Jack să intre în salon şi să se posteze în faţa ei.

Felul în care se mişca denota şi autoritate, şi o graţie relaxată. Ea simţi cum rămâne dintr-odată fără aer şi cum o cuprinde un fior. Îşi dădu seama că tremura şi îşi împleti degetele ca să ascundă trădarea corpului.

Primul lucru pe care îl observă la el fu eleganţa hainelor. Cu siguranţă se străduise să se îmbrace foarte bine înainte să vină în vizită la ea. Nu ştia sigur cum să interpreteze asta. Jack se îmbrăca întotdeauna bine, dar în acea zi arăta spectaculos: haine scumpe şi excelent croite, cămaşă de un alb imaculat, cizme lustruite perfect. Le purta relaxat, dar cu eleganţă şi superioritate. Mulţi bărbaţi arătau ridicol în hainele la modă, traşi parcă în ţeapă cu gulerele înalte ale cămăşii şi strânşi în jachetele apretate. Jack Rutherford nu avea nevoie de artificii ca să arate bine. Jacheta verde se aşeza pe umerii laţi fără nicio cută. Pantalonii erau ca o a doua piele, mulaţi pe coapsele musculoase.

Mairi simţi cum se aprinde o scânteie adânc în corpul ei. Răsuflarea îi era aproape blocată sub coaste, iar inima i-o luase la galop. Jack arăta un pic periculos, mai mult decât

chipeş cu părul castaniu căzând dezordonat pe frunte şi cu ochii mijiţi într-o expresie de amuzament, cu faţa parcă sculptată şi proaspăt bărbierită. Intimităţile imposibile pe care le împărtăşiseră o făceau să fie deosebit de conştientă de prezenţa lui şi nu ştia dacă îşi putea ascunde reacţia corpului la vederea lui.

Îşi dădu seama că se holba la el. Se certă pentru asta şi trase adânc aer în piept ca să se calmeze.

El făcu o plecăciune perfectă.

— Lady Mairi.

Niciun fel de scuze că dăduse buzna, nicio referire la faptul că îi ignorase în mod clar dorinţa de solitudine. În Edinburgh, ea fusese cea care iniţiase întâlnirea lor. Acum acest lucru părea absurd. Jack Rutherford era mult prea puternic ca să nu deţină controlul oricărei situaţii. Şarmul lui relaxat era mascat de o voinţă de fier.

— Domnule Rutherford, zise Mairi, reacţionând la indiferenţa lui cu o politeţe rece.

Privirea lui se opri pe chipul ei. Nu exista niciun semn de recunoaştere în ochii lui.

El nu ştia.

Uşurarea aproape că îi tăie genunchii şi fu cât pe ce să se ţină de masă ca să nu cadă. În mod deranjant, pe lângă sentimentul de uşurare, erau şi alte emoţii. Simţi dezamăgirea şi îşi dădu seama că tot ce era feminin în ea îşi dorea ca el să-şi amintească de ea.

Ce nebunie! Ar fi trebuit să fie bucuroasă că scăpase cu bine. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare şi uşurată, nu cuprinsă de această dezamăgire vanitoasă şi prostească.

— Ce mai faci, domnule? întrebă ea. Sper că eşti bine.

Gura lui Jack se strâmbă într-o expresie care sugera că îşi dădea prea bine seama de complezenţa cuvintelor rostite de ea. Nu se osteni să răspundă.

— Înţeleg că vei călători spre Methven pentru botezul nepotului dumitale, răspunse el. Privirea îi umbla prin cameră, de parcă nu ar fi dorit să se uite la ea. Am venit să mă ofer să te însoţesc.

El venise să discute despre botezul lui Ewan. Mairi se

simţi uşurată când auzi motivul vizitei şi iritată că oferta lui venise pe nepregătite.

— Cât de amabil, zise ea şi adăugă, deranjată de indiferenţa lui: Nu ştiam că îmi doreşti atât de mult compania.

Ochii lui verzi distanţi şi reci poposiră asupra ei.

— Oferta vine la solicitarea vărului meu, doamnă, nu din proprie iniţiativă.

— Desigur, zise Mairi. Ştiam că nu ar fi fost alegerea dumitale. Îi zâmbi la fel de rece. Te rog să-i comunici lui Lord Methven că îi apreciez intenţia, dar îmi voi face propriile aranjamente de călătorie.

Jack încuviinţă din cap.

Ea îşi putea da seama că el nu voia să o convingă să se răzgândească, pentru că ultimul lucru pe care şi-l dorea era să o însoţească la castelul Methven. Totul din atitudinea lui sugera că îşi dorea să dispară din salonul ei şi, dacă se putea, din viaţa ei. Putea să înţeleagă asta. În timp ce ea nu se putea gândi decât la noaptea nebunească petrecută împreună, Jack încă se gândea la ea ca la femeia care îi respinsese avansurile şi îl tratase cu dispreţ, o femeie de care din nefericire era legat prin rude comune.

„Dacă ar şti!” Ironia situaţiei aproape că o făcu să zâmbească.

— La revedere, domnule Rutherford, zise ea. Este cât se poate de avantajos că la castelul Methven e suficient spaţiu încât să nu ne vedem mai mult decât e necesar în perioada şederii noastre acolo.

Ea luă din nou foarfeca în mână, strângând metalul rece în căldura palmei.

Într-o clipă el avea să fie plecat.

Privirea lui Jack căzu pe trandafirii cu petalele de un roşu profund. Erau frumoşi şi vibranţi în contrast cu nuanţa caldă a mesei. Soarele arunca lumini şi umbre pe chipul lui, accentuându-i pometii înalţi şi bărbia aspră. Mairi simţi cum inima îi bate mai tare. El ridică ochii şi îi întâlni privirea, iar inima ei tresări din nou, de teamă că nu îşi putea ascunde reacţia.

— Bunicii mele i-ar plăcea aceste flori, zise Jack, surprinzând-o. Îi cultivi aici?

— În grădina cu ziduri, zise Mairi şi atinse uşor petalele. Aceştia au fost cultivaţi special şi numiţi pentru mine Mairi Rose…

Ea se opri, dându-şi seama ce spusese şi amintindu-şi că în Edinburgh, în noaptea aceea, îi spusese că numele ei era Rose.

Jack nu păruse să fi observat. Avea capul uşor aplecat, în timp ce studia trandafirii. Nu se mişcă.

După o clipă, Mairi respiră un pic mai uşor. Se duse spre uşă şi, punând mâna pe clanţă, deschise uşa – un semnal clar că venise timpul ca Jack să plece.

— O zi bună, domnule, zise ea tăios.

Jack ridică ochii şi se uită la ea.

Inima ei se opri când îi văzu privirea. Indiferenţa rece dispăruse. În locul ei apărură uluiala, furia şi o dogoare sălbatică, care îi tăie răsuflarea.

— Rose, repetă Jack foarte încet.

Senzaţia de strânsoare din pieptul lui Mairi se intensifică. Clanţa îi alunecă din palma umedă. Simţi brusc nevoia de a alerga spre scări, să fugă, să se ascundă. Doar că nu avea unde să se ascundă.

— Cred, zise ea cu o voce care acum nu era doar un sunet vag, că tocmai plecai, domnul Rutherford.

Jack îşi miji ochii şi o privi şi mai intens.

Ea simţi un alt fior pe şira spinării. Apoi el zâmbi.

— De fapt, spuse el foarte încet, nu cred că plecam.

Veni spre ea şi se aplecă pentru a pune o palmă pe uşa salonului pentru a o închide cu hotărâre.

Capitolul 3

Jack se uită cum Mairi se îndepărta de el. Fiecare pas era o mişcare deliberată pentru a pune distanţă între ei. Era calmă, elegantă, o adevărată lady din aristocraţie.

Dar instinctul îi confirma ceea ce mintea încă refuza să accepte. Că aceasta era femeia cu care petrecuse cea mai explozivă noapte de pasiune din viaţa lui. Aceasta era femeia pe care o căutase în ultimele trei luni.

Simţi cum îl cuprinde o furie orbitoare. Fusese destul de furios şi de frustrat când îşi imaginase că seducătoarea misterioasă era o străină. Să-şi dea seama că Mairi Macleod fusese cea care îl folosise şi-l părăsise era şocant. În mod clar, ea nu avusese defel intenţia de a-şi dezvălui identitatea. Probabil o amuzase să-i respingă avansurile şi apoi să-l aleagă de parcă ar fi fost de vânzare. Singura surpriză fusese că nu-i lăsase bani când plecase de dimineaţă.

Conştientizarea faptului că fusese un prost şi un fraier nu-i ostoia furia. Ar fi trebuit să o recunoască, dar fusese atât de orbit de pasiune, încât ratase indiciile cu privire la identitatea ei. Simţi o altă înţepătură ascuţită de furie, accentuată şi mai mult de conştientizarea bruscă şi devastatoare că încă o dorea. Putea să fie imorală, răsfăţată şi înşelătoare, dar tot o voia, şi chiar foarte mult.

Ea traversă încăperea spre şemineul de marmură şi se întoarse să se uite la el. Soarele după-amiezii răzbătea prin geamurile înalte cu draperii străvezii şi crea o strălucire aurie în jurul ei. Rochia de un albastru-deschis era într-un contrast izbitor cu părul ei roşcat-cafeniu. Stătea scăldată în lumina blândă, dar nu era nimic blând în frumuseţea ei. Jack simţi o înţepătură la fel de sălbatică. Îşi dorea să nu o placă. Avea toate motivele să nu o facă. În mod straniu, descoperirea că ea stârnea dorinţa arzătoare din visele lui o făcea să fie cea mai fascinantă femeie din câte cunoştea.

Când îi privi linia fină a gâtului şi la felul în care buclele libere roşcat aurii îi dezmierdau ceafa, fu transportat instantaneu înapoi în casa din Candlemaker Row, pe cearşafurile şifonate şi în întunericul fierbinte, unde pielea ei aluneca intim peste a lui. Simţi cum se întăreşte ca răspuns la aceste gânduri.

— Tu eşti Rose, zise el. Ai petrecut o noapte cu mine

în Edinburgh cu trei luni în urmă.

Ştia că era ea. Văzuse adevărul în ochii ei o clipă mai devreme, dar voia să o facă să admită asta.

Ea se întoarse să se uite la el. Expresia ei era prevăzătoare, fără să trădeze nicio emoţie.

— Eu sunt, zise ea. Aşa este.

Jack fu impresionat. Nouă din zece femei ar fi negat, susţinând că nu ştiau despre ce vorbea. Dar poate că Mairi era aşa de îndrăzneaţă când venea vorba de amanţi încât nu se sinchisea să-şi protejeze reputaţia cu minciuni.

— Mă aşteptam să pretinzi că nu înţelegi despre ce vorbesc, zise el.

Mairi ridică din umeri.

— Asta ar fi dus la o conversaţie obositoare de vreme ce amândoi ştim adevărul, zise ea.

Părea indiferentă, dar era o tensiune în corpul ei zvelt, care îi spunea lui Jack că nu era nici pe departe aşa de rece cum părea. Asta îl mulţumea. Ea avusese controlul în noaptea în care îl sedusese. Acum era rândul lui.

— Mairi Rose, zise el. Cât de convenabil să ai încă un nume atunci când ai nevoie de el!

Ea îşi arcui buzele într-un zâmbet fals.

— Am trei nume, zise ea. Mairi Rose Isabella.

— Chiar mai bine, rosti Jack ridicând din sprâncene. Poţi să alegi din trei identităţi.

— Nu voiam să ştii cine sunt, spuse Mairi pe un ton dispreţuitor, de parcă faptul că îl păcălise nu conta prea mult.

Jack simţi cum se înfurie din nou. Era o senzaţie nouă să fie tratat cu desconsiderare şi nu îi plăcea asta.

— Asta, zise el, era evident. Trăsura simplă, neagră, armata de servitori tăcuţi – clădirea anonimă, dar luxoasă, închiriată pe străduţe dosnice. Furia încă îi clocotea în vene şi voia să o provoace. Nu pot decât să presupun că ai experienţă când vine vorba de a alege şi a seduce iubiţi, Lady Mairi.

Dacă remarca o duruse, ea ignoră înţepătura.

— Îmi cer scuze dacă simţi că te-am folosit, zise ea

dulce. Un bărbat cu reputaţia ta este cu siguranţă obişnuit cu astfel de întâlniri ocazionale.

— Tot aş prefera să cunosc identitatea femeii cu care fac dragoste, zise Jack tăios.

Ea zâmbi.

— Nu mi s-a părut că te-ai plâns în momentul acela, domnule Rutherford, spuse ea apăsat, de parcă ar fi vrut să-i arate în mod clar îi era superioară în rang, fiica unui duce, iar era doar fiul mai mic al unui baron.

La naiba! Putea să fie mândră, putea să pretindă că era prea bună pentru atingerea lui, dar tot era o desfrânată imorală şi el tot o dorea.

— Nu mă plâng, zise Jack. Nu pot nega faptul că mi-a plăcut să te posed.

Folosise voit un ton mai dur şi văzu că în obrajii ei apăru un pic de culoare. Nu simţea nicio remuşcare. Merita măcar asta pentru felul îndrăzneţ în care vorbise.

— Aş fi preferat să fii sinceră şi să spui că ai vrut să o faci, continuă el, dar sexul în sine a fost foarte plăcut. Mi-a plăcut că mi-ai permis să fac ce voiam cu tine. O femeie fără inhibiţii e un lucru rar.

Văzu cum expresia ei se încorda, transformându-se în semeţie. Nu-i plăcea să fie tratată cu atâta lipsă de respect. Ei bine, acum ştia şi ea cum se simţea el.

Traversă încăperea spre ea. De îndată ce se apropie, ea se întoarse cu spatele. El avea impresia că, dacă ar fi avut ocazia, pur şi simplu l-ar fi lăsat acolo, dar, cum el se afla acum între ea şi uşă, îi blocase calea de scăpare. Ceea ce era bine, pentru că el nu terminase cu ea – nici pe departe.

Dădu ocol pe la spatele ei. Ea îşi ţinea capul plecat, aşa că nu putea vedea decât bătaia genelor pe curbura obrazului şi linia fină a bărbiei şi a gâtului. Părea extrem de delicată. Aerul ei de vulnerabilitate era cât se putea de înşelător.

— De ce m-ai ales pe mine în noaptea aceea în Edinburgh? întrebă el cu voce aspră. Trebuie să fi existat un motiv. Care a fost?

Ea îşi ridică privirea şi se uită fix la el.

— Îmi pare rău, zise ea. Se pare că nu ai înţeles, domnule Rutherford. Ochii ei albaştri întunecaţi ca noaptea îl ironizau. Când te-am ales la bal, nici măcar nu ştiam că erai tu. Ea făcu o pauză suficient de lungă pentru ca insulta să îl afecteze. Ai fi putut fi oricine.

Jack simţi un val de furie primitivă, imposibil de negat, greu de explicat. Era şi mai cinică, susţinând că orice bărbat i-ar fi fost de ajuns ca amant în noaptea aceea. Iar instinctul îi spunea că minţea.

O apucă de braţ şi o trase aproape de corpul lui. Era atât de aproape de ea, încât îi putea simţi parfumul care îi bântuise nopţile, îi simţea răsuflarea, care nu era deloc regulată.

— Nu te cred, zise el. Trebuie să fi ştiut că eram eu. M-ai ales cu bună-ştiinţă. Cred că m-ai dorit din prima clipă în care ne-am cunoscut, iar declaraţiile tale de virtute nu erau altceva decât o înşelătorie.

El nu ştia dacă mândria sau instinctul încăpăţânat îl îndemna să insiste, dar era sigur că ea nu spunea adevărul.

Totuşi, dacă era o mincinoasă, atunci era una al naibii de bună. Ochii îi erau extrem de candizi. Ea ridică din umeri.

— E alegerea ta, domnul Rutherford, dacă mă crezi sau nu, zise ea din nou cu o uşoară ironie în glas. Poate că ai o opinie prea bună despre propria persoană ca să poţi accepta faptul că nu te-am recunoscut. Observaţiile mele din ultimii ani îmi sugerează că aroganţa ta e atât de mare, încât presupui că orice femeie trebuie să te considere irezistibil.

„Touché.“

Ea îl citise bine. Dacă Jack nu ar fi fost atât de furios, probabil că ar fi găsit amuzant faptul că Mairi Macleod îl cunoştea atât de bine.

El slăbi strânsoarea pe braţul ei, lăsând mâna să-i alunece spre cot. Pielea îi era netedă şi caldă sub atingerea lui, marginea de dantelă a mânecii mângâindu-i degetele.

— Dar tot m-ai găsit irezistibil, Lady Mairi, zise el. Fie

că îmi ştiai identitatea, fie nu.

O trase mai aproape, iar fustele ei se lipiră de coapsele lui. Era încordată – putea să simtă asta în tot corpul ei şi îi vedea pulsul bătând în scobitura gâtului. Între ei scăpără conştientizarea prezenţei celuilalt la fel de fierbinte şi de brusc precum flacăra care aprindea iasca.

— Cred că m-ai ales pentru că mă voiai, continuă Jack blând şi se aplecă şi mai mult spre ea, şoptindu-i la ureche: Poate că a fost instinct, poate că nu ţi-ai dat seama ce făceai, dar m-ai dorit ca amant.

Acum, pentru prima dată, observă altă expresie în ochii ei şi ştiu că ea se temea exact de asta – fără să vrea, îl alesese pe el din mulţimea balului mascat din seara aceea din cine ştie ce motive întunecate şi profunde. Preţ de o secundă, păru speriată, dar apoi dispreţul îi alungă emoţiile şi barierele fură ridicate ferm la locul lor.

— Nu te credeam romantic, domnule Rutherford, zise ea uşor. Şi îmi pare rău că sunt nevoită să-ţi risipesc din nou iluziile, dar nu cred că senzaţia că ai cunoaşte pe cineva apropie oamenii. Astea sunt aiureli.

— Nu crezi că dorinţa e suficient de puternică pentru a te apropia de cineva? întrebă Jack ironic.

— Singurul lucru puternic aici este imaginaţia ta, domnule Rutherford.

Tonul lui Mairi era rece acum, toată emoţia dispăruse.

Ea se desprinse din strânsoarea lui şi se îndepărtă cu grijă, mătasea de un albastru-deschis al rochiei foşnind când trecu pe lângă el.

— Nu mi-am imaginat noaptea aceea la Edinburgh, zise Jack. Te-ai abandonat complet în braţele mele, fără ezitare sau ruşine. Deşi, după cum admiţi, răspunzi la fel în faţa oricărui bărbat care ajunge în patul tău.

Mairi se întoarse şi-l întrerupse cu o mişcare hotărâtă din mână. Măcar reuşise să o provoace. În obraji îi apăruse o culoare furioasă şi ochii îi căpătaseră o minunată culoare albastră, furtunoasă.

— Mă jigneşti, iar observaţiile tale cu privire la caracterul şi comportamentul meu nu mă interesează. A

venit vremea să pleci.

Jack îi susţinu privirea.

— Nu le poţi avea pe amândouă doamnă, zise el. Fie eşti o târfă care îşi împarte favorurile la întâmplare, fie eşti atrasă de mine, caz în care ar trebui să renunţi la pretinsa indiferenţă. Cred că nu mi-ai spus un singur cuvânt adevărat în după-amiaza asta. Fii onestă măcar în privinţa asta şi admite că mă doreşti!

Se ţintuiră cu privirile – a lui sălbatică şi fierbinte, a ei sfidătoare. Nu cunoscuse niciodată o femeie atât de închistată. Niciodată nu simţise o dorinţă atât de intensă ca acum, astfel încât să-i distrugă barierele şi să o oblige să-şi recunoască pasiunea.

Ridică o mână şi îi dădu la o parte buclele roşcate de pe ceafă. În clipa în care o atinse, ea îngheţă. El îşi lăsă degetele să alunece la baza gâtului, poposind în scobitura de acolo. O simţi tremurând. Era un gest mărunt, dar revelator, care îi făcu sângele să clocotească. Pielea ei se încălzea uşor sub atingerea lui, pulsul bătând sub degetele lui. Se simţea caldă şi tentantă.

El se aplecă mai mult spre ea, astfel încât buzele lui ajunseră la un centimetru de ale ei. Ochii ei deveniră de un albastru înceţoşat, adormit, pe jumătate închişi. El îşi frecă buzele de ale ei, ca un sărut abia simţit. Ea trase aer în piept. El simţi aerul pe buzele lui şi brusc fu cuprins de o dorinţă fierbinte de a o trage în braţele lui şi de a o ameţi cu sărutări.

În schimb, se controlă fără milă şi o sărută din nou, mai profund, mai lung. Buzele ei se desfăcură, se agăţară de ale lui, trădând adevărul pe care refuzase să-l rostească în cuvinte.

— Mă vrei, zise el.

Durerea din vintrele lui se intensifică. Într-o secundă, îşi aminti cum stătea în trăsură în călătoria aceea neaşteptată prin Edinburgh, îşi aminti senzaţia de anticipaţie şi dorinţa teribilă. O sărută pentru a treia oară – avea gust dulce, aşa cum îşi amintea; îşi trecu limba peste buza ei de jos şi pătrunse în gura ei, să se împletească cu

limba ei, sărutul adâncindu-se într-o dorinţă evidentă. După un alt sărut, aspru şi insistent de data asta, el aproape că îşi pierdu controlul şi dădu la o parte trandafirii care se aflau pe masă pentru a o poseda acolo.

Simţi ciupitura unei lame la gât.

— Foarfeca asta e la fel de tăioasă ca orice pumnal, zise Mairi cu vocea uşor răguşită. Fă un pas în spate, domnule Rutherford.

Jack avu nevoie de câteva secunde pentru a-i înţelege cuvintele, dar în timpul acesta lama apăsă mai tare, aşa că se gândi că era mai înţelept să se supună. Ridică o mână, trecând degetele peste lama tăioasă. Era, aşa cum spusese ea, foarte ascuţită. La fel privirea ei.

— Aş putea să te dezarmez, zise Jack.

Cu o smucitură ar fi fost destul de uşor, dar bănuia că Mairi Macleod avea şi altă armă ascunsă pe undeva. În plus, arăta de parcă ar fi fost bucuroasă să găsească un motiv ca să o folosească împotriva lui.

— Ai pierdut elementul-surpriză, zise ea amabilă. Şi nu mai eşti bine-venit aici. Se duse la uşă şi o deschise. La revedere, domnule Rutherford, zise ea.

Apărură nici mai mult, nici mai puţin de trei lachei în negru care să-l escorteze pe Jack la uşa din faţă. Evident, aşteptaseră să dea buzna şi să o salveze pe Mairi dacă ea dădea semnalul. Expresiile lor erau ameninţătoare, mai ales a celui care nu reuşise să-l împiedice pe Jack să intre. Acesta arăta de parcă ar fi avut ceva de dovedit.

Jack, care se descurcase cu bărbaţi mult mai intimidanţi în locuri mult mai intimidante decât salonul lui Lady Mairi, îşi înăbuşi un zâmbet. Se gândi iute dacă merita să creeze agitaţie şi, din păcate, se decise să nu o facă.

— Văd că ai angajat o armată privată, zise el, permiţând privirii să se mute de la şirul de lachei în negru la chipul lui Mairi. De ce ţi-e teamă?

Se gândi preţ de o clipă că ea nu avea să răspundă şi că urma să-l arunce afară pe caldarâm fără alte conversaţii.

— Sunt o văduvă bogată, răspunse ea după un moment foarte lung. O văduvă foarte bogată. Au existat…

Ea ezită. Au primit ameninţări de răpire, de căsătorie forţată. Mi-am angajat personal de protecţie pentru că nu am absolut nicio intenţie să mă căsătoresc din nou.

— Mi-e milă de prostul care ar încerca să te oblige să te căsătoreşti cu el, zise Jack. Pari să ştii să mânuieşti o armă.

Îi aruncă o privire insolentă, studiind-o din cap până în picioare şi văzu cum i se colorează obrajii din pricina îndrăznelii lui. Îşi ridică bărbia semeaţă.

— Aş putea fi tentată să folosesc din nou o armă, zise ea, dacă nu pleci imediat din casa mea.

Jack rânji.

— Nu ai de ce să te temi de mine, iubito! zise el. Eu sunt chiar mai bogat ca tine şi nu intenţionez să mă căsătoresc, ci doar să fac amor cu tine. Din nou!

Îi aruncă alt zâmbet ironic înainte să coboare încet treptele de la intrare. Aproape că se aştepta să simtă pumnalul ei între omoplaţi. În schimb, auzi uşa trântindu-se în urma lui. Un alt lacheu îmbrăcat în negru îl aştepta pe caldarâm, ţinându-i calul pregătit. Dincolo de arcadă, înspre grajduri văzu că era pregătită o trăsură de călătorie, nu neagră, simplă, ci de data asta cu blazoanele ducelui de Forres şi ale familiei Macleod. Era luxoasă, rapidă şi cu roţi zdravene, suficient să facă faţă chiar şi drumurilor din Highland. Lady Mairi îşi făcea într-adevăr propriile aranjamente de călătorie, iar ele nu îl implicau.

Dar, odată ce ajungeau la Methven, ea nu mai putea să-l evite. Castelul era enorm, dar la o petrecere oaspeţii erau instalaţi în aceeaşi aripă, indiferent de dorinţele lor. Jack îşi dădu seama brusc că era mult mai entuziasmat de acea vizită decât cu o seară înainte. O petrecere în familie oferea destule ocazii de intimitate, iar el voia să reia aventura cu Mairi, voia să guste din nou pasiunea arzătoare a nopţii petrecute împreună. O voia pe ea, voia fragilitatea şi puterea ei, emoţiile sălbatice pe care le ascundea sub acel exterior rece. Ştia că şi ea îl dorea. Trădase asta când îi răspunsese la sărut. Putea să mintă, dar corpul o trăda.

Încă era foarte furios pe ea pentru că pretinsese că

era indiferentă şi apoi îl sedusese în secret, petrecând o noapte cu el şi alungându-l ca pe un amant plătit. Se întrebă de ce era furios. În general, nu era un bărbat introspectiv, dar ceva la Mairi Macleod îl făcea să îşi observe reacţiile şi emoţiile asemenea unui poet sau unui filosof. Era straniu şi nu-i plăcea. Dar furia era neobişnuită. De obicei, nu purta ranchiună. Nu era interesat de răzbunare. De regulă uita, trecea mai departe.

Ridică din umeri. Era o chestiune destul de uşor de rezolvat. O altă noapte de pasiune, de data asta după regulile lui, apoi putea fi pregătit să o uite. Funcţionase întotdeauna până acum. Interesul lui pentru o femeie rezista rareori după ce o cunoştea intim.

Îşi îndemnă calul la trap şi stârni colbul de pe drum. Lady Mairi Macleod putea fi imorală şi necredincioasă, dar aşa era şi el. Din punctul acesta de vedere se potriveau. El era sigur că nu avea să dureze mult până ce ajungea din nou în patul ei.

Capitolul 4

Mairi şedea la biroul ei cu registrul de cheltuieli al casei dinaintea ei. Jack Rutherford plecase, dar aerul încă părea să vibreze din pricina prezenţei lui sălbatice şi primitive. Îi era imposibil să se concentreze. Coloanele de cifre se estompau dinaintea ochilor ei, iar tot ce vedea era chipul lui Jack, iar tot ce simţea era atingerea buzelor lui peste ale ei. Îl dorise foarte mult şi ştia că el îşi dăduse seama.

„La naiba cu el!“

Nu putea să-l acuze pe Jack pentru că era furios pe ea. Nici nu putea să-i reproşeze că o considera o târfă, nu după ce îi spusese clar că orice bărbat ar fi fost bun ca amant în noaptea aceea. Acesta fusese adevărul, dar niciun bărbat nu putea să audă aşa ceva şi să nu o considere o târfă neruşinată.

Cu un mic oftat, puse peniţa deoparte şi îşi strânse baza nasului ca să atenueze durerea din spatele ochilor. Nu înţelegea de ce era aşa de atrasă de Jack. El era opusul soţului ei, Archie, care fusese bun şi blând. Cu toate astea, din clipa în care Jack intrase în salon, ea fusese cât se poate de conştientă de prezenţa lui, de vitalitatea şi energia pe care le avea, de mersul legănat, încrezător şi de perfecţiunea corpului musculos pe sub acele haine mulate şi superb croite.

Nu voia să-l dorească. Şi totuşi se simţea de parcă el şi-ar fi lăsat amprenta asupra ei, iar simţurile ei tânjeau după el, după gustul şi atingerea lui. Îi displăcea profund sentimentul că era atât de vulnerabilă în faţa lui, dar nu reuşea să-l alunge.

În Edinburgh, se folosise de Jack cu neruşinare pentru a alunga sentimentele de singurătate şi de melancolie. În noaptea aceea, căutase un bărbat ca să uite măcar pentru o clipă ce responsabilitate imensă purta pe umeri şi secretele pe care le ascundea. Pentru o vreme funcţionase; uitase totul în extazul provocat de atingerea lui Jack şi de senzaţiile şocante şi palpitante declanşate în corpul ei. Avea prea puţină experienţă în pat. Habar nu avusese că putea fi atât de delicios. Nu se compara în niciun fel cu bâjbâielile şi atingerile jenante de care avusese parte la începutul căsniciei cu Archie Macleod, când abia reuşiseră să consume căsătoria.

Ei bine, compensase cu vârf şi îndesat lipsa ei de experienţă. Abia dacă îi venea să creadă că acţionase fără inhibiţii când fusese cu Jack. Tot ce ştia aflase din cărţile din biblioteca tatălui ei.

Chiar şi acum sexul cu Jack o făcea să se simtă foarte înfierbântată şi ameţită. Îşi puse capul în mâini şi gemu. Încă tânjea după el. Voia să experimenteze din nou acea plăcere neruşinată pe care o simţise în mâinile lui. Era imposibil. Nu se putea întâmpla.

Două mierle care se ciorovăiau pe terasă o treziră din visare cu strigătele lor gălăgioase. Îşi scuturâ capul nerăbdătoare şi se întoarse la teancul de hârtii de pe birou.

Era în mare parte corespondenţa pe care Murchison, secretarul ei, o triase deja şi o considerase suficient de importantă pentru ca ea să o parcurgă.

Archie Macleod nu fusese fiul cel mare, dar moştenise o avere uriaşă de la naşul lui bogat când împlinise 21 de ani. Existau două case în Edinburgh, domeniul de la ţară, în afara oraşului, unde Mairi se afla în acest moment, şi castelul Noltland, în estul Highlandului, aproape de oraşul Cromarty. Existau bani în obligaţiuni şi investiţii. Existau o sumedenie de acţiuni caritabile, afaceri şi acţiuni filantropice. Întreaga avere îi revenise lui Mairi în urma testamentului lui Archie.

Teancul de corespondenţă includea rapoarte de la administratorii diferitelor fundaţii caritabile înfiinţate de Archie. Chiar dacă moştenirea lui fusese dincolo de visurile unui avar, generozitatea lui fusese la fel de mare. Îşi dorise cu disperare să folosească banii ca să facă bine – case pentru bătrâni sărmani, un orfelinat, un spital pentru bolnavii de holeră, atât de multe fapte bune, încât pe Mairi o lua ameţeala de fiecare dată când încerca să le ţină evidenţa. Ea era custodele averii lui Archie şi trebuia să fie demnă de această încredere. Trebuia să continue opera lui de caritate.

La fundul teancului era o ultimă scrisoare, scrisă în termeni legali şi concişi. Era de la Michael Innes, moştenitorul titlului de baron al familiei Macleod. Mairi citi scrisoarea prima oară în treacăt, apoi încă o dată cu o senzaţie crescândă de iritare. Scria că Innes intenţiona să se adreseze justiţiei ca să arate că Mairi era stăpâna nepotrivită pentru averea lui Archie Macleod. Susţinea că avea dovezi cu privire la administrarea defectuoasă a finanţelor şi la lipsa ei de moralitate. Urma să prezinte Curţii dovezile şi să solicite ca toată averea lui Archie Macleod să îi fie transferată.

Mairi lăsă scrisoarea să cadă pe birou. Nu era prima dată când Michael Innes ameninţa că avea să o târască prin tribunale, întotdeauna îl deranjase moştenirea lui Archie şi insistase că ar fi trebuit să fie inclusă în averea familiei

Macleod, fiind de părere că o femeie nu era în stare să administreze o avere aşa de mare fără indicaţiile soţului. Mairi ştia că era mânat de ură şi de lăcomie. Dar o frază din josul paginii îi atrase atenţia şi se opri să o citească pentru a treia oară: „Să fii sigură că nu voi ezita să expun toate vechile scandaluri în căutarea adevărului”.

Un fior de neliniște îi alunecă pe şira spinării. Se frecă la ochi. Îi simţea uscaţi şi sensibili. Capul îi era greu, de parcă era plin de nisip, încercă să gândească.

„Nu voi ezita să expun toate vechile scandaluri…”

Socrul ei încercase să se asigure că acele scandaluri nu aveau să fie dezvăluite niciodată. Lui Mairi nu-i venea să creadă că Michael Innes ştia de ele. Nimeni nu ştia. Doar ea şi Lord Macleod ştiau tot adevărul. Sau cel puţin aşa crezuse. Dar aşa se întâmpla cu secretele. Nu puteai fi niciodată complet sigur că erau în siguranţă.

Brusc începu să o doară capul atât de tare, încât îşi muşcă buza. Nu ştia ce să facă. Nu avea pe nimeni cu care să împartă povara în afară de Lord şi Lady Macleod. Archie le devastase vieţile la fel de sigur cum o distrusese şi pe a ei şi nu exista clipă în care să nu caute să compenseze asta.

Rămase nehotărâtă preţ de o clipă şi apoi apucă peniţa. Ştia că trebuia să-i scrie socrului ei despre ultima ameninţare. Nu putea rămâne neinformat. Simţi cum i se face greaţă când începu să scrie. Bătrânul lord era prea fragil şi prea bolnav pentru a fi deranjat cu astfel de chestiuni, dar ea avea nevoie de sfatul lui înţelept. În plus, nu exista nimeni altcineva în care să aibă încredere.

O clipă mai târziu, se auzi o bătaie la uşă, iar Frazer intră cu o tavă mare de argint cu ceai. Mairi dădu hârtiile la o parte, şi Frazer puse cu grijă tava pe birou. Toate mişcările lui erau precise şi ordonate.

— M-am gândit că aţi avea nevoie de un întăritor, doamnă, zise el.

— Mulţumesc, îi zâmbi Mairi. Chiar am nevoie. Contabilitatea asta îmi provoacă dureri de cap.

— Mă refeream ca tratament pentru şocul suferit,

doamnă, zise Frazer.

— Ah, făcu Mairi.

Zâmbetul ei se lărgi la vederea expresiei austere de pe chipul lui Frazer. Majordomul era un prezbiterian convins şi nu ezita niciodată în a-şi face cunoscută dezaprobarea. Mairi bănuia că el considera că era parte din obligaţiile lui să o menţină pe linia dreaptă.

— Bănuiesc că te referi la domnul Rutherford, zise ea. Mă tem că păcatele mele m-au trădat.

— Chiar aşa, doamnă, zise Frazer, fără vreo urmă de zâmbet pe chip. Îmi pare rău că Murdo, Hamish şi Ross au fost obligaţi să-l audă pe domnul referindu-se la excesele senzuale pe care le-a împărţit cu dumneavoastră.

— Foarte elegant formulat, Frazer, zise Mairi. Însă, cum Murdo a condus trăsura în care l-am adus pe domnul Rutherford, iar Hamish şi Ross au acţionat pe post de lachei, sunt sigură că deja sunt conştienţi de acţiunile mele imorale. Mulţumesc pentru ceaiul întăritor, adăugă ea. Eşti cât se poate de atent.

Expresia lui Frazer se îmblânzi un pic.

— Murdo m-a rugat să îl scuz, doamnă, zise el. Îi pare teribil de rău că nu a reuşit să-l împiedice pe domnul Rutherford să intre.

— Nu este vina lui, răspunse Mairi. Amestecă mierea în ceai şi apoi puse linguriţa jos gânditoare. Bănuiesc că domnul Rutherford face întotdeauna ceea ce doreşte.

— Într-adevăr, zise Frazer. Un bărbat periculos, doamnă.

Făcu o plecăciune şi ieşi, închizând uşa cu o grijă exagerată.

Mairi luă ceaşca de ceai în mână şi se duse la ferestrele înalte.

Erau deschise spre terasa joasă. Dincolo de cele câteva trepte şi de terasă, Mairi putea vedea sclipirea argintie a soarelui pe mare. Ziua de iulie era fierbinte; în aer se simţea doar o briză uşoară. Dacă vremea nu se schimba în câteva săptămâni, avea să fie frumoasă la botezul de la Methven. Şi avea să fie jenant să-l revadă pe

Jack Rutherford, dar intenţiona să îi ceară lui Lucy o cameră cât mai departe posibil de cea a lui Jack. Animozitatea dintre ea şi Jack le era cunoscută tuturor. Lucy nu putea găsi rugămintea ciudată.

Îşi goli ceaşca de ceai. Gândurile i se întorceau la chestiuni de familie – se întreba dacă nu cumva Lucy era din nou însărcinată. Dacă Lucy şi Robert urmau să aibă mulţi copii, ani întregi aveau să fie astfel de călătorii la Methven pentru reuniuni familiale precum botezuri, zile de naştere sau chiar căsătorii. Mairi se cutremură. Ura reuniunile de familie, ura tot ce îi amintea de propria solitudine şi mai ales îşi ura statutul de văduvă fără copii. Îşi dorise cu disperare o familie a ei. Lipsa acesteia era ca un gol în viaţa ei, un gol pe care îl putea ignora, dar care nu se putea umple niciodată.

Îşi puse ceaşca jos cu un clinchet pe măsuţa din lemn de cireş de lângă uşă. În timp, Jack probabil avea să vină cu o soţie şi cu propria familie la viitoarele evenimente. Deşi susţinea contrariul, un bărbat voia o soţie sau cel puţin un moştenitor. Simţi o senzaţie de gol, de abis în stomac. Nu exista niciun copil care să moştenească Ardglen, Noltland sau orice însemna averea lui Archie, chiar dacă ea reuşea să le apere de mâinile lacome ale lui Michael Innes.

Ca să alunge acele gânduri, păşi pe terasă şi se duse să se sprijine de balustrada încălzită de soare. Aerul era saturat de parfum de trandafiri şi de caprifoi. Soarele se simţea fierbinte pe chipul ei. Era linişte – nu se auzea decât clinchetul îndepărtat al unui ham şi al vocilor dinspre grajduri.

Preţ de o clipă, se simţi transpusă în timp şi avu impresia că îl putea vedea în orice clipă pe Archie înaintând spre ea pe pietriş, zâmbind în hainele lui vechi de grădinărit, ars de soare şi ştergându-şi pământul de pe mâini. Ea îl tachinase mereu că avea numeroşi grădinari, dar alegea să lucreze singur. Niciodată nu fusese mai fericit ca atunci când se afla în natură.

Tăcerea deveni apăsătoare şi pătrunzătoare. Nimic nu se mişca în grădinile tăcute. Era o tăcere expectativă, de

parcă cineva ar fi stat la pândă şi era pe cale să se întâmple ceva. Mairi se simţi ameţită, de parcă ar fi stat prea mult la soare.

Singurătatea o năpădi atât de brusc şi de sălbatic încât pentru o clipă avu impresia că soarele dispăruse. Nu mai simţea căldura şi nici asprimea balustradei sub palmele ei. Era înspăimântător.

— Doamnă?

Mairi nu-l auzise pe Frazer intrând, iar acesta fu nevoit să-şi dreagă glasul foarte zgomotos. Ea se întoarse şi încercă să afişeze un zâmbet. Simţi că era forţat şi ezitant, iar lacrimile îi înţepau ochii şi o înecau. Se luptă cu disperare să-şi recapete controlul.

— Hamish m-a rugat să vă transmit că trăsura e pregătită pentru plecarea la Methven mâine-dimineaţă, zise Frazer. Vom putea porni de îndată ce sunteţi pregătită.

Cuvintele erau banale, dar preţ de o clipă Mairi se luptă să le înţeleagă.

— Mulţumesc, răspunse ea cu o voce care părea răguşită. Te rog, transmite-i lui Hamish că voi fi gata la ora 7.

— Desigur, doamnă, rosti Frazer şi făcu o plecăciune, adăugând: Şi domnul Cambridge e aici să vă vadă.

„La naiba!”

Mairi clipi.

Era cât se poate de deranjant că Jeremy Cambridge era acolo când ea se simţea la fel de stoarsă de puteri ca o cârpă de vase. Dacă nu era atentă, plângea de faţă cu el, iar acesta ar fi fost un dezastru din multe puncte de vedere.

— Să-i spun domnului că sunteţi indispusă? întrebă Frazer cu delicateţe, rămânând lângă uşa de la terasă.

— Nu, zise Mairi şi-şi drese glasul. Nu, mulţumesc. Dacă plec mâine spre Methven, nu voi mai avea timp să vorbesc cu el. Dar, Frazer, adăugă ea ridicând bărbia, te rog să mă laşi un moment.

Majordomul încuviinţă din cap.

De îndată ce plecă, Mairi se duse iute la oglinda de lângă şemineu şi se privi. Nu arăta aşa de rău cum crezuse,

deşi avea ochii obosiţi şi umezi şi linii la coada ochilor despre care ar fi putut jura că nu fuseseră acolo până atunci. Cu un oftat, îşi prinse o buclă rebelă şi se întoarse spre uşă.

Când fu anunţat Jeremy Cambridge, ea stătea în spatele biroului. Găsi că avea nevoie de bariera aceea fizică. Nu pentru că ar fi avut nevoie de protecţie în faţa lui Jeremy. Nu exista nimic ameninţător la el. Tatăl lui fusese administratorul domeniului lui Lord Macleod, dar avusese ambiţii pentru copiii lui, ca aceştia să avanseze în societate. Îl trimisese pe Jeremy la universitate, iar pe sora lui, Eleanor, la şcoala de fete. Jeremy era acum un bancher respectat în Edinburgh şi, printre altele, cel care se ocupa de afacerile familiei Macleod. Era solid şi de încredere. Sigur şi puternic. Mairi se trezi gândindu-se că era diferit de Jack Rutherford în toate privinţele. Nu avea nimic din spiritul neliniştit al lui Jack şi nici aerul ameninţător pe care acesta îl emana.

— Lady Mairi. Se cunoşteau de mulţi ani, dar Jeremy fusese întotdeauna foarte respectuos. Întinse mâna către ea. Treceam pe aici şi am venit în speranţa că aţi putea fi acasă. Sper că vă simţiţi bine.

— Sunt bine sănătoasă, zise Mairi. Nu are rost să te formalizezi, Jeremy. Ai dori o ceaşcă de ceai?

Ea îl văzu cum se relaxează, iar ochii cenuşii i se încălziră.

— Desigur, dacă aveţi timp. Frazer mi-a spus că plecaţi mâine spre Methven. Vă opriţi la Lord şi Lady Macleod pe drum?

Mairi încuviinţă din cap.

— Da, aşa am de gând. Sper că Lady Macleod se va simţi suficient de bine ca să mă primească.

Lord Macleod va fi primit până atunci scrisoarea ei. Ea se opri şi cântări ideea de a-l informa pe Jeremy despre ultima ameninţare din partea lui Michael Innes, dar decise să nu o facă. Trebuia să vorbească mai întâi cu lordul. Jeremy nu ştia nimic despre secretele lui Archie şi era mai bine dacă lucrurile rămâneau aşa. În afară de asta, avea

orgoliul ei şi, chiar dacă îl cunoştea bine pe Jeremy, nu-i făcea plăcere să discute cu el ceea ce Innes numea depravarea ei morală.

Aşteptă până când Frazer, care în mod evident îi anticipase porunca, aduse tava de ceai şi o puse lângă cotul ei, pe masă, alături de canapeaua cu dungi aurii. Mairi se aşează. Jeremy, care aşteptase să se aşeze mai întâi ea, aşa cum i se cerea unui gentleman, se aşează în faţa ei, aplecat spre ea într-o poziţie cuviincioasă. Mairi zâmbi vag. Jeremy era atât de devotat! Ea nu fusese niciodată sigură dacă o admira pe ea sau averea ei. Un alt chip îi apăru în faţa ochilor – puternic, întunecat, nici pe departe un gentleman. Încă putea să simtă strânsoarea degetelor lui Jack în jurul încheieturii, să audă timbrul profund al vocii şi să simtă atingerea buzelor lui.

Degetele îi tremurară. Linguriţa se lovi de marginea ceainicul în timp ce amesteca.

— E totul în regulă? întrebă Jeremy.

— Desigur, răspunse Mairi, dar simţi cum i se încinge faţa.

Îşi feri privirea de a lui, concentrându-se la turnatul ceaiului, apoi adăugă lapte şi îi întinse ceaşca.

— Ai veşti interesante? întrebă ea. Sunt la Ardglen de atâta vreme încât nu am auzit ultimele bârfe.

Chipul lui Jeremy se lungi, de parcă ar fi sperat să evite exact această întrebare.

— Sunt o sumedenie de veşti, zise el evaziv.

— Nimic din Edinburgh? întrebă Mairi.

Când ochii lui sclipiră, el îşi feri privirea.

— Nu sunt multe de povestit, bombăni el.

Ei bine, asta chiar era ciudat. Întotdeauna existau veşti din Edinburgh, chiar şi vara, când înalta societate era liniştită şi multă lume se afla la reşedinţa de la ţară. Mairi aşteptă, dar Jeremy nu mai zise nimic, golindu-şi ceaşca dintr-o sorbitură. Ignoră biscuiţii de casă şi arăta de parcă abia aştepta să plece.

Schimbarea fusese produsă de menţionarea bârfelor din Edinburgh. Mairi simţi o vagă scânteie de alarmă. Se

întrebă dacă bârfele o vizau cumva pe ea. În mod normal, nu era aşa de vanitoasă încât să creadă că toată lumea vorbea despre ea, dar gândindu-se la scrisoarea ameninţătoare din partea lui Michael Innes, rămase cu gustul amar al spaimei.

Oare Innes aflase de noaptea pe care o petrecuse cu Jack? Ştia cumva toată lumea?

Ea îşi mai puse miere în ceai şi îl bău, încercând să se calmeze. Moştenitorul familiei Macleod lansase şi altă dată ameninţări de genul acesta. Nu avea niciun motiv să presupună că acum avea mai multe dovezi decât în trecut.

Ea se uită la Jeremy. El privea motivul de pe covorul turcesc. I se înroşiseră vârfurile urechilor şi arăta de parcă stătea pe ace.

Ştia. Mairi era sigură de asta. Iar dacă Jeremy auzise bârfa, trebuie să fi auzit şi restul lumii. Inima îi bătu cu putere şi simţi că i se face rău. Nu avea de gând să se scuze faţă de nimeni pentru noaptea pe care o petrecuse cu Jack Rutherford, dar nu voia să fie subiectul bârfelor din Edinburgh. Ar fi fost mai mult decât jenant. Ca văduvă, i se permitea o anumită libertate, dar era înjositor să simtă că reputaţia îi era pătată şi că toată lumea îi diseca pe îndelete comportamentul. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva.

Dar poate că ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să renunţe la orice precauţie şi să savureze o noapte de pasiune sălbatică cu Jack.

— Mai doreşti ceai, Jeremy? întrebă ea, întinzându-se spre ceainic.

Nu putea decât să spere că bârfele aveau să dispară la un moment dat, când ea nu se afla în oraş. Absenţa ei avea să stopeze bârfele. Sau cel puţin aşa spera.

— Nu, mulţumesc, exclamă Jeremy şi sări în picioare.

Ea avea dreptate: el era disperat să plece. Se întinse şi îl prinse de mână, ţinându-l strâns. El era prea educat ca să-şi tragă mâna dintr-a ei, aşa că rămase acolo ca un şcolar certat în biroul directorului.

— Jeremy, zise Mairi. Tu mi-ai spune dacă ar fi ceva ce

ar trebui să ştiu, nu-i aşa?

El afişă o expresie alunecoasă. Nu exista alt cuvânt pentru asta. Acea expresie era nepotrivită pentru chipul lui de regulă sincer.

— Oamenii vorbesc despre mine? întrebă Mairi.

Jeremy nu răspunse direct.

— Nu, zise el şi înghiţi în sec, aruncându-i o privire iute. Pot să văd că… nu e nimic.

— Ce e? întrebă Mairi din nou, nedumerită.

De data asta, Jeremy îşi trecu degetul pe sub guler.

— Nu s-a întâmplat nimic, repetă el, aiureli.

Nu o convinse, dar ştiu că nu putea să-l convingă să vorbească decât dacă îl tortura. Ea oftă.

— Atunci îţi doresc o călătorie sigură spre casă, Jeremy, sper că te voi revedea curând.

Jeremy păru uşurat. Privirea i se îmblânzi şi se uită scurt la ea. Îi cuprinse mâna.

— Sper să aveţi o călătorie bună spre Methven, zise el şi ezită, adăugând: După ce trece botezul, cred că ar trebui să vă întoarceţi în Edinburgh.

— Aşa crezi? ridică Mairi din sprâncene. Mă gândeam să trec mai întâi pe la Noltland.

Jeremy ridică bărbia cu încăpăţânare.

— În Edinburgh ar fi mai bine. Trebuie să fiţi văzută în societate, să nu se creadă că vă ascundeţi la ţară. El îi sărută mâna, de data asta cu mai multă fervoare decât se aştepta ea. Lady Mairi… zise el.

În voce lui se simţea o emoţie reprimată.

— Jeremy?

Ea spera că el nu avea de gând să-i facă o declaraţie. Nu voia să-i rănească sentimentele, dar nici nu îl putea privi altfel decât ca pe un prieten. Simţi că o cuprinde un sentiment de vinovăţie. După ce îl pierduse pe Archie, se bazase pe Jeremy. Sperase că el nu avea să considere prietenia lor drept ceva mai mult.

— La revedere, dragă Jeremy, zise ea şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Ştii cât de mult îţi preţuiesc prietenia.

Jeremy se îmbujoră şi aproape că se împiedică de covorul turcesc în drum spre uşă. Ieşi bâlbâindu-se, spunând că aveau să se vadă în Edinburgh peste o lună, în timp ce Frazer îi ţinea haina.

Se lăsă din nou tăcerea. Curând, Frazer avea să se întoarcă pentru a lua ceştile de ceai, iar camerista ei, Jessie, urma să vină pentru a pregăti bagajele de călătorie. Nu ar fi trebuit să lase pregătirile pentru ultimul moment, nu când ştia că avea să fie plecată cel puţin patru săptămâni. Călătoria avea să dureze cel puţin o săptămână. Methven se afla pe coasta de nord-vest, iar ea avea de gând să facă şi câteva vizite pe drum.

Pe de o parte, îi părea rău să plece de la Ardglen tocmai când trandafirii erau în floare. Îi aminteau de Archie. Fusese prietenul ei din copilărie şi îi lipsea foarte tare. Ieşi din nou pe terasă şi coborî încet treptele năpădite de muşchi, păşind uşor pe aleea de pietriş spre locul unde grădina de trandafiri dormita între zidurile de cărămidă.

O altă parte din ea se temea însă de singurătate şi voia să plece direct spre Methven, dar umbrele după-amiezii se lungeau, alunecând spre seară. Era mai bine să aştepte până dimineaţă şi să pornească devreme. Odată ce se termina botezul, putea să se ducă la Noltland – indiferent de ce o sfătuise Jeremy –, apoi înapoi la Edinburgh pentru sezonul de iarnă şi în cele din urmă la casa tatălui ei din Forres pentru Crăciun. Îi plăcea să aibă planuri. Avea nevoie de ele. Erau baza vieţii ei, o viaţă care uneori părea periculos de goală, indiferent cât de mult muncea să întreţină moştenirea lui Archie. Trebuia să fie mereu în mişcare, să călătorească, să se ţină ocupată pentru a alunga întunericul.

Capitolul 5

Se lăsase seara când trăsura de călătorie trase în curtea hanului Inverbeg pe malul Loch Lomond. Mairi era

pe drum de douăsprezece ore şi se simţea obosită şi înţepenită după atâtea ore în trăsură. Fu bucuroasă să vadă luminile de la uşa hanului şi să ştie că Frazer rezervase din timp o cameră cu salon privat.

Când majordomul veni în grabă să o ajute să coboare din trăsură, îi fu clar că era o problemă.

— Îmi pare rău, milady, zise el, dar nu există decât un salon privat, iar acesta e deja ocupat.

— De cine? întrebă Mairi ridicând din sprâncene.

— De soţul dumneavoastră, doamnă. Hangiul, un individ slab şi agitat, cu un chip pământiu şi privire alunecoasă, îl urmase pe Frazer afară şi acum stătea la baza treptelor trăsurii. A sosit acum o jumătate de oră şi a cerut un salon privat. Când i-am spus că e rezervat pentru dumneavoastră, m-a asigurat că nu e nicio problemă, pentru că e soţul dumneavoastră, care a pornit la drum înainte. A comandat cea mai bună mâncare a casei.

Soţul ei.

Lui Mairi nu îi fu greu să ghicească pe cine avea să găsească în salonul privat. Jack Rutherford. Simţi o uşoară reacţie de animozitate fizică. Jack dădea dovadă de îndrăzneală dacă juca rolul soţului ei.

Probabil că o făcuse doar ca să o provoace, pentru că îi refuzase oferta de a o însoţi la Methven sau pentru că, fiind şi mai arogant, presupunea că aveau să îşi continue aventura pe parcursul călătoriei. Oricum ar fi fost, ea avea de gând să-l pună la punct.

Hangiul se uita de la Mairi la chipul împietrit al lui Frazer.

— Îmi pare rău, doamnă. Dacă e o problemă…

— Nu e nicio problemă, hangiule, interveni Frazer şi se întoarse spre Mairi. Dacă sunteţi bună să aşteptaţi în trăsură, doamnă, mă voi duce să rezolv cu domnul.

Mairi îşi ridică fustele cu o mână şi coborî.

— Mă voi ocupa eu.

— Dar, doamnă, ar putea fi periculos… începu Frazer alarmat.

Mairi zâmbi şi îl bătu pe braţ. Îi plătea pe Frazer şi pe

fiii lui ca să o protejeze, dar voia să îl înfrunte singură pe Jack.

— Stai liniştit, zise ea. Mă îndoiesc că există vreun pericol. Poţi să aştepţi pe hol. Te voi chema dacă am nevoie de apărare.

Hangiul păru ofensat şi bombăni că nu avea rost să se vorbească de violenţă şi că el conducea un stabiliment bine pus la punct. O vorbă a lui Frazer şi sclipirea unui ban de argint îl reduseră la tăcere, apoi îi conduse înăuntru.

În han era cald şi plăcut, dar gălăgie. Din sala mare se auzeau voci ridicate. Pe sub uşă se strecura fuior de fum de tutun, mirosul de bere era puternic, iar peste el se insinua aroma delicioasă a cărnii fripte. Hangiul o conduse pe Mairi pe un culoar îngust cu ziduri din piatră date cu var şi decorate cu o colecţie amestecată de pumnale şi săbii cu două tăişuri. Îi puteau fi de folos dacă Jack se dovedea greu de stăpânit.

Uşa către salonul privat era deschisă şi dinăuntru se auzea un murmur de conversaţie.

Jack Rutherford stătea într-un fotoliu mare, cu picioarele pe o masă, încălzindu-şi cizmele lângă foc. Îşi dăduse jacheta jos şi îşi desfăcuse lavaliera. În lumina aurie a focului, arăta bronzat şi chipeş – coşmarul oricărei însoţitoare. Pe masă se afla o farfurie cu resturi dintr-o plăcintă cu vânat. O servitoare cu un bust deosebit de generos, pus în valoare de o rochie cu un decolteu adânc, tocmai îi umplea paharul. Stătea foarte aproape de el şi chicotea în timp ce turna. Un pic de lichid ajunse pe mâneca lui Jack, iar fata se apucă să şteargă cu şorţul rochiei, fără prea mare succes, chicotind şi mai tare. Jack o privea cu ochii pe jumătate închişi, care păreau uşor amuzaţi.

Curentul produs de uşa deschisă agită focul, făcându-l să scapere şi să trosnească, şi flăcările lumânărilor să pâlpâie. Jack ridică privirea. Amuzamentul din ochii lui dispăru şi se transformă într-o privire fixă şi deranjantă. Îşi coborî picioarele alene de pe masă şi se ridică, schiţând o plecăciune. Mairi bănui că ar fi trebuit să fie recunoscătoare

că avea cât de cât maniere. Înaintă până în mijlocul încăperii şi îşi scoase mănuşile, punându-şi săculeţul pe fotoliul aflat vizavi de cel al lui Jack.

— Ah, soţul meu rătăcitor, zise ea rece. Deja încerci să îţi găseşti ibovnică, iar asta în timp ce mă aştepţi.

Jack afişă un zâmbet răutăcios, provocator. Se aşeză la loc.

— Dacă primirea ta, iubito, ar fi mai caldă, poate că nu ar trebui să caut în altă parte.

— Tu ai căutat întotdeauna în altă parte, zise Mairi. Eşti un cuceritor, domnule, nu m-aş aştepta la fidelitate din partea ta. Dacă voiam asta, îmi luam un câine.

Încercă să-şi ascundă amărăciunea din glas, dar ştia că era prea târziu. Jack o auzise. O ţintui gânditor cu ochii mijiţi.

Servitoarea se năpusti să solicite atenţia lui Jack. În mod evident, îi plăcea să fie în centrul atenţiei.

— Nu mi-ai spus că eşti căsătorit, zise fata pe un ton acuzator.

Îşi frământa mâinile în şorţ, dar voit, îşi dădu Mairi repede seama, fiindcă îi trăgea decolteul periculos de jos. Lui Jack însă nu părea să îi fie greu să ignore pieptul tresăltând aflat la nivelul ochilor lui. Legăna un pahar pe jumătate golit între degete şi o studia pe Mairi cu o privire cercetătoare. Nu-şi luă nici măcar o clipă privirea de la ea.

— Mi-a ieşit din minte, murmură el.

— Ciudat, zise Mairi acid, mai ales că i-ai comunicat hangiului acum nicio jumătate de oră că suntem căsătoriţi.

— Enervanta mea memorie slabă, zise Jack.

— Se potriveşte bine cu enervanta ta moralitate îndoielnică, fu Mairi de acord pe un ton mieros.

Se uită prin încăperea cu fotoliile adânci, draperiile de catifea trase, apoi la Jack aşezat confortabil în fotoliul său.

— Hai să lăsăm pretextele, domnule, zise ea. Sala mare era prea urâtă pentru tine? Sau buzunarele tale sunt goale? De asta ai decis să pretinzi că suntem căsătoriţi, ca eu să-ţi plătesc facturile?

— Totul a fost doar pentru plăcerea companiei tale,

draga mea, făcu Jack cu o expresie ironică în ochi. Îmi plac tare mult conversaţiile noastre. Sunt atât de astringente!

Mairi îşi dădu jos pelerina şi şi-o puse pe braţ. În cameră era cald şi se simţea tot mai încinsă sub privirea rece a ochilor verzi ai lui Jack. Simţea că el putea să-i dărâme zidurile de apărare pe care şi le ridicase cu grijă timp de ani întregi. În ochii lui pătrunzători se vedea vigilenţa. În plus, vedea mai multe decât ar fi vrut ea să vadă.

Se întoarse cu umărul spre el şi i se adresă hangiului:

— Aş vrea să îmi aduceţi tocană de vită şi un pahar de vin, vă rog. Aruncă o privire spre masă. De fapt, voi termina sticla începută de *soţul* meu… Ea se uită spre Jack. Asta dacă nu doreşte el să o facă.

— Eu beau apă, zise Jack, dar eşti bine-venită să o împărţim dacă vrei.

— Apă?

Mairi se holbă la el, uitând brusc de animozitatea ei. Nu se potrivea cu persoana lui. Ar fi zis că era un bărbat care bea doar cel mai bun vin roşu şi cel mai bun brandy.

Jack ridică din umeri. În gestul lui se strecurase un mic disconfort.

— Călăritul îmi face sete, zise el.

Vorbise uşor dispreţuitor, dar Mairi avu impresia că se ascundea ceva mai mult în spatele cuvintelor lui. Ceva ce nu era pregătit să dezvăluie. După o clipă, el ridică din sprâncene întrebător, iar ea se îmbujoră pentru că îşi dădu seama că încă se holba la el.

— Hangiule, zise ea iute, aş dori să fiu condusă în camera mea şi să mi se trimită apă caldă pentru spălat. Ea făcu o pauză când un gând neplăcut îi apăru în minte şi se întoarse din nou cu faţa spre Jack. Sper că nu ai îndrăznit să te muţi şi în dormitorul meu, domnule?

În ochii lui Jack sclipi o luminiţă diabolică.

— A fost tentant, zise el cu voce tărăgănată, pe un ton mai profund, activându-i simţurile ca o catifea aspră. Dar am aşteptat să mă inviţi tu, draga mea.

O cuprinse un val de fierbinţeală absolut nepotrivit,

simţind cum i se răspândeşte prin vene. Genunchii i se înmuiară şi aproape că se aşeză fără vlagă pe fotoliu, amintindu-şi abia în ultima clipă că nu erau singuri în încăpere şi că ar fi trebuit să-i dea o palmă, nu să-i cadă în braţe.

— Va trebui să aştepţi mult şi bine, zise ea. Îţi sugerez să-ţi iei o cameră proprie. Doar aşa ai avea loc pentru tine şi egoul tău supradimensionat. Ea îi oferi un zâmbet vag şi rece. Era mândră de zâmbetul acela. Era opusul a ceea ce simţea. Aş dori să nu te mai găsesc aici la întoarcere, zise ea. Frazer… Se întoarse spre majordom. Dacă ai putea să-l conduci pe domnul Rutherford într-o parte a hanului care e cât mai departe de mine…

— Nu e nevoie de escortă, murmură Jack. Pot să-mi găsesc singur drumul.

Se ridică şi îşi luă jacheta, aruncând-o peste umăr. Schiţă o plecăciune care nu avea nimic deferent în ea.

— Sluga dumneavoastră, doamnă.

Hangiul se scărpină în cap, nedumerit de comportamentul excentric al aristocraţiei, şi o conduse pe Mairi pe scara largă a hanului şi indică a treia cameră pe dreapta. Era mare şi bine aranjată, iar bagajele lui Mairi erau deja acolo, la marginea patului. Camerista ei, Jessie, o fată brunetă şi scundă, cea mai mică dintre cei zece copii ai lui Frazer, începuse să despacheteze şi să îndrepte rochia pentru a doua zi.

Mairi se aşeză brusc pe marginea patului. Îşi dădu seama că tremura un pic şi nu era sigură de ce. Putea să se descurce cu Jack Rutherford. Putea să se descurce cu orice. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le învăţase în căsnicia ei şi în scandalul care urmase.

Jessie turuia, ceea ce era un lucru bun, pentru că o distrăgea. Spre deosebire de tatăl ei, nu era defel tăcută şi serioasă.

— Nu-i chiar aşa de rău hanul ăsta, zise ea. Cel puţin e curat şi confortabil.

— Clientela lasă un pic de dorit, murmură Mairi.

— Am auzit că e un domn bine aici, turui Jessie mai

departe. Vărul lui Lord Methven. Bogat şi chipeş, se zice. Fetele de la bucătărie sunt topite după el.

— Sunt sigur că va fi încântat să afle, rosti Mairi.

Jessie rămase privind visătoare în zare, cu rochia lui Mairi uitată în mâini.

— Se zice că a făcut o avere în India, zise ea. Din comerţul cu condimente şi alte lucruri de genul ăsta.

— În Canada, replică Mairi oftând. Din comerţul cu lemn.

Nu ştia prea multe despre Jack, dar ştia că adunase o primă avere înainte să împlinească 25 de ani şi pe a doua după ce se întorsese în Scoţia, importând bunuri de lux în Leith.

— Se zice că e un spadasin desăvârşit şi un cuceritor periculos, continuă Jessie şi lăsă cuvântul să-i alunece pe limbă cu fervoare. Şi că are un domeniu enorm spre Glen Calder.

— Toate astea îl fac absolut irezistibil, comentă Mairi sarcastic. Aia e muselina mea galbenă pe care o mototoleşti în mâini?

Jessie se uită în jos.

— Oh, da! Voi avea grijă să fie călcată până mâine, doamnă.

— Mulţumesc, zise Mairi.

Până când se întoarse în salon, focul fusese înteţit şi i se turnase un pahar de vin. Aceeaşi slujnică, supărată de data asta, îi aduse o farfurie cu tocană de vită. Nu era nici urmă de Jack Rutherford. Mairi ştia că ar fi trebuit să se bucure şi chiar asta făcu. Dar simţea o oarecare dezamăgire, iar asta o tulbura mai mult decât orice.

Nu mai rămase în salon după ce termină de mâncat, ci ieşi pe hol, intenţionând să se ducă în cameră şi să citească. Era uşor ameţită de oboseală şi de vinul roşu bun, aşa că se opri la baza scării, agăţându-se de balustradă pentru susţinere. Uşa de la sala mare a hanului era întredeschisă. Ea se uită înăuntru. Prin fumul din sală şi mulţimea de oameni, îl văzu pe Jack Rutherford. Stătea la o masă cu o halbă în faţa lui. Mairi se întrebă dacă halba

conţinea tot apă sau dacă Jack trecuse la ceva mai tare.

În timp ce privea, se auzi o exclamaţie în mulţime pentru că Jack câştiga jocul. Mai mulţi bărbaţi îl bătură pe umăr, iar el zâmbi, ducând halba la gură. Mairi privi cum i se mişca gâtul când înghiţea şi cum trânti halba goală pe masă, cerând încă un rând pentru toată lumea, o generozitate întâmpinată cu exclamaţii de aprobare, în faţa lui se afla un morman de monede de argint mult mai mare decât cele ale celorlalţi jucători de la masă. În timp ce continua să privească, Jack apucă un pumn de monede şi i le dădu hangiului pentru mai multe halbe care acum umpleau masa. Era o adunare gălăgioasă, bine dispusă. Mairi simţi o înţepătură de gelozie. Jack era primit cu prietenie în sala mare nu doar datorită banilor săi.

Unul dintre servitorii de la han trecu pe lângă ea, murmurând o scuză; uşa de la sala mare scârţâi din balamale şi Jack îşi ridică privirea de la joc. Privirile li se întâlniră preţ de o clipă, apoi în ochii lui apăru o scânteiere, iar el îşi ridică halba într-un salut ironic. Mairi ţâşni în sus pe scări, furioasă pe ea însăşi că fusese surprinsă holbându-se la el.

Nu îl mai văzu pe Jack în seara aceea şi adormi iute, în sunetul valurilor liniştite care se loveau de malul lacului. Până când se trezi ea pentru micul dejun, Jack pornise deja în călătoria spre Methven. Domnul Rutherford călătorea călare, îi spuse servitoarea, iar bagajele îl urmau. Asta însemna că avea să fie mult mai rapid. Mairi se simţi recunoscătoare că era scutită de un lung şir de nopţi la aceleaşi hanuri ca Jack.

Când Frazer veni la trăsură, avea o faţă la fel de lungă şi de întunecată ca o zi cu ploaie în Edinburgh.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? întrebă Mairi în timp ce majordomul punea punga cu bani în cutia de fier de sub bancheta ei.

Frazer se îmbufnă şi mai tare, iar colţurile gurii îi coborâră şi mai jos.

— Hangiul nu a vrut să ne ia banii, zise el. Totul a fost plătit.

El îi întinse un bilet.

Mairi nu văzuse niciodată scrisul lui Jack Rutherford, dar nu îi fu greu să identifice mâzgăleala cu cerneală neagră ca fiind a lui.

„Un domn plăteşte întotdeauna”, scria pe bilet.

Mairi lăsă biletul să cadă pe banchetă lângă ea. Îşi aminti cum îl tachinase pe Jack seara trecută când el se instalase în salonul ei. Îşi aminti că îi spusese că voia confortul pe care banii îl puteau oferi. Şi îşi mai aminti că el era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Scoţia şi că nu avea nevoie să cerşească în faţa ei acel confort.

— Acum toată lumea crede că sunteţi amanta lui, zise Frazer acru. Şi că eu sunt un fel de intermediar care îi furnizează domnului Rutherford femei când doreşte. Hangiul m-a felicitat pentru o slujbă atât de profitabilă. Mi-a promis discreţia lui.

— Oh, Dumnezeule! zise Mairi.

Ştia că ar fi trebuit să se simtă exasperată, dar tot îşi simţi buzele tresărind. Era limpede că Frazer se enervase mai degrabă pentru că fusese confundat cu un proxenet decât de faptul că ei îi afecta reputaţia.

În timp ce trăsura ieşea pe drumul spre Achallader, Mairi se gândi sec că Jack se răzbunase cu viclenie. Ea îl refuzase, dar, cu toate astea, el le lăsase tuturor impresia că ea era amanta lui.

*

Jack trase de hăţuri când ajunse la capătul drumului, sus pe Bridge of Orchy. Priveliştea era spectaculoasă: marele lanţ muntos, colorat în verde şi auriu, cu sclipirea razelor soarelui pe suprafaţa apei de dedesubt. Simţea ca un fel de durere în piept, o strângere de inimă provocată de nostalgie. Nu mai călătorise pe acolo de ani buni. Nu era sigur de ce urcase acum, când drumul spre Methven ar fi trebuit să-l ducă de-a lungul vâlcelei late de jos.

Nimic din ce văzuse în Canada nu întrecea în vreun fel frumuseţea nepereche a acestui pământ. Întorsese spatele

Scoţiei cu zece ani în urmă, dar la un moment dat simţise că trebuia să se întoarcă. Când Robert se întorsese să preia titlul şi moşiile, Jack se gândise să rămână. Spre deosebire de vărul său, el nu avea niciun motiv special pentru care să se întoarcă pe pământul străbunilor, dar până la urmă îşi vânduse afacerea cu un profit uriaş şi luase o corabie spre casă.

Jos, pe drumul spre Achallader, putea întrezări ceva care aducea a convoi regal dintr-un şir de patru trăsuri. Lady Mairi Macleod pornise la drum. Gura i se arcui într-un zâmbet. Ea făcea un spectacol din statutul şi averea ei, cu trăsuri, servitori şi interminabilul şir de bagaje. Se întrebă cum se simţise oare când descoperise că el îi plătise şederea la han. Probabil că era cât se poate de enervată. Ea nu părea să aibă simţul umorului, un motiv în plus să o provoace.

Se întrebă dintr-odată dacă Mairi călărea vreodată aşa cum o făcea el în dimineaţa aceea, liber de toate constrângerile luxului, singur, doar cu cerul deasupra. Se îndoia de asta. Ea era înconjurată de prea mult protocol şi protecţie. Dar poate că era înţeleaptă. Era fabulos de bogată, iar cu doar câţiva ani în urmă, în acea zonă văduvele bogate erau răpite şi forţate să se căsătorească.

Căsătoria, bănuia el, nu era în planurile lui Mairi Macleod. Şi de ce ar fi fost când avea tot ce îşi dorea, precum şi libertatea de a-şi lua amanţi după cum voia? Nu îl deranja în mod deosebit refuzul ei de seara trecută. Acum jucau un joc – ea cunoştea regulile la fel ca el şi nu mai dura mult până când avea să cedeze. Ea îl dorea, iar aşteptarea făcea ca anticiparea momentului să fie mai tulburătoare şi mai dulce.

Se încruntă uşor, amintindu-şi tonul amar din vocea lui Mairi noaptea trecută, când îl caracterizase drept un cuceritor. Cuceritorii erau cei mai buni amanţi, chiar dacă nu şi cei mai buni soţi, dar poate că asta era ce sporea anticiparea momentului. Nu îl întâlnise niciodată pe Archie Macleod şi nu auzise decât laude despre el, dar poate că erau lucruri pe care el nu le cunoştea. Poate că Macleod,

oricât de extraordinar ar fi părut, avusese un harem de amante în întregul Edinburgh.

Trăsurile dispărură şi praful se aşeză la loc pe drum. Era dis-de-dimineaţă şi aerul se simţea rece şi proaspăt. Tăcerea se lăsă în jurul lui Jack, străbătută doar din când în când de cântecul unei ciocârlii care se ridica mai sus şi mai sus pe cerul albastru. Tăcerea era aproape stranie, aducând mai degrabă a singurătate. Jack îşi îndemnă calul la pas şi coborî pe drumul spre următoarea vâlcea.

Acolo unde drumul şerpuia la vale, trecu pe lângă câteva ferme mici, date cu var. Erau goale, pereţii începeau să se năruie, hornurile distruse încă se ridicau spre cer. Un pic mai încolo, era o bisericuţă pătrăţoasă şi cenuşie cu clopotul încă agăţat în turlă.

Jack se opri. Amintirile erau tot mai aproape. Parcă putea să simtă fantomele pe urmele lui. Fusese una dintre aşezările tatălui său, deşi reverendul Samuel Rutherford nu fusese un slujitor deosebit de devotat bisericii. Ca fiu de baron, se gândise că era dreptul lui să colecţioneze aşezări bogate, aşa cum colecţionai porţelanuri şi argint. Erau o podoabă a statutului său, dar nu îl interesau prea mult congregaţiile pentru care era răspunzător. Gura lui Jack se curbă într-un zâmbet amar. Se gândise adesea că obsesia lui pentru muncă era o revoltă faţă de lenea deplorabilă a părintelui său.

Legă frâiele calului de gardul din jurul vechii biserici şi urcă încet poteca. Aici erau îngropaţi părinţii lui. Tatăl său construise un conac grandios la o jumătate de kilometru mai jos, o casă pe care

Jack o abandonase voit. Când se întorsese din Canada şi îşi căutase un domeniu, Black Mount fusese ultimul loc pe care l-ar fi luat în considerare.

Rouă încă era proaspătă în iarbă, însă soarele era fierbinte, iar rouă avea să dispară în curând. Jack se opri la mormântul părinţilor săi. Piatra funerară a tatălui său era împodobită ridicol şi nu se potrivea cu simplitatea curţii bisericii. Piatra mamei sale era mai puţin ornamentată. „Soţie iubită a lui Samuel Rutherford…” Cuvintele acelea,

se gândi Jack, nu descriau nici pe departe iubirea pe care părinţii săi o simţiseră unul pentru celălalt.

Dintr-odată se simţi înfrigurat, deşi nu apăruse niciun nor care să acopere soarele. Iubirea părinţilor săi fusese unică, aprigă şi, în cele din urmă, complet nimicitoare. Când era mic, înţelegea prea puţin aceste lucruri. Ca adult, îşi dădea seama cât de periculoasă se dovedise iubirea în cazul lor.

Îngenunche în iarbă. Acolo, năpădită de trandafiri sălbatici şi de mărăcini albi şi roz, era o piatră simplă, gravată cu numele Averil Rutherford şi anii 1791-1803. Dădu la o parte plantele care acoperiseră piatra. Dintr-odată, mâinile începură să îi tremure.

Strigătul aspru al potârnichii negre îl făcu să tresară. O umbră căzu pe potecă. Ridică privirea şi văzu un bărbat în redingotă neagră şi guler alb, succesorul părintelui său în acel loc izolat.

— Pot să vă ajut? întrebă bărbatul, dar Jack scutură din cap, dornic dintr-odată să plece de acolo.

— Nu, zise el. Mulţumesc.

Simţi ochii bărbatului urmărindu-l pe potecă, dar el nu se uită înapoi. Desfăcu frâiele calului, se aruncă în şa fără să se ostenească să îndemne calul spre piatra de încălecat şi porni la galop. Ştia că nu putea să fugă de amintiri.

Şi mai ştia că nimeni nu-l putea ajuta.

Capitolul 6

Mairi stătu în a doua noapte a călătoriei ei la castelul Lochgowrie lângă Kinlochleven, cu Lord şi Lady Gowrie. Era plăcut să fie într-o casă particulară şi nu la un han, să mănânce bine şi să fie în companie plăcută, să aibă apă caldă şi un pat de dimensiunile comitatului Dunbartonshire.

În timp ce făcea o baie înainte de cină, pentru a scăpa de junghiurile şi durerile provocate de călătorie, se gândea că era o răsfăţată. Averea şi statutul privilegiat te transformau într-un răsfăţat, chiar dacă îţi dădeai seama că averea şi statutul privilegiat aveau un preţ foarte mare.

Maria Gowrie era o prietenă de-ale ei şi membră a Societăţii Doamnelor Intelectuale din Highland. Cinară liniştiţi doar ei trei, iar Maria se plânse că vecinii ei, ducele şi ducesa de Dent, le refuzaseră invitaţia, deoarece şi ei aveau un oaspete.

— Vărul marchizului de Methven, zise Maria. Jack Rutherford. L-am întrebat dacă ar dori să ni se alăture aici, dar e aşa de căutat! Avea deja trei invitaţii.

Mairi îşi dădu ochii peste cap.

Chiar şi acolo părea imposibil să scape de Jack. Dacă nu era fizic de faţă, oamenii tot vorbeau despre el.

— I-am întrebat pe duce şi ducesă dacă nu ar dori toţi să ni se alăture la cină, dar Anne Dent doreşte să-l păstreze pe Jack Rutherford pentru ea, continuă Maria.

— Probabil că se gândeşte să îi fie următorul amant, bombăni soţul ei, făcând semn lacheului să servească mai multă vită. Am auzit că Dent nu mai e bun de nimic.

— Se spune că Jack Rutherford e cel mai bun amant din toată Scoţia, zise Maria.

— Eu am auzit că e un pescar excelent şi un ţintaş de mare clasă, contră soţul ei.

— Iar eu aud mult prea multe despre el, zise Mairi.

Se simţea iritată. Se părea că oamenii nu se mai săturau de Jack, în vreme ce ea se săturase cu vârf şi îndesat de el.

— Putem să vorbim despre altceva? întrebă ea. Anticipaţi că va fi sezon bun de pescuit somoni pe râurile voastre în vara asta?

Conversaţia se îndreptă spre pescuit şi de acolo la o serie de conferinţe ştiinţifice care aveau loc la Edinburgh ceva mai târziu anul acesta şi de aici la o varietate de alte subiecte, dar, spre enervarea lui Mairi, când se retrase în dormitorul uriaş unde luase şi un terier cu ea ca să-i fie mai

cald, descoperi că nu putea dormi. Sforăitul câinelui răsuna până în tavan, dar Mairi stătea trează, gândindu-se la Jack Rutherford. Nu voia să se gândească la el. De fapt, o enerva peste măsură că *nu putea* să nu se gândească la el. Iar când adormi în sfârşit, o făcu doar ca să îl viseze pe Jack şi toate detaliile vii şi înfierbântate din noaptea pe care o petrecuseră împreună. În visele ei, singurătatea pe care o simţea era alungată, iar ea era iubită. Era intens, copleşitor şi minunat, dar se trezi şi-şi dădu seama că era singură, iar sentimentul de izolare aproape că o strivi. Strânse tare câinele lângă ea. Nu era nici pe departe acelaşi lucru, dar căldura acestuia era reconfortantă.

La micul dejun se simţi obosită şi cu ochii grei şi nici măcar sclipirea soarelui deasupra Loch Leven şi blândeţea aerului de Highland nu o putură binedispune. Parcă simţea fiecare hurducătură a trăsurii în ziua aceea. Merseră întins până la Fort William şi se opriră în cele din urmă la hanul Cluanie, mult după ce soarele dispăruse în spatele munţilor, iar umbre groase, albastre se adunaseră deasupra pajiştilor. Mairi era prea obosită ca să mai dorească ceva în afară de o cină la ea în cameră şi confortul unui pat moale.

— În seara asta, stă şi domnul Rutherford aici, zise Jessie când îi aduse un vas cu apă fierbinte. Ce coincidenţă!

Mairi gemu tare. În realitate nu era cine ştie ce coincidenţă. Exista un singur drum spre Methven, şi pe traseu nu erau prea multe hanuri, dar o irita faptul că Jack călătorea în acelaşi timp cu ea.

— Câtă vreme nu vrea din nou să împartă salonul cu mine… zise ea.

— Hangiul spune că cinează cu lordul locotenent şi cu un domn soldat, anunţă Jessie plină de importanţă, de parcă era sarcina vieţii ei să studieze agenda socială a lui Jack.

În timp ce Jessie îi ducea una dintre rochii la călcat pentru ziua următoare a călătoriei, Mairi se strecură la parter ca să se asigure că Frazer şi oamenii ei erau cazaţi confortabil pentru noapte. Aveau camere deasupra grajdurilor pentru că hanul era mic. Curtea pietruită era

tăcută şi mirosul dulce al fânului se amestecase cu mirosul mai acru al bălegarului. Doar una dintre boxe era deschisă. Un armăsar frumos îşi scoase capul cercetător când Mairi trecu pe lângă el, dorind o dezmierdare pe nas. Era foarte puternic. Mairi era o bună călăreaţă, dar nu era sigură că putea să-l controleze. În plus, era frumos în lumina lunii care i se reflecta pe corp şi în ochii negri, inteligenţi.

Mairi tresări când un bărbat deschise uşa grajdului şi ieşi alene în curte, fluierând. Era Jack, cu mâinile de la cămaşă suflecate până la coate şi o găleată în mână. Nu o zărise în întuneric; se duse la pompă, puse găleata jos pe pietriş şi se stropi cu apă pe cap şi pe ceafă. Picăturile sclipeau în întuneric, apa alunecând pe liniile puternice ale gâtului ca să ude cămaşa cu care era îmbrăcat. Era enervant acest efect pe care îl avea asupra ei, chiar dacă nu era nimic altceva decât o reacţie fizică. S-ar fi putut descurca şi fără această reacţie.

Dar Mairi trebuie să fi făcut o mişcare, pentru că Jack se întoarse iute, cu mâna la pumnalul pe care îl avea la curea.

— Interesante reacţii, zise Mairi, din partea unui bărbat care trăieşte în vremuri paşnice.

Jack râse, dezvelindu-şi dinţii albi în întunericul de afară.

— Întotdeauna e bine să fii pregătit, Lady Mairi, pe vremuri paşnice sau nu. Îmi cer scuze dacă te-am speriat.

— Absolut deloc, zise Mairi. Şi eu port un pumnal la mine.

— Îmi amintesc, zise Jack.

Ceva din glasul lui o făcu pe Mairi să regrete că îi amintise asta, că îi amintise de intimitatea momentului în care ea îi dăduse pumnalul şi-i ceruse să-i taie panglica de la corsaj. Se înfioră când îşi aminti de disperarea primitivă care o mânase atunci. Simţi cum se îmbujorează şi fu bucuroasă că era prea întuneric pentru ca Jack să observe. Nu voia ca el să o facă să se înroşească asemenea unei debutante.

— Ce faci aici, la Cluanie? întrebă ea. Mă urmăreşti?

Zâmbetul lui Jack deveni ironic.

— Nu există decât un drum spre Methven, zise el, aşa că mă scuzi că îl folosesc în acelaşi timp cu Excelenţa Voastră.

El veni şi se sprijini de uşa grajdului şi mângâie botul catifelat al armăsarului, vorbind încet cu el. Era cu umărul întors spre ea şi părea că o ignoră cu bună-ştiinţă.

— E un cal foarte frumos, zise Mairi. Îl îngrijeşti chiar tu?

Nu era sigură de ce prelungea conversaţia cu el, când era foarte clar că el nu dorea să vorbească cu ea. Poate că de vină era întunericul care pândea în colţurile minţii ei, mult mai negru şi mai sufocant ca noaptea din Highland. O bântuia această depresie a spiritului, aşteptând până când era singură şi vulnerabilă, iar în momentul acela se temea să rămână singură, în caz că ar fi dat buzna peste ea şi ar fi copleşit-o.

— Spre deosebire de tine, eu nu călătoresc cu o armată de servitori, zise Jack sec. Închise uşa grajdului şi începu să-şi lase în jos mânecile de la cămaşă. Prefer lucrurile aşa, adăugă el. Am muncit mereu în viaţă, într-un fel sau altul. Aş fi pierdut fără să am o ocupaţie.

— Sugerezi că eu duc un trai de trândăvie şi de lux, zise Mairi.

Critica o deranja. El nu avea habar cât de mult muncea ea.

Jack ridică uşor din umeri.

— Dacă asta vrei să crezi.

— Nu vreau, zise Mairi într-un acces temperamental, enervată că el o judeca atât de lesne. Nu ai habar ce fac eu cu timpul meu!

Jack se îndreptă de spate, proptindu-şi umerii laţi de uşa închisă şi se uită la ea fără să zâmbească.

— Ştiu că seduci bărbaţi la baluri mascate, zise el.

— Nu, nu fac asta, spuse Mairi. Furia ei se aprinse şi mai mult. Se simţea bine, parcă o încălzea, aducând-o din nou la viaţă. Ştii doar despre experienţa ta cu mine, zise ea. Nu ai idee cum mă port cu alţi oameni. Îţi bazezi

judecata pe un singur exemplu.

De data asta, Jack zâmbi şi îşi înclină capul, acceptând argumentul.

— Eşti o femeie educată, zise el. Acum vom purta o discuţie filosofică despre probabilităţi? Despre probabilitatea că eu nu am fost primul?

Privirile li se întâlniră şi se ţintuiră reciproc.

— Nu prea cred, zise Mairi. Prefer să nu dau nimănui explicaţii despre mine.

— Nu, făcu Jack cu buzele curbate într-un zâmbet amar. Preferi să controlezi pe toată lumea.

Mairi rămase şocată. Îşi dădu seama că era adevărat. Îşi dădu seama că nimeni nu spusese asta până atunci. Era ciudat că Jack Rutherford, care o cunoştea atât de puţin, putea să o citească atât de uşor – era ciudat şi tulburător.

— Sunt singură de foarte multă vreme, se trezi ea dând totuşi explicaţii. Asta dă naştere la independenţă.

— Patru ani de când a murit soţul tău, zise Jack.

„Mai mult de atât…”

Cuvintele rămaseră agăţate între ei, chiar dacă ea nu le rostise.

— Ţi-e dor de el? întrebă Jack brusc.

— Desigur.

Trebuia să aibă grijă. Aici se ascundea pericolul. Toată lumea se gândea că ea era o văduvă veselă, care îşi ascundea durerea în spatele unei măşti de voioşie. Se gândeau că era curajoasă şi stoică, flirturile ei fiind o metodă de a-şi distrage gândurile de la pierderea suferită. Şi într-o mare măsură lucrurile chiar aşa stăteau. Doar că ea nu jelea un soţ.

— A fost prietenul meu cel mai bun, zise ea.

Îl simţi pe Jack mişcându-se lângă ea.

— O formulare interesantă, zise el. Nu sufletul-pereche sau… iubirea ta?

Tonul lui era uşor batjocoritor. Cuvintele lui ironice o răniră.

— Am fost prieteni din copilărie, până când am devenit…

— Iubiţi?

— Soţ şi soţie, îl corectă ea.

Chiar şi asta era o minciună. Simţea că Jack se uita la ea prin întunericul care se lăsa tot mai tare.

— Fără pasiune, aşadar.

El pricepea repede, prea repede.

Se simţea vulnerabilă, deja demascată.

— Înţeleg.

El aşteptă ca ea să-l contrazică, să rostească măcar o formă convenţională de negare, dar cuvintele îi erau încremenite în gât, ea nu reuşea să rostească o minciună. Se uită ţintă la el în vreme ce umbrele se adunau profunde în jurul lor. El întinse mâna şi îi atinse mâneca foarte uşor, dar dintr-odată ea simţi ca şi cum acel contact ar fi ars-o. Şi atunci apăru din nou acel fulger de atracţie şi conştientizare care era excitant şi terifiant în acelaşi timp. Începu să tremure.

Nu, nu fusese pasiune între ea şi Archie, dar acum şi aici, cu Jack, tremura din pricina atracţiei.

Porni prin curtea pietruită, îndreptându-se spre uşa hanului. Dacă reuşea să ajungă la lumină, acolo unde era gălăgie şi se aflau oameni, putea fi în siguranţă, departe de această tentaţie periculoasă. Dar Jack reuşi să ţină pasul fără efort, mergând aproape de ea. Ea nu trebuia decât să întindă mâna şi ar fi fost în braţele lui. Voia să-l sărute, îl dorea cu o foame care era mai puternică decât oricând.

— Am auzit că ai înnoptat la familia Dent seara trecută, zise ea.

Vocea ei sună fără vlagă chiar şi în propriile urechi. Încerca să găsească totuşi ceva care să o distragă de la dorinţa de a-l săruta. Se simţea ameţită. Capul îi vâjâia. Nu cunoscuse niciodată atracţia fizică şi cu siguranţă nu-şi dăduse niciodată seama că putea să se simtă ca şi cum ar fi băut prea mult şi prea repede.

— Pari foarte interesată de mişcările mele, zise Jack, pentru cineva care susţine că nu vrea să aibă de-a face cu mine.

Părea amuzat, încrezător. Nu făcea niciun gest ca să o

atingă şi, cu toate astea, ea se simţea ca o pradă. Tremură şi grăbi pasul.

— Am auzit că tu ai înnoptat la familia Gowrie, zise Jack.

Deci se interesase şi el de ea. Mairi simţi un scurt sentiment de plăcere, deşi ştia că nu ar fi trebuit. Şi ar fi trebuit să-i fie ruşine pentru că Jack reuşea atât de uşor să o seducă din nou.

— Cina a fost bună, zise ea. Ai ratat un somon delicios. Dar înţeleg că ai fost prea ocupat să ni te alături. Atâta lume care concurează pentru plăcerea companiei tale!

— E o problemă constantă pentru mine, rânji Jack.

— Nu mă îndoiesc, făcu Mairi acru.

Începea să se simtă un pic mai sigură, iar uşa hanului era la nici şase metri distanţă.

— Nu găseşti şi tu la fel? întrebă Jack. Când eşti bogat cum nu ţi-ai imaginat nici în visurile cele mai îndrăzneţe, Lady Mairi, lumea întreagă vrea să-ţi fie prietenă.

— Nu, ripostă ea. Nu găsesc că e aşa. Dar, pe de altă parte, eu nu sunt la fel de cinică, domnule Rutherford. Sau poate că am doar prieteni mai drăguţi. Tindem să atragem prietenii pe care îi meritäm.

— *Touché,* făcu Jack râzând. Unde îi găseşti pe ai tăi? Îi aduni de pe la baluri mascate?

Mairi reuşi să-şi reprime o exclamaţie.

— Arareori, zise ea. Asta se termină de regulă prost.

— Aşa crezi? se interesă Jack. Am crezut că s-a terminat destul de bine.

— S-a terminat, făcu Mairi. Asta e ideea.

— Eşti sigură? întrebă Jack blând. Interesul tău continuu pentru mine pare să susţină exact contrariul.

Mairi zâmbi.

— Din nefericire, interesul meu pentru tine va fi mereu o palidă imitaţie a fascinaţiei tale pentru propria persoană. Chiar n-ai nevoie de alţi admiratori, nu-i aşa, domnule Rutherford?

Ea apucă mânerul uşii şi păşi înăuntru. Lumina,

căldura şi sunetele o învăluiră. Se simţea ridicol de uşurată, de parcă ar fi scăpat de cine ştie ce primejdie. Era stupid. Probabil îşi închipuise totul – flacăra atracţiei, tresărirea dorinţei şi acel sentiment tulburător, dar palpitant, de parcă el nu ar fi iertat-o pentru că îl păcălise.

— Te rog, nu plăti şi aici pentru mine, aşa cum ai făcut la Inverbeg, zise ea. Şi aş prefera să mă scuteşti de plăcerea companiei tale până când ajungem la Methven.

Ea îl văzu pe Jack zâmbind. El închise încet uşa în spatele lor.

— Încerci din nou să preiei controlul, zise el şi o privi gânditor. Eu nu primesc ordine.

Fără avertisment, se apropie mai tare de ea şi reduse spaţiul dintre ei. În holul mic, decorat cu steaguri, nu avea pe unde să scape. Mairi nu reuşi să mai respire din pricina parfumului pielii lui, a mirosului amestecat cu sudoare, aer proaspăt şi piele. I se urcă direct la cap, asemenea şampaniei, iar la fel ca şampania, îi făcu genunchii să se înmoaie şi degetele să i se strângă în pantofi.

Jack îşi ridică mâna ca să îi mângâie foarte blând obrazul.

— Tot ce vreau, zise el, e să te am din nou în patul meu.

Mairi exclamă surprinsă. Acum tremura şi mai mult. Blândeţea lui amestecată cu o dorinţă puternică o nedumerea. Confuzia o ţinu pe loc o clipă, permiţându-i lui să se apropie şi mai tare şi să o ia în braţe.

O sărută, iar buzele i se mişcară peste ale ei cu o solicitare posesivă care le răpi amândurora respiraţia, iar ei – rezistenţa. Când el se opri în cele din urmă, sentimentele ei erau atât de răscolite, încât simţea lacrimile înţepând-o în gât. Era important să se protejeze înainte ca Jack să vadă cât era de vulnerabilă. Panica ameninţa să o cuprindă. Se simţea atât de expusă! El nu trebuia să ştie cum o făcea să se simtă.

— Mergem pe un teren deja bătătorit, zise ea. Noapte bună, domnule Rutherford.

Ea făcu un pas în spate şi văzu cum braţele lui căzură

în lateral. Văzu cum expresia din ochii lui deveni goală. Se întoarse şi se grăbi pe scări în sus. Încă tremura când ajunse în siguranţa camerei. Îşi dori ca Jack Rutherford să nu se fi întors în viaţa ei.

*

Berăria The Sheep’s Head de pe Candlemaker Row din Edinburgh văzuse în decursul anilor destule personaje dubioase, iar când un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat cu jachetă şi pantaloni jerpeliţi se strecură înăuntru în jurul orei 11.00 într-o noapte ploioasă, nimeni nu îi aruncă a doua privire, după ce câţiva mârâiră la el să facă bine să închidă repede uşa.

Nou-sositul aduse cu el un amestec de mirosuri: străzi proaspăt spălate de ploaie, tutun şi putoarea închisorilor, dar nici ăsta nu era un lucru neobişnuit la The Sheep’s Head. Hangiul îi aruncă o privire atentă şi îi făcu semn cu capul spre uşa din spate a barului. Bărbatul încuviinţă din cap şi se strecură înăuntru, silenţios ca o fantomă.

— Cardross.

Bărbatul care îl aştepta nu se ridică să-l salute, nu-i întinse mâna, ceea ce arăta cât de jos ajunsese fostul conte de Cardross.

Titlul îi fusese luat, domeniile, confiscate, iar acum fugarul – fost conte – era umbra lordului elegant care fusese cândva. Ştia asta şi îl enerva îngrozitor, dar şiretenia îl făcea să-şi joace cărţile cu mare grijă. Erau singurele pe care le avea.

— Te cunosc? întrebă Cardross şi se aşeză în faţa bărbatului, punându-şi coatele pe masa uzată.

Îşi studie companionul. Un individ banal, masiv, blond, nicidecum înfricoşător, ceea ce îl făcea mult prea uşor de subestimat.

— Nu, zise bărbatul. Deşi avem prieteni comuni.

Cardross rânji.

— Prietenii tăi m-au scos din închisoare? întrebă el.

— Poate, răspunse bărbatul.

Cardross aşteptă, dar se părea că tăcerea era o calitate cu care companionul său se simţea bine, pentru că nu mai spuse altceva, lăsându-şi privirea palidă, gânditoare să adaste pe chipul lui Cardross. După o clipă, pocni din degete, şi un servitor care pândea din umbră aduse o halbă de bere şi o farfurie cu plăcintă rece cu carne de berbec. Cardross se năpusti asupra lor ca un animal flămând în vreme ce companionul său rămase în tăcere, privindu-l cum mânca.

— Vrei să te răzbuni, Cardross? întrebă el alene, jucându-se cu un pahar gol şi studiindu-l.

Cardross simţi cum se trezeşte în el o scânteie de cruzime, dar care se stinse la fel de repede. Nu pentru că şi-ar fi pierdut foamea de cruzime, ba dimpotrivă. Aceasta ardea la fel ca întotdeauna. Dar răzbunarea, chiar dacă era tentantă, părea inutilă. Răzbunarea nu avea să-i aducă înapoi domeniile şi titlurile. Regele i le confiscate când fusese dezonorat ca trădător şi rămăseseră pierdute pentru totdeauna.

— Nu vreau răzbunare împotriva acelei căţele cu chip lăptos care mi-a furat pământurile, zise el cu voce aspră. Să o strivesc pe Dulcibella Brodrie ar fi o pierdere de vreme. La fel pe chiţibuşarul pe care îl numeşte soţ.

Celălalt bărbat îşi arcui gura într-un zâmbet.

— Îmi place asta la tine, Cardross, zise el. Vezi imaginea de ansamblu.

Împinse carafa cu bere spre celălalt bărbat şi apoi se lăsă pe spate, privindu-l cum îşi turna bere în halbă.

— Dacă nu vrei răzbunare, zise el încet, atunci ce vrei?

— Bani, rosti Cardross şi îşi şterse gura cu manşeta murdară. Bani ca să-mi pot cumpăra o viaţă nouă.

— Cu asta pot să te ajut, încuviinţă bărbatul din cap.

Cardross îşi ţuguie buzele. Individul nu era un binefăcător.

Trebuia plătit un preţ pentru asta.

— Ce vrei în schimb? întrebă el.

Companionul său zâmbi şi se foi pe scaun. Nu

răspunse pe loc. Îşi aţinti privirea spre foc. Apoi îşi ridică ochii, iar Cardross tresări când văzu ce era în ei. Ură. Amărăciune. O violenţă atât de tăioasă şi de plină de cruzime cum nu mai întâlnise până atunci.

— O vreau pe verişoara ta, Lady Mairi Macleod, zise bărbatul. Are ceva ce îmi aparţine mie de drept. Când o voi avea pe Lady Mairi cu tot cu averea ei, îţi vei primi partea. Destul cât să îţi cumperi o viaţă nouă.

Cardross se holbă la el.

— Vrei să te căsătoreşti cu Mairi?

— Nu am spus asta, răspunse încet celălalt bărbat cu o privire întunecată, din care dispăruse acel fulger de ferocitate incredibilă.

Cardross se simţi mânat de o curiozitate care îi făcea greaţă. Nu avea nici urmă de curiozitate în ce îi privea pe verii lui. Sora lui Mairi, Lucy, şi soţul ei, Robert Methven, contribuiseră la căderea lui. Dar acest străin avea ceva înspăimântător.

— Nu eşti singurul bărbat care o vrea pe Lady Mairi, zise Cardross. Sau averea ei.

— Aşa aud, zise bărbatul. Michael Innes vrea banii.

Ridică din umeri.

— El e avocat, nu luptător.

Cardross râse aspru ca o zgârietură pe metal.

— Innes încă luptă murdar în tribunale. Am auzit că vrea să scoată la iveală scandaluri vechi ca să-i păteze reputaţia lui Lady Mairi.

Privirea celuilalt deveni brusc tăioasă ca o lamă, iar toată indolenţa dispăru.

— Ai auzit vorbindu-se despre asta chiar şi în închisoare?

Cardross ridică din umeri, golindu-şi halba. O trânti apoi pe masă şi râgâi zgomotos.

— Prizonierii vorbesc, zise el. Gardienii vorbesc. Toată lumea spune că Michael Innes va susţine că Lady Mairi e o târfă. Va jura dacă aşa poate pune mâna pe banii lui Archie Macleod.

Îl văzu pe celălalt relaxându-se.

— Şi vechile scandaluri? întrebă el alene.

— Ceva ce are legătură cu Archie Macleod, răspunse Cardross enervat că nu avea să dea la schimb mai multe informaţii. Dar era inutil să pretindă că avea, aşa că ridică din umeri. Unii spun că a fost un mare scandal cu ani în urmă, iar bătrânul Lord Macleod l-a ascuns. Nu ştiu mai multe despre asta.

— Să sperăm că nimeni nu ştie, zise celălalt gânditor, inclusiv Michael Innes. Altfel, s-ar putea să fiu nevoit să-l ucid.

Se lăsă o tăcere stranie, care îţi dădea fiori din pricina intensităţii. Cardross se trezi că se holbează din nou. Ochii celuilalt erau goliţi de orice urmă de emoţie.

Îşi reprimă un fior. Nu existau multe lucruri care să-l sperie, dar călăul acesta fără suflet îl făcea să se simtă îngreţoşat. Nu avea nici urmă de îndoială că omul ucisese şi că avea să o facă din nou.

— Deci o vrei pe Mairi, îşi drese el glasul. Trebuie să o aduc la tine?

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Călătoreşte spre Methven, pentru botezul nepotului ei. Ar trebui să existe suficiente ocazii de a o răpi pe drum înainte să ajungă acolo. Porneşti în seara asta.

Cardross păru îngrijorat.

— Are oameni care o protejează.

Bărbatul ridică din umeri.

— Clanul lui Frazer. Un bătrân şi nişte băieţi. Nu se compară cu tine şi cu oamenii pe care ţi i-am găsit. Se aplecă spre el, vorbind pe un ton dintr-odată apăsat: Ea nu trebuie vătămată, Cardross, înţelegi?

Asta strica toată distracţia. Cardross oftă exagerat.

— Nici măcar un pic?

— Nici măcar un pic, altfel înţelegerea cade.

Cardross îşi vârî mâinile în buzunare, aşezându-se mai bine.

— De ce ar trebui să am încredere că te vei ţine de cuvânt?

— Nu ar trebui, zise bărbatul. Ridică din nou din

umeri, indiferent. Accepţi sau nu. Afară sunt soldaţi care te caută chiar în timp ce vorbim. Ştii asta. Pot să te scot din oraş, să te ascund în locuri unde nu te vor găsi niciodată.

Cardross analiză propunerea. Nu era cine ştie ce afacere şi nu existau garanţii, dar alternativa de a-şi petrece restul vieţii prin taverne şi case închiriate amărâte nu îl încânta. Avea să fugă, să se ascundă de lege, fără bani şi fără un viitor şi cu certitudinea că într-o bună zi cineva avea să îl vândă autorităţilor pentru nimic mai mult decât o bucată de pâine.

El încuviinţă din cap.

— Dacă trebuie să te contactez…

— Te voi găsi eu.

Asta, se gândi Cardross, nu era deloc liniştitor.

Încuviinţă din nou din cap.

— Iar dacă eşuez… Nu era sigur de ce întreba asta, dar parcă simţea în ceafă respiraţia fricii.

O eşuare nu intra în discuţie.

Celălalt bărbat zâmbi pentru prima dată.

— Să nu o faci, zise el.

Capitolul 7

Mairi îl auzi pe Jack plecând a doua zi de dimineaţă şi fu bucuroasă că el era înaintea ei pe drum. Nu existau alte rute spre Methven prin aceşti munţi sălbatici şi ea nu voia să stea peste noapte la aceleaşi hanuri ca Jack tot restul călătoriei. Era mult prea conştientă de prezenţa lui, era prea vulnerabilă în prezenţa lui. Trebuia să se ţină la distanţă. Nu că probabilitatea de a se mai întâlni era prea mare acum; călare pe armăsarul său, Jack era mult mai rapid, iar ea intenţiona să petreacă următoarele două zile la castelul Dornie, unde Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland avea o întrunire. Ea era membră a acestui club exclusiv de doamne de când se căsătorise şi, deşi ratase întâlnirile din ultimele trei luni, era dornică să participe la

cea de acum. Programul includea discuţii despre botanică şi mecanică, conform metodei newtoniene. Şi existau şi alte distracţii mai puţin intelectuale. Doamnele din Highland se întruneau în fiecare lună în alt loc şi se mândreau cu teme variate. Aveau printre el cititoare şi scriitoare, deschise în faţa noilor interese intelectuale şi foarte mândre de realizările lor într-o lume adesea dominată de bărbaţi.

Vremea era din nou bună – un cer de un albastru palid se arcuia deasupra lumii, presărat cu mici nori printre raze strălucitoare de soare. Mairi privi peisajul derulându-se dinaintea ei dincolo de fereastra trăsurii. Era confortabil să călătorească aşa, dar, pentru prima dată în călătoria ei, se simţea nemulţumită, de parcă trăsura ar fi fost o cutie, o închisoare luxoasă, ce-i drept, dar tot închisoare.

Se întrebă dintr-odată cum ar fi fost să călărească alături de Jack prin munţi şi să se scalde în râuri. O cuprinse o dorinţă bruscă să renunţe la toate regulile care îi marcau viaţa. Jack încuraja sălbăticia din ea, sălbăticie care nu-i era familiară, dar era foarte seducătoare.

Trecuse de prânz când ajunseră la Dornie, aşa că găsi castelul în forfotă.

— Lady Mairi!

Lady Dornie, elegantă într-o rochie roşie de mătase cu diamante, veni să o apuce pe Mairi de mâini de îndată ce ajunse şi să o tragă spre grupul de doamne care povesteau printre ferigi şi statuile din oranjerie.

— Cât ne bucurăm că ai putut veni la întâlnirea noastră de azi! zise ea. Ai lipsit din societate atât de mult încât am început să ne îngrijorăm pentru sănătatea ta. Privirea ei se mută spre abdomenul lui Mairi, gestul ei fiind cât se poate de clar. Sper, zise Lady Dornie, cu o voce încărcată de curiozitate, că nu te-ai simţit rău.

Mairi se alarmă. Mai multe doamne îi aruncau priviri furişe, iar unele, precum Lady Dornie, se uitau cu mai multă curiozitate decât curtoazie la abdomenul ei. Sugestia era clară.

Credeau că era însărcinată.

Dacă asta era bârfa la care se referea Jeremy, era

mult mai rău decât credea.

Lady Dornie o privea cu o expresie uşor maliţioasă, zâmbetul curbându-i buzele în aşteptarea răspunsului. Mairi se adună cu greu.

— Sănătatea mea nu a fost niciodată mai bună, mulţumesc, zise ea şi acceptă un pahar de şampanie de la un lacheu. Am avut o problemă cu canalul de scurgere din casa din Charlotte Square, adăugă. Un miros infernal! Aşa că o vreme m-am mutat la Ardglen, până ce a fost rezolvată problema.

— Ah, canalul de scurgere, zise Lady Dornie, desigur. O problemă neplăcută.

Ea se îndepărtă ca să salute şi alte nou-venite şi o lăsă pe Mairi să studieze mulţimea. Era o întrunire exclusiv feminină. Doamnele din Highland erau o societate clandestină ale cărei întruniri erau private şi ale cărei interese erau un secret bine păstrat. Bărbaţilor nu li se permitea să participe decât ca să ţină o prelegere sau să ofere un fel de divertisment.

— Mairi, draga mea! Lady Kenton, o rudă îndepărtată şi naşa surorii ei, Lucy, se grăbea spre ea, toată numai zâmbet. Cât de bine e să te vedem aici! zise Lady Kenton radioasă. Nu ştiam dacă erai deja la Methven pentru botezul lui Ewan.

— Mă îndrept într-acolo, zise Mairi. Mi te vei alătura?

— Din păcate, nu pot, răspunse Lady Kenton. Nepoata mea se căsătoreşte weekendul următor la Edinburgh. O apucă de mâini şi se dădu înapoi ca să se uite la ea. Dar mă bucur să te văd. Arăţi foarte bine, draga mea, şi eşti foarte subţire.

— Nu mai mult ca de obicei, zise Mairi.

Începea să se simtă iritată. Se simţea un curent de bârfe în încăpere; evantaiele fluturau, doamnele îi zâmbeau în timp ce trecea, dar privirile erau reci. Se gândise că se afla între prietene, dar în trăncăneala generală se auzea un ton destul de răutăcios.

— Erai mai împlinită la balul Macalmond din aprilie, zise Lady Kenton. Mulţi au remarcat asta.

— Sunt mai împlinită în unele zile ale lunii decât în altele, zise Mairi sec. E o suferinţă comună tuturor femeilor, din câte înţeleg.

— Sigur, sigur, făcu Lady Kenton şi se uită la ea cu o cută între sprâncene. O luă pe Mairi de braţ şi o trase spre locul unde erau două scaune într-un alcov sub un lămâi în ghiveci. Mirosul de citrice parfuma aerul. Acum putem să discutăm în privat, zise Lady Kenton şi se aşeză în zornăit de brăţări şi sclipiri de smarald, uitându-se la Mairi cu ochii ei mari şi albaştri. Nici nu pot să-ţi spun ce încântată am fost de căsătoria surorii tale! Ca naşă a lui Lucy, o consider cea mai mare realizare a mea.

Mairi îşi miji ochii. O cunoştea pe Lady Kenton suficient de bine ca să ştie că această aparentă schimbare de subiect nu era ceea ce părea. Femeia avea ceva de spus şi urma să revină destul de repede la ce o frământa.

— Nu ştiam că ai avut un rol atât de important în a-i aduce pe Lucy şi Robert laolaltă, doamnă, zise ea.

Din câte îşi amintea Mairi, Lady Kenton fusese foarte dornică să o vadă pe Lucy măritată cu vărul lor, Wilfred Cardross, iar asta ar fi fost o căsnicie din iad, nu din rai.

— Oh, de îndată ce i-am văzut pe Lucy şi Robert împreună am ştiut că erau meniţi unul pentru altul, zise ea cu ochii umezi. Şi uite cât de bine a funcţionat! Au doi copii deja şi sunt căsătoriţi doar de trei ani. Draga ta mamă ar fi fost foarte mândră. O ţintui pe Mairi cu privirea. Dar cum stau lucrurile cu tine, draga mea? Îmi doresc să îţi găseşti şi tu fericirea. Am auzit zvonuri, neplăcute mă tem, continuă Lady Kenton şi îşi făcu de lucru cu paharul. Nu am cum să ocolesc chestiunea Mairi, draga mea. În cel mai bun caz eşti considerată o văduvă cu morală îndoielnică, iar în cel mai rău caz… Lady Kenton se opri şi îşi tamponă buzele cu batista. Ei bine, oamenii spun…

Ea se opri, fiind vizibil jenată de subiect.

— Te rog să fii sinceră, îi ceru Mairi.

Simţi un alt fior de nelinişte. Noaptea ei cu Jack fusese secretă şi era intolerabil să fi fost descoperită de bârfele din societate. Voia să creadă că era o greşeală. Cu toate astea,

golul din piept nu îl simţea doar din cauza bârfelor. I se părea absolut revoltător că tot ce fusese important pentru ea devenea ieftin şi murdar din cauza lor.

Nebunie. Era o completă nebunie. Nu fusese nimic special în noaptea ei cu Jack. Înghiţi în sec şi încercă să se concentreze la ceea ce îi spunea Lady Kenton.

— A început cu scorpia de Dulcibella, zise Lady Kenton. Oh, îmi doresc ca fratele tău să nu fi fugit cu ea! E o creatură extrem de neplăcută, numai zâmbet şi dulceaţă la suprafaţă şi veninoasă ca un şarpe în interior. Lady Kenton se încruntă la paharul de şampanie. A fost mereu geloasă pe tine şi a comentat în faţa lui Lady Dornie cu câteva luni în urmă că pari cam dolofană.

— Îmi amintesc, zise Mairi. Era la balul mascat. Togile acelea romane se legănau destul de mult în vânt.

— Într-adevăr, aşa e, zise Lady Kenton. Şi a mai fost şalul pe care l-ai purtat la cina de la familia Graham. Culorile erau divine, dar te făcea să arăţi de parcă ascundeai o familie întreagă de orfani sub fuste.

— Văd în ce direcţie ne duc toate astea, zise Mairi destul de supărată.

Senzaţia de gol din piept i se adâncea.

— A mai fost manşonul acela uriaş pe care l-am purtat când a nins în martie. Mi-a plăcut, era ultima modă, dar părea imens. Suficient pentru a ascunde o burtică, se lamentă Lady Kenton. Apoi... Ea se foi, jenată. Ei bine, a fost balul mascat de la Lady Durness, şopti femeia şi se aplecă, vorbind cu voce mai joasă: Ai fost *văzută.*

Era păcatul capital. Discreţia însemna totul. Mairi ştia că putea fi cât de scandaloasă voia, cu condiţia să nu fie descoperită. Iar ea fusese descoperită, clar ca lumina zilei.

„La naiba!”

— Nu sunt sigură că a fost un gentleman.

Lady Kenton scoase o exclamaţie şocată.

— Vrei să spui că bârfele erau adevărate? Toate? Aventura? Sarcina? Copilul?

Mairi se holbă uimită la ea.

— Sigur că nu!

— Ai lipsit trei luni din oraş, şuieră Lady Kenton. Ai fost văzută într-o *situaţie intimă* cu un bărbat. Te-ai îngrăşat. Şi acum eşti slabă. Mai întâi grasă, pe urmă slabă. O fixă pe Mairi cu o privire plângăcioasă. Poţi să-ţi imaginezi ce spune lumea, draga mea. Toţi cred că aventura exista de multă vreme, te-au văzut cu un amant şi sunt siguri că ai făcut un copil cu el.

Mairi înghiţi nişte şampanie. Toate astea erau mult mai rele decât îşi putuse închipui. Avea nevoie de timp să se gândească. Şi mai ales avea nevoie să scape de privirile ascuţite şi de limbile bârfitoare, dar nu prea erau şanse ca asta să se întâmple, nu în oranjeria lui Lady Dowrie, cu toate membrele din Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland aşteptând să sară pe fiecare frântură de informaţie. Asta era problema scriitoarelor educate. Dacă aveau o lacună în cunoştinţe, o umpleau pur şi simplu cu ficţiune.

— Oamenii au prea multă imaginaţie şi prea mult timp de bârfe, zise Mairi. Să inventeze aşa ceva din atât de puţine informaţii! Se uită la Lady Kenton, care îi evita privirea cu laşitate. Dragă doamnă, izbucni ea, cu siguranţă nu poţi da crezare unor asemenea prostii! Cum Lady Kenton nu răspunse imediat, continuă: Ce altceva mai spun? Că am dat copilul?

Vocea ei devenise mai puternică de supărare, dar în sinea ei se simţea absolut dezolată. Ar fi dat orice pentru un copil. Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să renunţe la un copil.

Ea văzu cum Lady Kenton se uită iute prin jur şi îi face semn să vorbească mai încet.

— E stupid, continuă ea, de data asta cu vocea mai scăzută. Totul! Am petrecut o noapte cu un amant, dar asta e tot!

— Desigur, zise Lady Kenton şi îşi schimbă tonul fără efort. Dragă Mairi, desigur! Şi nici nu se pune problema ca să-ţi ruineze atâta lucru reputaţia. Nu eşti o debutantă. Eşti o văduvă şi, mult mai important, fiica unui duce. Numai statutul tău îţi garantează că oamenii nu te vor ignora. Şi

eşti bogată. Ceea ce înseamnă că nimeni nu va spune că a fost mai mult decât un flirt scandalos.

— Un flirt scandalos, repetă Mairi. Ce eufemism şarmant! Şi totul din pricina unui gest care aproape că nu merită atenţie.

Se gândi că lui Jack nu i-ar plăcea ca talentele lui într-ale amorului să fie caracterizate astfel. Nu când el se considera cel mai bun amant din Scoţia. Şi, cine ştie, probabil că aşa era.

— Ştii cum sunt zvonurile, draga mea, zise Lady Kenton cu tristeţe. Capătă o viaţă proprie. Adevărul devine irelevant şi chiar cea mai mică abatere…

Mairi nu o mai ascultă. „Abatere.” Se gândi că probabil noaptea cu Jack fusese mai mult decât o mică abatere. Momentul fusese prost ales, iar faptul că ea fusese văzută plecând cu el de la bal era şi mai rău. Jack fusese o mare greşeală, iar acum ea plătea pentru asta.

— A existat un comentariu în paginile de scandal, zise Lady Kenton tot cu tristeţe. Se referă la viaţa ta socială agitată, iar toată lumea ştie că asta înseamnă că ai o sumedenie de amanţi. Şi, desigur, odioasa Dulcibella a pus paie pe foc şi a spus că te-ai retras din societate într-un loc mai ferit ca să te ocupi de interesele tale.

Mairi hotărî să o strângă de gât pe cumnata ei data viitoare când aveau să se întâlnească. Asta urma să înviioreze un pic reuniunea familială de la Methven.

— Nu mi-am dat seama, zise ea. Nu am văzut ziarele de când am plecat din Edinburgh.

Iritată, bătu darabana pe masă. Zvonurile despre viaţa ei amoroasă circulau încă de când murise Archie. Ea îşi ascunsese singurătatea şi tristeţea sub un văl de hedonism excesiv, într-un vârtej de petreceri, baluri şi flirturi. Nu era de mirare că reputaţia ei avusese de suferit. Şi nici nu-i păsase de ce spuneau oamenii. Era prea învăluită în propria tristeţe ca să-i pese. Ironia era că niciodată nu adusese un bărbat în patul ei până în noaptea aceea petrecută cu Jack Rutherford, când se simţise atât de singură încât încercase să-şi uite disperarea pentru o

vreme. Iar acum oamenii bârfeau, iar ea era năpădită de zvonuri aprinse şi se simţea absolut jalnic. Pentru o clipă, simţi aceeaşi disperare care o copleşise la Ardglen. Se simţea atât de singură!

— Desigur, o femeie are anumite nevoi, zicea Lady Kenton sorbind delicat din al doilea pahar de şampanie, care îi îmbujorase obrajii. Înţeleg asta. Un bărbat pasional în pat... Mai luă o gură de şampanie, ochii scânteindu-i de ameţeală şi lascivitate. Spune-mi, draga mea, făcu ea şi se aplecă conspirativ, cine e?

— Buzele mele sunt sigilate, făcu Mairi.

Dacă asta era o informaţie pe care iubitorii de scandal o doreau, ea nu avea de gând să le-o furnizeze. Şi nu neapărat din loialitate faţă de Jack, ci pur şi simplu de enervare.

Dar Lady Kenton era făcută dintr-un aluat mai zdravăn.

— A fost... bun? şopti ea cu ochii strălucitori.

— Excepţional, rosti Mairi cu seriozitate. Pasional, viguros şi foarte priceput.

Lady Kenton îşi făcu vânt isteric cu ambele mâini.

— Oh, Dumnezeule! Păru apoi să-şi amintească faptul că trebuia să joace rolul sfătuitoarei înţelepte şi trase adânc aer în piept. Ei bine, asta nu are nicio importanţă. Cred că ar fi mai bine dacă te-ai căsători din nou. Asta ar pune capăt zvonurilor. M-am gândit deja la Lord Donaldson ca mire pentru tine. Ar fi foarte interesat dacă ai avea... alte interese.

— Cât de atent din partea lui! zise Mairi şi oftă. Dragă doamnă, nu am alte interese! Am trăit aproape ca o călugăriţă de când a murit Archie. Incidentul de la bal a fost... Ridică din umeri. Cum să-l descrie pe Jack?... o greşeală, zise ea. Iar acum se pare că sunt cea mai notorie femeie din Scoţia.

— Oh, chiar e un ghinion să fii surprinsă în momentul acela, fu Lady Kenton de acord. Ce păcat! Ai putea să te distrezi la nesfârşit. Ea o bătu pe Mairi pe braţ. Să te gândeşti totuşi la sfatul meu. Iar dacă doreşti să-i fii

prezentată lui Lord Donaldson, mi-ar plăcea să te ajut. El încă are tot părul pe cap şi cei mai mulţi dinţi.

— E de mirare că nimeni nu l-a luat de bărbat până acum, zise Mairi. Ştiu că te gândeşti la binele meu, doamnă, continuă ea, dar sunt sigură că pot să trec peste acest scandal, mai ales că *nu* există un scandal.

— Asta e bine, zise Lady Kenton, dar cum rămâne cu Michael Innes? El cu siguranţă va încerca să profite de toate astea. Ştii ce părere are despre averea lui Archie, că ar fi trebuit să-i revină lui, nu ţie. Şi e avocat. Lady Kenton îşi frângea mâinile. Are relaţii în justiţie. Nu poţi să-ţi permiţi să-i oferi o şansă.

O umbră rece se lăsă peste inima lui Mairi. Îşi aminti de scrisoarea pe care o primise la Ardglen. Ea încercase să o considere o altă ameninţare a lui Innes, dar scrisoarea avea un ton de bucurie răutăcioasă. Poate că asta intenţiona să folosească împotriva ei. În mâinile lui, astfel de zvonuri puteau fi folosite în cel mai rău mod. Ea avea să fie prezentată ca imorală şi coruptă, o femeie care înşelase memoria soţului care îi încredinţase domeniile lui, o stăpână complet nepotrivită şi nedemnă. Dacă Innes se apuca să sape acel scandal, cine ştie ce mai găsea. Trecutul lui Archie putea fi adus la lumină, putea fi umilit, părinţii lui, distruşi, iar trecutul s-ar fi întins spre prezent ca să distrugă şi alte vieţi. Lady Kenton avea dreptate, Innes era un *avocat* cu contacte în lumea justiţiei. Era suficient de lipsit de scrupule ca să le folosească pe toate în folosul său.

— Cred, zise Lady Kenton şi îi studie chipul cu atenţie, că ar trebui să te gândeşti serios la sugestia mea. O logodnă te-ar proteja de alte atacuri la adresa reputaţiei tale…

— Mă protejez singură! se răsti Mairi. Întotdeauna am făcut-o. Se opri şi strânse tare din buze. Era adevărat, dar Lady Kenton nu ştia toate secretele căsniciei ei cu Archie Macleod şi era mult prea convenţională pentru a putea să i le spună. Îmi cer scuze, doamnă, zise Mairi, văzând cât de necăjită era Lady Kenton. Nu am intenţionat să mă răstesc. Sunt doar supărată. Îi strânse mâinile doamnei într-o

încercare de a-i transmite scuze şi de a o consola. Să fii sigură că mă voi gândi la sfatul dumitale. Sunt recunoscătoare.

Lady Kenton se lumină la faţă, pe chip apărându-i un zâmbet.

— Eşti o fată bună, Mairi, iar oamenii care susţin că eşti încăpăţânată nu îşi dau seama cât de bună eşti.

— Mulţumesc, doamnă, zise Mairi întristată şi se aplecă să o sărute pe Lady Kenton pe obraz. Acum te rog să mă scuzi. Trebuie să mă duc să mă pregătesc pentru prima reuniune.

— E despre botanică şi arta chineză în după-amiaza asta, zise Lady Kenton, şi despre băi cu nămol diseară. E terapeutic, să ştii. Foarte bun pentru piele.

— Desigur, zise Mairi.

Ştia totul despre tratamentele terapeutice ale lui Lady Kenton de la sora ei, Lucy. Oarecare confuzii cu privire la un tratament prin masaj la o adunare a doamnelor din Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland, cu câţiva ani în urmă, dusese la compromiterea lui Lucy de către Robert Methven. Lui Mairi i se părea că băile cu nămol se puteau dovedi la fel de primejdioase.

Se bucură de prelegerea despre botanică şi alese să-şi petreacă timpul pe bancheta din faţa ferestrei din biblioteca generoasă de la Dornie, citind exemplare vechi din *Quarterly Review.* De îndată ce se auzi gongul pentru cină, li se alătură doamnelor din salon, deşi îşi dădea din nou seama de vârtejul de bârfe şi de zvonuri. Era atât de pregnant, încât se simţea tentată să ţipe şi să caute un han pentru a înnopta, dar ştia că asta nu ar fi făcut decât să alimenteze speculaţiile.

Ştia, de asemenea, că în curând avea să apară alt scandal, iar oamenii aveau să uite de ea, încântaţi să distrugă altă reputaţie. Michael Innes însă nu putea fi ignorat la fel de uşor. Era un bărbat răzbunător şi lacom, care s-ar fi folosit de orice ocazie ca să pună mâna pe pământurile şi banii ei. Se foi şi se răsuci toată noaptea, încercând, când nu aţipea, să găsească o cale de a nu fi

totul distrus.

Capitolul 8

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Rutherford.

Lord Macleod îi scuturǎ mâna lui Jack. Avea o strânsoare fermă, dar mâna îi era rece, pielea subţire şi fragilă ca hârtia. Insistase să se ridice ca să-l salute pe Jack când fusese anunţat, dar Jack se temea că gazda lui avea să se prăbuşească înainte să ajungă din nou la fotoliul său de lângă foc. Lord Macleod se îndreptă încet spre fotoliu de parcă fiecare pas l-ar fi chinuit, dar avea ceva sfidător în statura şi în atitudinea lui, ceva care interzicea ajutorul.

Jack respectă asta.

Un lacheu aduse gustări. Îi fu oferit vin, dar Jack alese cafeaua. Voia să-şi păstreze capul limpede. Nu avea idee de ce îl convocase lordul domeniului Macleod. Abia dacă se cunoşteau. Dar el bănuia că Macleod voia ceva şi mai bănuia că nu avea să-i placă asta. În general, făcea rar favoruri oamenilor dacă nu avea şi el un beneficiu substanţial. Sigur, se putea spune că era un fel egoist şi dezonorabil de a fi, dar nu-i păsa de asta.

— Soţia mea îşi cere scuze, dar sănătatea ei e precară şi nu-i permite să vă vadă.

Lord Macleod se aşează la loc în fotoliu cu un pahar de vin roşu lângă el.

— Îi doresc numai bine lui Lady Macleod, zise Jack, îmi pare rău să aud că e indispusă.

Se foi în scaun; se simţea inconfortabil. Încăperea era prea caldă, focul duduia, deşi soarele strălucea afară, făcând apele din Loch Carron să strălucească şi îmblânzind vârfurile ascuţite ale munţilor, într-o asemenea lumină, chiar şi vârfurile arătau mai puţin ameninţător. Exista un fel

de nefericire în aer care te deprima. Nu era defel superstiţios, dar până şi el simţea răceala emanată.

Îl cunoscuse pe moştenitorul lui Lord Macleod, Ruraidh Macleod când era în Canada şi făcuse nişte afaceri cu el. Îşi păziseră unul altuia spatele pe nişte teritorii necunoscute. Macleod fusese doar unul dintre aventurierii scoţieni care căutau să facă avere, aşa cum făcuse şi Jack. El nu ştiuse că Macleod era moştenitorul unui baron, cu atât mai puţin că era cumnatul lui Lady Mairi Macleod. Bărbatul fusese tăcut şi serios, aproape mut şi nu vorbise niciodată despre casa sau familia lui. Jack presupuse că, asemenea multora dintre ei, Macleod venise în Lumea Nouă ca să înceapă o nouă viaţă.

Doar când Macleod murise de febră şi Jack îşi luase responsabilitatea să returneze bunurile acestuia familiei vizitase castelul Strome şi îi cunoscuse pe Lord şi Lady Macleod, care încercau elegant să-şi ţină vieţile într-o oarecare normalitate, deşi pierduseră nu unul, ci doi fii. El îi mai vizitase de câteva ori după aceea, înţelegând că voiau să vorbească despre Ruraidh cu cineva care îl cunoscuse şi să afle amănunte despre viaţa fiului lor în Canada. Nu părea greu de făcut. Jack simţise că ambii erau dureros de singuri, deşi îşi ascundeau durerea, afişând un curaj nemaipomenit. Le admirase refuzul de a ceda disperării.

În dimineaţa asta însă, simţi Jack, Lord Macleod voia ceva mai mult decât să vorbească despre timpul petrecut de fiul său în străinătate. Schimbară impresii despre vreme şi starea drumurilor. Jack îi umplu lordului din nou paharul cu vin roşu şi refuză a doua cafea.

Lord Macleod se foi în fotoliu, îndepărtându-se de o rază de lumină care îl ţintuise şi se ascunse în umbră. Se juca cu paharul de parcă ar fi reflectat asupra unei decizii. Apoi îşi îndreptă umerii şi îl privi pe Jack în ochi.

— Am nevoie de ajutorul dumitale, domnule Rutherford.

Jack avu un brusc sentiment de retragere, acelaşi pe care îl simţise când Robert îl rugase să fie naşul fiului său. Legăturile care îi ţineau aproape pe alţi bărbaţi nu erau

pentru el. Fu cât pe ce să spună asta, apoi zări dezolarea din ochii lui Macleod. Bătrânul lord nu avea pe altcineva la care să apeleze.

— Domnule? făcu Jack.

Reticenţa lui trebuie să fi fost vizibilă pentru că zări din nou acea sclipire neliniştitoare de amuzament din ochii lui Lord Macleod. Lordul de la Strome era bătrân, dar mintea îi funcţiona perfect.

— E vorba de nora mea, zise Lord Macleod, Lady Mairi, văduva fiului meu mai tânăr.

Jack simţi că i se usucă gura şi înghiţi cu greu în sec. El şi Lord Macleod nu discutaseră niciodată despre Mairi. Numele ei nu fusese amintit. Acum avea un sentiment straniu de vinovăţie şi de teamă, de parcă era un băiat de şapte ani, din nou în biroul tatălui său – una dintre rarele ocazii în care tatăl său îl băga în seamă gata să fie muştruluit zdravăn pentru cine ştie ce păcat pe care îl comisese. În cazul lui Mairi păcatul era destul de limpede: dorinţa.

— Bănuiesc că o cunoşti pe Lady Mairi, continuă Lord Macleod.

— Da, răspunse Jack. A o cunoaşte nu era chiar descrierea exactă a relaţiei cu Mairi, dar în acest context doar atât era pregătit să admită. Ne-am întâlnit.

Lord Macleod încuviinţă din cap.

— M-am gândit că trebuie să vă cunoaşteţi pentru că e înrudită prin alianţă cu vărul dumitale, Lord Methven. Făcu o pauză, aşteptându-se ca Jack să facă un comentariu oarecare despre Mairi, dar el rămase într-o expectativă prudentă. Lord Macleod zâmbi uşor. Lady Mairi ne e foarte dragă mie şi soţiei mele, zise el. Îi datorăm foarte multe. O umbră îi acoperi ochii, de parcă ar fi privit undeva departe, înapoi în trecut. Nu ar fi putut fi altceva decât o fiică pentru noi nici dacă ar fi fost sânge din sângele nostru.

Jack spera ca surprinderea să nu se arate pe chipul lui. Nu-şi închipuia că Lady Mairi Macleod avea o latură atât de blândă. Nu conta. Asta era o situaţie în care în mod clar nu avea să se implice. Chiar dacă era interesat să o

cunoască pe Mairi mai bine, doar în sens fizic, cu siguranţă nu putea să se lase atras în problemele familiei Macleod.

— Îmi pare rău să aflu că există dificultăţi, milord, zise Jack prevăzător, dar nu cred că sunt bărbatul potrivit pentru a vă ajuta.

Simţea cum năduşeala îi umezeşte gulerul. Îşi simţea lavaliera mult prea strânsă.

„Nu sunt bărbatul pe care îl crezi.”

Macleod se foi din nou în fotoliu. Jack putu vedea cum mişcarea îi provoca durere. Acea durere era marcată în cutele adânci de pe chipul bătrânului lord. Cu toate astea, el nu se trădă cu niciun cuvânt, cu nicio privire. Îşi ţinu privirea aţintită asupra lui Jack până când acesta începu să se simtă ruşinat, refuzul său părând nedemn şi lipsit de curaj. Sentimentul îl surprinse. Niciun bărbat nu avusese până acum puterea de a-l intimida. Era enervant că Lord Macleod reuşea asta.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule Rutherford, zise Macleod în cele din urmă cu voce seacă şi uscată ca un pergament vechi. Te consider un bărbat de onoare. Permite-mi să prezint situaţia cât se poate de clar şi să apelez la onoarea dumitale. Îl ţintui pe Jack cu o privire aprigă şi întunecată. Apelez la dumneata, domnule Rutherford, pentru că nu am un fiu în viaţă. Într-adevăr, nu am rude apropiate în afară de soţia şi de nora mea. În circumstanţe obişnuite, nici nu mi-ar trece prin cap să inoportunez o cunoştinţă. Dar acestea nu sunt circumstanţe obişnuite.

— Aveţi un moştenitor, milord, zise Jack cu o disperare tot mai mare.

„Nu apela la onoarea mea! Eu nu am onoare.”

Macleod zâmbi, dar în privirea lui nu exista nici urmă de umor.

— Tocmai moştenitorul meu, domnul Michael Innes, este problema, domnule Rutherford. E un văr îndepărtat, viclean şi în care nu poţi avea încredere. Titlul şi domeniul meu îi vor reveni ca membru al familiei, dar asta nu îl satisface. El vrea mai mult. A început să lanseze

ameninţări.

Se lăsă din nou tăcerea. Privirea lui Lord Macleod era ascuţită ca o lamă pe chipul lui Jack, dar în spatele voinţei de oţel, Jack putea vedea un bărbat care ar fi dat orice să-şi recapete forţa şi să fie în stare să apere cu sabia ce mai rămăsese din familia lui.

— Sunt onorat de încrederea acordată, milord, zise el, dar nu pot…

— Ameninţările se îndreaptă împotriva lui Lady Mairi, îl întrerupse prea puţin ceremonios Lord Macleod. Am aflat că moştenitorul meu încearcă să îi ia moştenirea rămasă de la soţul ei. Îi va păta reputaţia în orice fel posibil ca să reuşească asta. O va târî prin tribunale şi va încerca să o ruineze.

Jack simţi o flacără de furie protectoare care îl şocă. Dacă Michael Innes ar fi fost de faţă în acel moment, probabil l-ar fi făcut bucăţele. Reacţia îl dădu peste cap. Ce-i păsa lui dacă Mairi Macleod dădea de necaz? De fapt, felul în care se purta ea era posibil să-i aducă necazuri, iar el nu era omul care să o scoată din ele, categoric nu!

— Nu-mi pot imagina că Lady Mairi se lasă aşa de uşor intimidată de un bărbat, zise el. Ar trebui să-i spună să se ducă naibii!

Se gândi la armata de servitori cu care se înconjura Mairi. Acea armată privată avea mult mai mult sens acum. Nu era doar toana unei femei bogate sau o dovadă a propriei importanţe.

Mairi se temea.

Simţi din nou acea senzaţie ciudată: furie, dorinţa de a proteja. Nu voia să se simtă protector faţă de Lady Mairi Macleod. Asta făcea ca o situaţie complicată să devină infinit mai complicată. Alungă gândul. Citea prea mult în propriile reacţii. Lady Mairi era frumoasă, iar el o dorea. Asta nu era complicat. Era foarte simplu. Lord Macleod zâmbi.

— Se pare că o cunoşti bine pe nora mea, domnule Rutherford. Îmi închipui că acesta a fost răspunsul ei iniţial. Nu se sperie aşa de uşor. Dar aici e vorba de mai mult, nu

doar de reputaţia ei. Bătrânul strânse capătul bastonului până când i se albiră degetele. Dacă moştenitorul meu încearcă să răscolească un scandal, s-ar putea să dea peste secrete vechi care ne-ar distruge pe toţi.

Tăcu şi se uită spre focul din şemineu.

— Care este natura acestor secrete? se interesă Jack.

Nu se putea gândi la nimic ce putea fi atât de scandalos încât să merite o asemenea descriere. Cu toate astea, Lord Macleod nu era un bărbat care se speria uşor. Dar chipul său slab era întunecat de teamă şi de furie. Macleod îşi întoarse din nou privirea spre el.

— Asta nu pot dezvălui, zise el. Dacă accepţi solicitarea mea, va fi decizia lui Mairi să îţi spună adevărul. Este alegerea dumitale, domnule Rutherford. Rămase cu privirea aţintită în gol şi expresia visătoare a unui bărbat ale cărui gânduri erau pierdute în vremuri demult apuse. Mâna îi tremură când se întinse după pahar. Se uită din nou spre Jack şi dintr-odată arătă obosit, copleşit de viaţă. Eu nu pot acţiona, făcu el şi arătă spre corpul său. Sunt un bătrân, măcinat de boală. Dar dumneata ai putea să o ajuţi pe nora mea. Ai putea să îi oferi protecţia dumitale pentru a-l convinge pe domnul Innes că nu e în interesul lui să o ameninţe.

Răspunsul era în mod evident nu. Jack nici nu trebuia să se gândească prea mult la asta. Nu era genul care să ajute oameni bătrâni sau femei frumoase aflate în necaz. Nu avea nicio legătură cu el. Dorinţa absolut nepotrivită de a o proteja pe care o simţea faţă de Mairi dispăru, ia carapacea dură se aşeză la loc, asigurându-l că era rece şi deloc emoţional.

— Nu la mine, ci la vărul meu ar trebui să apelaţi, milord, zise Jack. Ca rudă prin alianţă cu Lady Mairi, sunt sigur că Lord Methven ar fi dispus să îşi ofere ajutorul.

Robert l-ar fi blestemat, îşi imagină el, pentru că îl implica în disputele altcuiva, dar era un bărbat care îşi lua sarcinile de familie în serios. În vreme ce Jack nu o făcea. Absolut deloc. Dintr-odată, tânji după un pahar de brandy şi la fel de mult îşi dori să fie departe de castelul Strome şi de

secretele sale întunecate, dar şi de sentimentul de responsabilitate pe care voia să i-l inducă Lord Macleod.

Lord Macleod încuviinţă din cap.

— M-am gândit să-l rog pe Lord Methven, dar îmi imaginez că pentru el ar fi mult mai dificil să păstreze secretul. Dumneata, în schimb... Lordul zâmbi. Dumneata eşti un bărbat solitar, obişnuit să păstreze secrete nu-i aşa, domnule Rutherford?

Se opri, iar Jack se simţi nelalocul său. Macleod avea dreptate, firește. El era un solitar din fire. Ceea ce îl făcea şi mai puţin dornic să se amestece în problemele altora.

— Milord... începu el din nou.

— Nu ar fi prea dificil să ne ajuţi, continuă bătrânul lord, de parcă el nici nu ar fi vorbit. În afară de asta... Macleod ridică privirea şi se uită fix la el. Ajutorul la care m-am gândit nu poate fi oferit de Lord Methven. Mă gândeam că ar trebui să te logodeşti cu Lady Mairi.

Jack aproape că se înecă bând din cafea. Preţ de o clipă, i se păru că nu auzise bine, dar lordul încă îi zâmbea blând, de parcă i-ar fi făcut o ofertă deosebit de tentantă pe care Jack nu o putea refuza.

Puse ceaşca jos uşor şi îşi drese glasul. Îşi simţea lavaliera şi mai strânsă la gât. Rezistă dorinţei de a o slăbi ca să nu arate cât era de şocat de propunere.

— Milord... începu el pentru a treia oară.

— Ca logodnic al lui Lady Mairi, ai putea să-i oferi protecţia de care are nevoie şi vei avea dreptul să rezolvi problema ameninţării pe care o reprezintă moştenitorul meu, continuă Macleod, de parcă nu ar fi auzit intervenţia strangulată a lui Jack. Află ce ştie! Convinge-l să îşi retragă plângerea! Odată ce ameninţarea dispare, vei fi liber, desigur, să rupi logodna dacă vei dori să faci asta.

Jack trase adânc aer în piept.

— Domnule, sunt onorat că mă consideraţi un logodnic potrivit, dar mă tem că vă adresaţi cui nu trebuie, zise el. Nu i-ar face niciun bine reputaţiei lui Lady Mairi să fie logodită cu mine. Dimpotrivă, probabil i-ar fi distrusă complet.

Lord Macleod afişă o privire vicleană.

— Sunt de acord că nu eşti un bărbat deschis căsniciei, domnule Rutherford, dar nu de asta e nevoie aici. E nevoie e un bărbat suficient de puternic ca să o protejeze pe Lady Mairi şi suficient de lipsit de scrupule încât să se ocupe de domnul Innes. Tu eşti acea persoană.

Jack recunoştea linguşirea când o auzea, dar fu nevoit să admită că Lord Macleod avea dreptate. El cu siguranţă nu s-ar fi lăsat intimidat de un avocat care intenţiona să îi distrugă reputaţia lui Lady Mairi Macleod. Dar era imposibil să se implice. Pur şi simplu nu era ceva pentru el. Chiar şi acum se întreba de ce era aşa de dificil să refuze pur şi simplu.

— Lady Mairi ştie de aceste planuri, milord? întrebă el. Nu cred că o va bucura sugestia dumneavoastră.

Macleod zâmbi.

— Mairi nu va fi bucuroasă de amestecul meu, dar ca şef de clan încă am dreptul să îi stabilesc căsătoria.

Mairi, se gândi Jack, avea să fie furioasă pentru că era manipulată în felul acesta. Cunoscându-i înclinaţia către independenţă şi dorinţa de a-şi controla viaţa, putea să pună pariu că avea să fie revoltată de faptul că şeful ei de clan încerca să se amestece.

Aproape că merita să fie de acord doar ca să-i vadă reacţia.

Se lăsă din nou tăcerea şi se auziră doar şuieratul şi trosnetul focului, în care lemnul se desfăcea într-o ploaie de scântei. Afară încă era lumină. Jack putea vedea micile valuri produse de briză pe suprafaţa apei din Loch Carron. În depărtare, o trăsură elegantă neagră de călătorie coti de pe drumul spre Achnasheen şi porni spre castel. Jack o recunoscu pe dată.

— Văd că nora dumneavoastră vă vizitează în drum spre Methven, zise el.

— Lady Mairi vine mereu să ne viziteze când trece pe lângă Strome, zise Lord Macleod. Speram să am răspunsul dumitale ca să i-l prezint.

Îşi puse paharul gol pe masă cu un clinchet uşor şi nu

mai făcu absolut nicio încercare de a-l convinge.

Jack văzu cum trăsura trecea pe aleea spre castel. Îşi permise să ia în considerare, doar pentru o secundă, avantajele planului lui Macleod. Oricât de şocant era să admită, existau aspecte care îl tentau. Viaţa lui fusese destul de calmă în ultima vreme. Când se întorsese în Scoţia din Canada, considerase următoarea provocare ca fiind achiziţionarea domeniului Glen Calder, dar curând acesta era condus atât de eficient încât simţise că îl cuprinde din nou neliniştea. Nu putea să se aşeze undeva. Se gândi că nu o putea face niciodată. Afacerile îi ocupau timpul pentru o vreme – investise în fabrici de oţel, în construcţia de nave, în importul de bunuri de lux pentru New Town din Edinburgh, aflat în plină dezvoltare –, dar întotdeauna simţise că lipsea ceva din viaţa lui. Dacă accepta să-l ajute pe Macleod, asta măcar i-ar fi oferit ceva de făcut. După botezul de la Methven, îl putea căuta pe domnul Michael Innes, să afle planurile omului şi să-l convingă, în cel mai amabil mod posibil, să renunţe la ele.

Apoi era Lady Mairi. O voia foarte mult şi era sigur că ea putea fi convinsă uşor să reia aventura cu el. Răspunsul ei pasional de noaptea trecută o dovedea. Dacă accepta cererea lui Lord Macleod, ar fi fost recunoscut public drept logodnicul ei. Putea să profite de respectabilitatea publică pentru a fi amantul ei în particular. Doar gândul acesta era suficient ca să-l excite. Ar fi fost dezonorant din partea lui să se folosească de acea situaţie ca să o aibă pe Mairi ca amantă, dar niciodată nu-l deranjase să acţioneze fără scrupule.

Se auziră scrâşnetul roţilor pe pietriş şi o uşă trântindu-se. Era timpul să se decidă.

Uşa bibliotecii se deschise cu avânt.

Până să-şi dea seama că el era acolo, Jack văzu o Mairi Macleod foarte diferită de cea care îl tratase cu un dispreţ înţepător. Ea nu aşteptă să fie anunţată de majordom şi se grăbi să intre, înaintând zâmbind spre Macleod cu mâinile întinse. Purta o rochie galbenă de călătorie. Culoarea contrasta minunat cu părul ei şi o făcea

să arate ca o rază de lumină în umbrele din cameră. Pe chipul ei se citea o fericire atât de luminoasă, încât Jack simţi cum se urneşte ceva în el, un sentiment de goliciune şi de pierdere pe care nu-l putea înţelege.

Lord Macleod zâmbi şi se ridică cu greu în picioare, înclinând capul pentru a primi sărutul ei pe obraz.

Apoi Mairi îl văzu pe Jack şi se opri. Soarele încă strălucea, dar Jack avu senzaţia că temperatura din cameră scăzuse brusc cu câteva grade. O văzu mijindu-şi ochii, iar în acel moment ştiu că ea se întreba ce naiba făcea el acolo şi dacă socrul ei ştia ceva despre natura relaţiei lor.

Bărbia i se ridică uşor în felul hotărât pe care Jack îl cunoştea. Nu părea nici intimidată, nici speriată. Îl privi direct în ochi.

Jack îi zâmbi binevoitor. Nu îl deranja să o lase să se întrebe în continuare ce căuta el la castelul Strome.

— Mairi, draga mea, zise Lord Macleod, cred că îl cunoşti pe domnul Rutherford. A fost foarte amabil să accepte să se ocupe pentru mine de domnul Michael Innes.

Mairi arătă amuzant de şocată. Părea că dezaproba profund ideea şi nu se strădui să ascundă asta.

— Sunteţi sigur, milord? întrebă ea. Nu-mi pot închipui că domnul Rutherford ar face un gest atât de cavaleresc.

În clipa aceea, Jack luă decizia.

— Va fi plăcerea mea, zise el prompt, făcând o plecăciune.

Suspiciunea şi dubiile din privirea ei se adânciră, iar ea îl provocă din priviri să fie cinstit.

— Chiar aşa, domnule?

Jack zâmbi.

— Desigur. Şi pentru a mă ocupa cât mai eficient de acest domn, eu şi socrul dumitale am fost de acord ca noi doi să ne logodim.

Mairi rămase cu gura căscată. O închise pufnind.

— Mă scuzaţi, dar ce să facem?

— Suntem logodiţi, zise Jack. Se duse lângă ea şi îi luă mâna într-a lui. O sărută uşor şi plin de respect pe obraz, apoi se retrase zâmbind de lângă ea, de parcă ar fi muşcat-

o. Încetişor, murmură el, răsuflarea lui mişcându-i părul. Nu vrei să-l superi pe socrul tău. El e foarte mulţumit de planul acesta.

Stând atât de aproape de ea, îi putea vedea petele aurii din ochii albaştri furtunoşi şi linia furioasă a buzelor roşii, aflate atât de aproape de ale lui. Corpul lui reacţionă prompt.

— Unul dintre noi e evident nebun, zise Mairi, şi nu cred că sunt eu. Ochii ei albaştri superbi se opriră asupra lui. Spune-mi domnule Rutherford, înainte să distrug planul ăsta al dumitale, ce te-ar fi putut convinge să fii de acord cu o logodnă cu mine? Ce ai avea de câştigat?

Jack zâmbi şi o trase spre el, astfel încât buzele lui se lipiră de urechea ei.

— Pe tine, răspunse el.

Capitolul 9

O jumătate de oră mai târziu, Jack şedea în salonul de la Strome cu o cafea proaspătă şi cu ziare vechi de trei zile pe care să le răsfoiască. Lady Mairi încă era închisă cu socrul ei în bibliotecă, probabil încercând să-l convingă să îşi abandoneze planul. Pe Jack nu-l deranja să aştepte. Se distra mult mai bine decât îşi închipuise. În plus, era sigur că Mairi nu avea să izbândească. Lordul era bătrân, dar avea o voinţă de fier.

Auzi o uşă trântindu-se şi sunetul unor paşi grăbiţi. Un minut mai târziu, Mairi intră ca o furtună în salon. Părea înfuriată. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii ei albaştri sclipeau furioşi. Jack găsi că îi plăcea aşa, cu o faţadă elegantă şi cu emoţiile necontrolate expuse. Se ascunsese în spatele acestei faţade până acum, dar barierele căzuseră, iar el simţi cum corpul său reacţionează. Dădu ziarul la o parte.

— Să înţeleg că întâlnirea nu a mers prea bine? se interesă el.

Mairi îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Socrul meu, zise ea, a auzit că circulă anumite zvonuri că m-aş fi dedat depravării sexuale – aproape că scuipă cuvintele – şi crede că e în interesul meu să obţin imediat protecţia numelui tău.

Jack râânji.

— Depravării sexuale? Sună interesant. Spune-mi mai mult.

— Nu trebuie să-ţi spun mai mult! se răsti Mairi. Erai acolo. Ea îşi trecu mâinile prin păr şi răspândi agrafele cu vârf de diamant pe podeaua lustruită din salon, unde rămaseră sclipind în soare. E numai vina ta!

— E puţin nedrept, zise Jack blând, având în vedere că tu m-ai sedus pe mine şi nu invers.

Mairi îi aruncă altă privire furioasă, dar nu îl contrazise.

— La naiba zise ea, singura dată când... începu, dar se opri.

— Nu ai mai fost prinsă până acum? întrebă Jack.

Privirea din ochii albaştri îl străpunse din nou.

— Nu m-am dedat niciodată depravării sexuale, domnule Rutherford.

Tonul ei era un amestec de exasperare şi disperare.

Jack fu destul de mulţumit să audă asta. Bănuia că spunea adevărul. Era mult prea reţinută, prea prevăzătoare ca să rişte. Ceea ce făcea să fie şi mai interesant faptul că alesese să rişte cu el.

— La naiba! repetă ea, mai blând de data asta. Se frecă pe frunte. Şi mai multe agrafe din buclele ei încântătoare strânse cu o panglică galbenă căzură pe jos, şi părul i se revărsă pe umeri, făcând-o să arate delicios de tulburată. Nu pot să cred că au construit un scandal monstruos din mai nimic.

— Nu e o descriere deosebit de flatantă a nopţii petrecute împreună, zise Jack.

Ea schiţă un zâmbet.

— Reputaţia ta poate suporta asta, zise ea. E absolut intactă, spre deosebire de reputaţia mea. Bătu iritată cu

degetele în masă. În mod normal, nu m-ar preocupa asta, zise ea. Bârfa dispare mereu, iar eu sunt văduvă, aşa că am o anumită libertate. Dar Michael Innes e în căutare de scandal, şi asta nu se putea întâmpla într-un moment mai prost.

— Aşa am auzit, zise Jack. Lord Macleod a spus că Innes intenţionează să te discrediteze în tribunale ca să pună mâna pe averea ta.

Mairi îi aruncă o privire piezişă.

— Asta e tot ce ţi-a spus?

— Nu, zise Jack. Mi-a spus că, dacă Innes adânceşte scandalul, ar putea scoate la lumină vechi secrete care ar fi periculoase chiar şi astăzi. Secrete care au legătură cu soţul tău decedat.

Dacă se gândea bine, nu avea chef să ajute la păstrarea memoriei sfântului Archibald Macleod. Gelozia nu era o emoţie cu care să fi fost prea familiarizat, dar era destul de sigur că o simţea acum, pentru că o voia pe Mairi Macleod. O voia în patul lui pentru a o face să uite că Archie existase vreodată, iar curând avea să o facă.

O văzu pe Mairi cum închise scurt ochii. Când îi deschise, el fu şocat de disperarea pură pe care o văzu în ei. În mod evident, lordul nu exagerase. Era vorba de un secret foarte important. Ceea ce era în avantajul lui, având în vedere că Mairi ar fi făcut orice ca să-l ţină ascuns. Nu avea nicio remuşcare să profite de situaţie. Asta era o afacere, afacerea seducţiei, iar dacă Mairi avea nevoie de protecţia lui, atunci el intenţiona să negocieze cât se putea de dur.

— Nu pot să înţeleg, zise Mairi, cum a reuşit socrul meu să aleagă o persoană atât de nepotrivită ca tine, domnule Rutherford, ca să ne ajute. Încă aştept să îmi explici cum s-a putut întâmpla asta.

Ea se sprijinea cu ambele palme pe masa cu blat de marmură. Poziţia era apetisantă, pentru că îi împingea pieptul înainte prin muselina subţire a corsajului, iar fustele îi conturau curbura coapselor şi a posteriorului. În mod evident, ea nu îşi dădea seama ce tablou oferea. Direcţia

gândurilor lui Jack era inevitabilă, aşa că ea trebui să repete întrebarea pentru ca el să-şi dea seama că îi vorbea.

— Poftim? zise el.

Ea se încruntă de parcă el ar fi fost îngust la minte.

— Aştept să îmi explici legătura cu Strome şi cu familia Macleod. Nu eşti atent?

— Ba sunt, zise Jack, permiţând privirii să o studieze în detaliu. Dar nu la întrebare.

Ea se îndreptă pufnind şi îşi încrucişă braţele la piept, cu obrajii în flăcări.

— Domnule Rutherford, răspunde la întrebare!

— L-am cunoscut pe Ruraidh Macleod în Canada, zise Jack. Îi vizitez ocazional părinţii.

Mairi rămase perplexă.

— Tu? Nu mi-aş fi putut închipui că eşti atât de atent. Presupun că asta explică de ce a apelat Lord Macleod la tine, zise ea morocănoasă, deşi nu înţeleg de ce ai acceptat…

— Am explicat şi asta, zise Jack. Intenţionez să fac ca situaţia să fie în avantajul meu.

Ea îi aruncă altă privire tăioasă şi intens albastră.

— Ai amintit asta mai devreme, spuse ea. Cum eu nu sunt o virgină naivă, nu pot decât să presupun că preţul pentru ajutorul tău este să devin amanta ta. Vocea ei era plină de dispreţ. Ai o părere ciudată legată de privilegiile unui logodnic. În toate cărţile de bune maniere pe care le-am citit, un domn logodit îi poate aduce doamnei doar un pahar cu limonadă şi poate dansa doar de trei ori cu ea la un bal. Asta e culmea îndrăznelii.

— Cred, rosti Jack, că vei găsi interpretarea mea a rolului de logodnic mult mai plăcută.

O voia deja, o voia acolo, în acea clipă. Era delicios de tentantă, iar pasiunea dintre ei dogorea ca focul.

Ea se aşează în fotoliul din faţa lui, apăsându-şi palmele pe obrajii înflăcăraţi.

— Pot oare să apelez la onoarea ta? întrebă ea încet cu ochi albaştri nevinovaţi.

Părea sinceră. Jack oftă. Începea să-l obosească faptul

că oamenii îi cereau să dea dovadă de o calitate pe care el pur şi simplu nu o avea. De ce se presupunea că ar fi fost integru doar pentru că era fiul unui gentleman era un mister pentru el. Nu că nu ar fi avut propriul cod etic. Îl avea. Dar, când venea vorba de seducerea unei femei de care se simţea atras şi despre care ştia că îl dorea şi ea, nu avea de gând să ezite.

— Mă tem că nu, vorbi el blând. Interesul personal stă la baza relaţiilor mele.

Mairi clătină uşor din cap. Se încruntă.

— Nu se poate. Tu şi Robert sunteţi atât de apropiaţi! Trebuie să o faci. Ai lucrat cu el în ultimii zece ani.

— A fost mereu în avantajul meu, zise Jack.

Mairi păru îngrozită, de parcă ar fi avut cine ştie ce iluzii cu privire la relaţiile lui de familie.

— Am crezut că vei fi naşul lui Ewan…

Jack o întrerupse clătinând din cap.

— Am refuzat. Responsabilitatea fără profit nu este în avantajul meu.

El îi văzu gestul de retragere din privire. Dar tot părea că nu îl credea atât de crud.

— Dar cum rămâne cu bunica ta?

Lui Jack îi apăru în minte o amintire nedorită, nechemată – uşa închisorii deschizându-se şi bunica lui stând acolo, cu mătasea şi dantela atât de nepotrivite în mizeria şi praful de acolo, strigătele beţivilor şi ale nebunilor. Îşi aminti cum fusese îngrozitor de ruşinat de starea în care se afla, de putoarea alcoolului pe haine, de sângele şi mizeria de pe ele. Ea îl scosese din toate astea şi îl obligase să facă ceva cu viaţa lui. Dar nu fusese în stare să repare restul daunelor. Era prea târziu pentru asta. Dezamăgise prea mulţi oameni. Atunci înţelesese că nu îşi permitea să mai ţină vreodată la cineva, să iubească pe cineva, pentru că avea să piardă, să eşueze din nou, iar asta nu se putea întâmpla.

De data asta, îi tăie vorba lui Mairi cu un gest al mâinii.

— Crede-mă pe cuvânt ca nu am sentimente mai

delicate, zise el. Poate că sunt gentleman din naştere, dar din fire sunt un bărbat care negociază la sânge. Prezenţa ta în patul meu este preţul pe care îl cer pentru ajutorul meu. Acceptă sau nu!

Mairi sări în picioare.

— Nu cred că ai discutat partea asta a planului cu socrul meu, zise ea. El te crede un om de onoare. Ea făcu semn spre uşă. Ar trebui să mă duc să-i spun ce fel de om eşti.

Jack o apucă de încheietură.

— Dar nu o vei face, nu-i aşa? zise el blând. Pentru că ai nevoie de ajutorul meu. Ai nevoie de mine cu disperare. Trebuie să conservăm reputaţia ta… fără prihană în public, pentru ca secretele fostului tău soţ să rămână ascunse.

Privirile li se întâlniră. El văzu furie şi dispreţ în privirea ei, dar şi ceva care aducea a dezolare. Era prinsă în capcană şi ura asta. Pentru o femeie ca Mairi Macleod, obişnuită să poruncească, era cel mai frustrant lucru din lume să fie atât de lipsită de putere. Ura să se supună, dar, dacă nu o făcea, putea pierde tot ce îi era drag.

— Eşti absolut intolerabil, zise ea.

— De acord, spuse Jack. Cu toate astea, va trebui să mă tolerezi cumva dacă vrei ajutorul meu.

Mairi îi aruncă altă privire cu acei ochi albaştri fumurii, pe care o simţi în vintre.

— În mod normal, zise ea, ai fi ultimul bărbat din lume cu care aş fi de acord să mă logodesc, dar din nefericire nu există nimeni altcineva.

— Mulţumesc, zise Jack.

— Dacă ar fi altă cale… zise Mairi.

— Vom lua asta ca atare, rosti Jack.

Ea îşi înclină capul.

— De îndată ce este posibil, te voi părăsi, zise ea. Pe deplin şi cu mare satisfacţie.

— Nu înainte ca eu să fac dragoste cu tine, zise Jack. Pe deplin şi cu mare satisfacţie.

Ochii ei erau mari, umbriţi de emoţii pe care el nu le putea nici citi, nici înţelege. Întinse o mână şi atinse una

dintre buclele arămii care scăpaseră de sub panglică. Era moale şi se răsucea încrezătoare pe degetele lui ca un laţ din mătase. Îi cuprinse obrazul în palmă. Şi pielea îi era fină; dintr-odată, îşi aminti curburile moi şi adâncimile corpului ei şi fu cuprins de o dorinţă atât de acută şi primitivă încât aproape că o trase în braţe.

În schimb, cu ultima fărâmă de autocontrol, îşi lăsă mâna să alunece la ceafa ei şi o trase mai aproape, până când buzele lor ajunseră la doar câţiva centimetri distanţă.

Parcă ar fi aprins un foc. Când coapsa lui se atinse de materialul rochiei ei, ea scoase un oftat. Ochii i se întunecară şi deveniră de un albastru-închis, adormit, fumuriu. Buzele i se desfăcură.

Simţea şi ea asta; el ştia că simţea, ştia din momentul în care o sărutase la Ardglen că atracţia dintre ei era reciprocă şi teribil de fierbinte. Dar această confirmare, evidenţa că şi ea era pe cale să îşi piardă autocontrolul, era de ajuns ca să-l împingă dincolo de limită.

— Predă-te! îi şopti el. Ultima oară ai luat ce ţi-ai dorit. De data asta, e rândul meu.

Mintea lui era plină de imagini ale nopţii pe care o petrecuseră împreună, cu corpul ei alunecos şi înfierbântat lipit de al lui, peste al lui, sub al lui.

Ea îi puse o mână pe obraz. Avea impresia că şi palma era fierbinte, că atingerea ei îl marcase.

Apoi îşi dădu seama că ea îl oprea, nu îl trăgea spre ea. Încă erau unul lângă altul, aproape atingându-se.

— Eşti un şantajist, şopti ea cu buzele mişcându-se lângă ale lui. Încerci să profiţi de slăbiciunea mea. Nu eşti mai bun decât domnul Innes.

Jack zâmbi.

— Cred că vei găsi că sunt mult mai bun decât domnul Innes, zise el. Sau decât oricine altcineva.

Îşi înclină uşor capul, căutând să adâncească sărutul. Limba lui îi atinse colţul gurii, apoi alunecă pe buza ei de jos. Ea se deschise brusc pentru el, de parcă nu ar fi putut rezista. Avea gust de căpşune şi de soare, iar el simţi din nou acel val de dorinţă.

— Ei bine? întrebă el când îi dădu drumul.

— Nu pot… zise Mairi.

— Ba cred că poţi, replică Jack.

Îşi trecu degetul mare peste buza ei de jos şi o simţi tremurând drept răspuns.

— Nu reacţionez prea bine la şantaj, spuse ea.

— Dimpotrivă, zise Jack. Cred că tocmai ai făcut-o.

Ea clătină uşor din cap. Nu era sigur dacă ea era dezamăgită de el sau de ea. Dacă părerea proastă era despre el, atunci aproape că nu conta, dar nu îi plăcea ideea ca ea să fie dezamăgită de ea însăşi. Ceea ce era ciudat, pentru că habar n-avea de ce ar fi trebuit să-i pese.

— Gândeşte-te că nu ai avut de ales, o sfătui el, dacă vrei să pretinzi că eşti virtuoasă.

Privirea ei era plină de deziluzii.

— Întotdeauna poţi alege, domnule Rutherford. Dacă voi deveni amanta ta, nu mă voi amăgi că ar fi alegerea altcuiva, ci voi şti că e doar a mea.

Jack zâmbi la felul ceremonios în care îi rostea numele.

— Dacă devii amanta mea, zise el, ar trebui să-mi spui Jack. Cum suntem logodiţi, e cât se poate de acceptabil ca tu să-l rosteşti în public… Mairi.

Ea îl privi şocată. O femeie care îşi dăruise corpul fără nicio inhibiţie părea şocată când i se spunea pe numele mic. Asta îl amuza.

— Îţi permiţi cam multe, zise ea rigid.

— Nici nu am început, făcu Jack şi o sărută din nou.

În ea erau rezistenţă, indecizie şi un tumult de alte sentimente pe care el le simţea, dar nu le înţelegea, însă când ea îşi deschise buzele spre ale lui uită de tot şi se pierdu în nevoia profundă pe care o simţea. Când îi dădu drumul, ochii ei erau goi din pricina şocului. Mairi îşi apăsă degetele pe buze.

— Nu-mi vine să cred ce simt, şopti ea.

Părea tulburată, neîncrezătoare. Părea şi foarte tânără şi neexperimentată, şi asta îl făcu pe Jack să simtă un straniu sentiment de îndoială. Se întrebă dacă nu cumva

o judecase greşit, iar toată sofisticăria nu era decât o faţadă.

— Ce simţi? o întrebă el.

Nu se aştepta ca ea să-i răspundă. Era prea prevăzătoare când venea vorba de sentimentele ei ca să-i răspundă sincer. Dar felul în care se uita la el, cu un sentiment crescând de mirare, l-ar fi făcut să se simtă ca un zeu dacă nu ar fi fost prea cinic.

— Mă simt înfierbântată, ameţită şi parcă un pic beată, admise ea.

Jack zâmbi. Nu se putu abţine. Aşadar sfântul ei soţ, în mod evident, nu fusese deloc perfect. În mod evident, fusese cât se poate de inutil când venea vorba de sex.

— Semeni cu o debutantă după primul ei sărut, zise el, apoi îşi regretă cuvintele, deoarece lumina blândă dispăru complet din ochii ei.

— Nu am nimic dintr-o debutantă, zise ea pe un ton scorţos.

— E adevărat, rosti el şi îi prinse mâna, întorcând-o ca să stea cu faţa spre el.

— Când te-am întrebat despre noaptea aceea la Edinburgh, zise el cu voce uşor răguşită, ai spus că nu ştiai că eram eu. A fost adevărat?

Ea îşi plecă genele. O simţi tremurând.

— Da, şopti Mairi.

Jack simţi o dezamăgire sălbatică. Fusese atât de sigur că ea minţea, dar, după cum mărturisise, ea pornise în noaptea aceea, cu îndrăzneală, să seducă un bărbat – orice bărbat. Vulnerabilitatea ei fusese un produs al imaginaţiei lui. O văzuse pentru că îşi dorise să fie aşa. Nu ştia de ce se simţea dezamăgit. Nu avusese alt interes decât să o posede.

— Am vrut să uit totul în noaptea aceea, zise ea.

El văzu cum i se mişcă gâtul şi cum înghite cu greu.

— Căutam uitarea.

Jack îşi aminti lacrimile. Fără îndoială, îi era dor de Archie Macleod, cu care fusese căsătorită şi cu care avusese o relaţie mult mai profundă decât o simplă

aventură. Încercă să simtă compasiune, dar nu reuşi să simtă altceva decât înţepătura unei gelozii feroce faţă de loialitatea pe care o arăta faţă de soţul ei şi un alt sentiment mai puţin admirabil – furia că ea căutase să-şi înece amarul în braţele oricărui bărbat care servea scopurilor ei. Ar fi putut fi altcineva, ea ar fi făcut dragoste cu altcineva în felul în care făcuse dragoste cu el, cu ardoare, pasiune şi abandonare.

— Ei bine, zise el aspru, data viitoare vei şti sigur că sunt eu. O sărută din nou. Încă simţea furie, dar o arătă în felul în care îi captură gura şi o răvăşi până când o lăsă gâfâind, fără suflare. O eliberă din strânsoare, dar numai ca să o privească în ochi. Trebuie să înţelegi, zise el aspru. Dacă vei fi de acord să devii amanta mea, atunci vreau tot. Trebuie să îmi dai tot ce voi cere.

Ea tremura, dar nu de frică. Încuviinţă din cap.

— Spune-o! zise Jack.

— Sunt de acord, şopti ea, iar el simţi din nou acea strălucire de triumf feroce.

El îi dădu drumul.

— Voi călători cu tine, zise el rece. Deoarece suntem logodiţi. Unul dintre oamenii tăi va putea să călărească armăsarul meu.

O văzu cum îşi muşcă buza. Antipatia ei prelua controlul şi era aproape tangibilă. Simţea parcă valuri de respingere venind dinspre ea. Cu toate astea, antipatia făcea uneori cuceririle mai dulci. Ea se folosise de el. Acum era rândul lui.

*

Mairi nu fusese niciodată mai conştientă de prezenţa unui bărbat. El stătea tolănit pe bancheta din faţa ei, absolut relaxat, complet în control, cu umerii largi sprijiniţi de perne, picioarele lungi întinse spre ea şi încrucişate la glezne. Era indecent de chipeş. În spaţiul închis al trăsurii efectul frumuseţii lui asupra ei era absolut inconfortabil. Simţea cum i se răspândeşte în corp o căldură periculoasă,

iar inima îi bătea puternic în piept. El nu o privea, dar se simţea de parcă ar fi făcut-o. Se simţea de parcă se gândea la lucrurile pe care aveau să le facă împreună – toate acele lucruri pasionale şi excitante pe care ea şi le dorea şi de care se temea în acelaşi timp. Nu înţelegea de ce era aşa de atrasă de Jack Rutherford şi nu îi plăcea asta, dar nici nu reuşea să-şi dea seama cum să evite acest lucru. Nu avea rost să pretindă că fusese forţată să accepte această situaţie. Jack făcuse o propunere indecentă, iar ea fusese de acord nu doar pentru a obţine protecţia numelui său, ci şi pentru că încă din noaptea aceea petrecută în Edinburgh simţurile ei tânjeau după mai mult. Se simţea de parcă ar fi trăit în alb şi negru, iar Jack i-ar fi oferit nu doar culoare, ci şi gust şi textură.

Ochii li se întâlniră scurt, şi Mairi simţi din nou atracţia prezentă între ei. Îşi scutură tare capul. Nu părea să fie în stare să se gândească decât la Jack şi la momentul în care el avea să impună partea cerută din înţelegere. Poate chiar acolo, în acea clipă, în trăsură…

Ochii ei zburară spre chipul lui şi îşi dădu seama că o privea. De fapt, chiar râdea de ea. Îi citise gândurile.

— Sunt mult mai rafinat de atât, te asigur. Cuvintele fură rostite pe un ton amuzat, profund. Deşi sexul în trăsură poate fi o experienţă stimulatoare. Ai încercat vreodată?

— Nu. Ea îşi întoarse faţa, conştientă că se îmbujorase.

Era ciudat, de vreme ce ea îl alesese în Edinburgh şi se simţise atât de îndrăzneaţă şi încrezătoare, iar acum reacţiona exact invers. Se gândea la noaptea aceea ca la ceva ce nu putea fi explicat, ceva şocant. Se simţise atât de singură şi de nedreptăţită, atât de însingurată, încât acţionase într-un mod care nu-i stătea în fire. O astfel de mărturisire ar fi dus inevitabil la întrebări despre relaţia ei cu Archie, iar ea nu dorea să discute niciodată despre asta, cu atât mai puţin cu Jack. Secretele dureroase lăsate moştenire de Archie o apăsau. Nu putea să-i încredinţeze adevărul lui Jack. Nu putea avea încredere în nimeni.

Îşi ţinu privirea îndreptată spre peisajul efemer de pe

geamul trăsurii. Dar nici pe acela nu-l vedea prea bine din pricina perdelei de lacrimi. Confuzia era un sentiment pe care nu-l cunoştea. De la o vârstă tânără preluase controlul asupra vieţii ei, asupra căsniciei şi apoi asupra domeniilor lui Archie şi moştenirii ei. Totul fusese clar şi ordonat, ea fiind cea care dispunea şi făcea regulile.

Se simţea înfierbântată şi tulburată şi nu voia ca Jack să ştie asta. Putea să-i ofere corpul ca preţ pentru protecţia oferită, dar niciodată acces la mintea ei.

Îşi îndreptă gândurile spre Michael Innes şi pericolul pe care îl reprezenta. Gândul că putea să o târască prin tribunale o îngrozea. Ar fi fost destul de ruşinos ca viaţa ei să fie supusă cercetării şi criticii publice, dar pentru familia ei ar fi fost înjositor, dureros şi jenant. Dar asta nu era nimic în comparaţie cu răul pe care îl putea provoca Innes dacă descoperea şi dezvăluia secretele din trecutul lui Archie. Sănătatea lui Lady Macleod era chiar mai fragilă decât a soţului ei, iar ruşinea şi dezonoarea ar fi distrus-o. Fiica lor, Eleanor, singurul copil pe care soţii Macleod îl mai aveau, putea fi afectată de scandal, nemaiavând şansa de a se căsători. Innes avea să ia banii, pământurile şi tot ce realizase Archie. El se bazase pe ea să îi păstreze domeniile şi oamenii în siguranţă. Nu ar fi suportat să-i trădeze încrederea.

Se uită spre Jack. Chipul lui era încruntat şi întunecat, de parcă gândurile i-ar fi zburat foarte departe. Părea dur şi nedispus să accepte compromisuri. Din puţinul pe care sora ei, Lucy, îi povestise despre afacerile lui Jack în străinătate, aflase că putea să fie nemilos şi hotărât. Dar ea şi-ar fi dat seama de asta. Sub eleganţa şi şarmul lui, Jack Rutherford era dur ca o cremene. Se întrebă brusc ce îl făcuse să devină aşa. Nu ştia nimic despre trecutul lui. Ştia doar că era vărul lui Robert şi nepotul văduvei Lady Methven. Oamenii vorbeau despre afacerile, averea şi domeniile lui, dar niciodată despre el şi trecutul lui.

Se întrebă ce Dumnezeu urma să spună văduva Lady Methven când avea să audă despre logodnă. La fel Robert şi Lucy. Nu voia să îşi mintă familia, dar nu putea să spună

adevărul.

Se gândi la Jack atingând-o cu un gest posesiv şi relaxat, la intimitatea de a-i folosi numele mic. Era obligată să-i tolereze comportamentul fără a se plânge când el avea să o trateze ca pe o logodnică. I se părea că era mai mult decât era pregătită să ofere. Apoi se gândi la ce putea să-i ofere – corpul ei, fără reţinere sau constrângere. Simţi că o cuprinde panica la gândul acesta şi fu năpădită de un sentiment de emoţie şi de anticipaţie sălbatică. Îşi apăsă degetele pe faţa încinsă.

— Ne vom opri curând la hanul Kinlochewe, zise Jack. M-am gândit că am putea sta aici peste noapte.

Era ultima oprire înainte de Methven. Mairi aproape că ar fi dorit să meargă mai departe spre destinaţia lor, dar asta însemnau alte câteva ore pe drumuri proaste. În plus, la finalul călătoriei ar fi dat prea multe explicaţii. O durea capul din nou. Fără să-şi dea seama, îşi duse mâna la frunte şi şi-o frecă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Jack, care o privea.

— Mă doare capul şi sunt foarte obosită, răspunse Mairi scurt. Aş aprecia putină intimitate în seara asta dacă nu insişti să mă transformi imediat în amanta ta.

Pe buzele lui Jack apăru un zâmbet uşor răutăcios.

— Perspectiva de a face dragoste cu o femeie pe care o doare capul nu mă atrage, zise el tărăgănat. În afară de asta, anticipaţia nu face decât să sporească pasiunea.

Mairi îşi întoarse din nou privirea, dar simţea că obrajii i se încinseră şi mai mult. Trăsura intra hurducăind în curtea hanului. Jack o ajută să coboare, ţinând-o preţ de o clipă lângă el până ce picioarele îi atinseră pământul. Cu mâna pe scobitura spatelui ei, el o ţinu în timp ce o sărută. Nu se grăbi, iar chipul lui Mairi se făcu roşu ca focul când îi dădu drumul. Ştia că el se asigurase că toată lumea văzuse. Jack Rutherford arătase că era a lui, iar toată lumea avea să afle asta.

Capitolul 10

Jack nu putea dormi. În mod normal dormea foarte bine, dar în seara aceea era neliniştit. Se răsuci şi se foi, adunând cearşafurile în jurul lui, dând pătura la o parte, trăgând-o iar pe el când frigul dimineţii se instală în cameră. Motivul disconfortului său nu trebuia căutat prea departe. Era la niciun metru şi jumătate distanţă, dincolo de un perete subţire.

Până în seara aceea, nu-şi dăduse seama că avea conştiinţă. Făcuse o sumedenie de lucruri în viaţă de care cei mai mulţi bărbaţi s-ar fi ruşinat şi, cu toate astea, nu simţise niciodată vreo urmă de regret. Se mândrea cu lipsa lui de scrupule şi cu abilitatea de a lua ce voia, folosind ce mijloace avea la dispoziţie. Se gândea că nu era o situaţie diferită, că avea toate motivele să negocieze dur şi să-i ceară lui Mairi ce îşi dorea. Ea se folosise de el. Acum era rândul lui. Cu toate astea, nu simţea niciun fel de triumf. Nu simţea nimic în afară de un gol.

Nu ar fi trebuit să fie aşa.

Jack se uită la tavan, la jocul umbrelor pe vopseaua albă care se cojea şi la pânzele de păianjen care se legănau uşor pe bârne. Ştia că Mairi îl dorea cu o pasiune la fel de mare ca a lui. Simţise asta în fiecare sărut, iar ea chiar recunoscuse. Cu toate astea, ştia că şantajul nu era modul de a obţine ce îşi dorea. Era nedemn de el. Mai mult, voia ca Mairi să i se ofere din proprie voinţă.

Devenise prea sensibil. Era inexplicabil.

Slobozind o înjurătură, dădu pătura la o parte, se duse la masă, îşi turnă apă din urcior în vas şi se stropi pe faţă. Traversă camera şi se duse la fereastră. Era întredeschisă, iar el dădu la o parte draperia, ca să se uite spre munţi. Peste ei atârna o ceaţă palidă, la fel de fină ca nişte funigei. Soarele răsărea. Avea să fie încă o zi frumoasă.

Tropotul de copite de pe drum îi captă atenţia. Un

călăreţ singuratic venea iute dinspre vest. Dimineaţa devreme sau seara târziu, o astfel de sosire sugera un mesaj urgent. Jack îşi puse jacheta şi se întinse să îşi ia cizmele.

Călăreţul intră în curtea de jos. Jack privi afară şi văzu livreaua de la Methven. Se strecură afară din cameră, având grijă să nu-i trezească pe ceilalţi oaspeţi ai hanului, dar în timp ce se îndrepta spre scări cineva se mişcă în umbră. Mâna i se duse instinctiv la sabie, apoi recunoscu lumina de pe chipul ei. Era Mairi. Părul ei era despletit într-un nor de castaniu întunecat. Picioarele îi erau desculţe sub dantela cămăşii de noapte. Nu purta altceva în afară de un şal pe umeri, iar în lumina dimineţii arăta atât de palidă şi de vulnerabilă încât Jack simţi o împunsătură stranie la inimă. Înjură uşor şi îşi lăsă lama să alunece la loc în teacă.

— Am văzut mesagerul de la Methven, zise ea. Vin şi eu jos cu tine.

— Îmbrăcată aşa? întrebă Jack. După o privire, va uita ce mesaj trebuie să transmită.

Privirea lui alunecă pe ea. O buclă se strecurase prin gulerul brodat al cămăşii de noapte şi acum poposea în vâlceaua dintre sânii ei. Le putea vedea forma rotunjită prin bumbacul fin şi conturul mai întunecat al sfârcurilor care se frecau de material. Privirea îi coborî mai jos, la umbra îmbinării coapselor. Dintr-odată, toată tandreţea dispăru, înlocuită de dorinţă. Îşi simţi corpul întărindu-se. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, întunecaţi şi fierbinţi, şi văzu acelaşi foc al nevoii primitive. Era ca data trecută, dar mult mai feroce.

Făcu un pas spre ea, toate gândurile despre mesager şi scrisoare fiind iritate, dar brusc văzu cum corpul lui Mairi se încordează. Ea făcu un pas în spate, înfăşurându-şi şalul în mod defensiv în jurul umerilor, strângându-l tare în pumni. Gestul îl împunse din nou pe Jack în inimă.

Descoperi că, în loc să-i smulgă cămaşa de noapte de pe ea şi să o posede, lipită de perete, voia să o strângă în braţe şi să o protejeze. Trecerea de la prădător la protector îl bulversă complet. Înjură în barbă.

— Voi veni să-ţi comunic vestea de îndată ce vorbesc

cu el, zise el abrupt.

Preţ de o clipă, se gândi că Mairi avea să insiste să îl însoţească, dar ea încuviinţă din cap la fel de brusc şi se retrase spre camera ei.

— Mulţumesc, zise. Dar apoi strică totul. Aşa să faci, adăugă ea aspru.

Rânjind, Jack coborî la parter, unde hangiul, căscând, trăgea zăvorul de la uşă, ca răspuns la bătaia mesagerului. Zece minute mai târziu, omul îşi mânca micul dejun ca apoi să pornească înapoi spre Methven, iar Jack urca scările cu o scrisoare în mână şi bătea la uşa lui Mairi.

— Vino aici, zise el şi făcu semn spre propria cameră, pentru că nu voia să fie întrerupţi de camerista ei.

Cât fusese plecat, ea ţinuse cont de sugestia lui şi se îmbrăcase într-un halat de catifea roşie. Nu se vedea niciun centimetru de piele în afară de chip. În mod ciudat, Jack găsea că avea ceva misterios şi seducător chiar şi când era acoperită din cap până-n picioare. Catifeaua roşie se unduia sinuos în jurul corpului ei zvelt şi contrasta puternic cu părul roşcat care încă i se scurgea pe umeri. Arăta spectaculos. Era tulburat de sclipirea şi de unduirea catifelei şi de ceea ce se afla sub materialul bogat.

La naiba! Concentrarea lui se risipise doar pentru că femeia părea să fie în stare să le poruncească simţurilor lui prin simpla existenţă. Era o experienţă nouă pentru el să fie la cheremul sentimentelor şi nu îi plăcea deloc, dar nu avea ce face. Îi permise să intre înaintea lui în cameră şi închise uşa în urma ei.

Ea se întoarse, aşteptând ca el să vorbească, cu sprâncenele ridicate întrebător. Când el nu spuse nimic, expresia se transformă în nelinişte.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Lucy, copiii... sunt bine?

În glasul ei se simţea o asemenea îngrijorare, încât Jack se blestemă pentru că o neliniştise.

— Toată lumea de la Methven e bine.

Văzu cum se relaxă auzindu-i cuvintele. Îşi netezi halatul cu degete tremurânde.

— Slavă Domnului! zise ea.

— Însă Rob ne-a transmis un avertisment, zise Jack. Vărul tău, Wilfred Cardross, a evadat din închisoarea din Edinburgh. Rob voia să fim avertizaţi în caz că acesta ar încerca să atace.

Mairi se încruntă. Se aşeză pe marginea patului.

— Crezi că Wilfred ar putea să ne atace pe drum? Atât de aproape de Methven?

— Având în vedere că poartă ranchiună ambelor noastre familii, zise Jack sec, nu m-ar mira defel.

El şi Robert puseseră la cale capcana cu care fusese prins Cardross cu trei ani în urmă. Fratele lui Mairi, Lachlan, era acum stăpân peste domeniile lui Cardross prin căsătoria cu Dulcibella. Existau suficiente motive, se găsea Jack, ca Wilfred Cardross să îi urască profund.

— Spune-le oamenilor tăi să plece şi călăreşte cu mine în dimineaţa asta, zise el. Cardross se aşteaptă să călătoreşti cu trăsura. E o ţintă foarte bună. Vei fi mai în siguranţă cu mine.

El văzu tentaţia sclipind în ochii ei, un fulger de încântare apărând şi dispărând la fel de repede. Mai devreme în timpul călătoriei, se întrebase dacă Mairi alungase toată spontaneitatea din viaţa ei prin autocontrolul atât de puternic. Acum vedea că sub toate acele straturi de autocontrol exista o sclipire de sălbăticie. Voia să lovească şi să se aprindă.

— Fă-o! zise el cu voce răguşită. Ştii că vrei să o faci.

Ea îşi ţinea capul înclinat şi refuza să îl privească în ochi, dar el îi simţea nehotărârea ca pe un fir întins la maximum. Preţ de o clipă, crezu că ea avea să accepte şi inima îi jubilă, dar apoi ea îşi feri din nou privirea şi clătină din cap.

— Asta ar fi o nebunie, zise ea, şi prea periculos. Sunt mai în siguranţă în trăsură.

Jack veni spre ea.

— De ce te temi? întrebă el blând. Ţi-am spus că te voi proteja.

O văzu cum îşi ţine scurt răsuflarea. Era atât de

aproape de ea încât vedea cum i se ridică şi îi coboară pieptul cu răsuflări scurte şi tremurătoare. Din nou, ea nu vru să-i întâlnească privirea.

— Uită-te la mine! îi ceru Jack.

Ea privi în sus. Ochii ei albaştri erau întunecaţi şi mari, plini de umbre.

— De ce te temi? repetă el.

— Mă tem să rămân singură cu tine, şopti ea. Mă tem de felul în care mă faci să mă simt.

Dintr-odată, nu mai vorbeau despre plecarea călare spre Methven sau de pericolul pe care îl reprezenta Wilfred Cardross. Nu dorise o femeie cu atâta disperare niciodată în toată viaţa lui.

Degetele lui îi cuprinseră bărbia şi îi întoarseră faţa spre el. În ciuda dorinţei aprige, el aşteptă, îi oferi timp să se retragă. În schimb, ea se apropie instinctiv de el. Catifeaua roşie a halatului se frecă senzual de corpul lui.

Simţi cum explodează o dorinţă sălbatică în el şi o sărută. Ar fi vrut să fie blând la început, dar foamea de ea alungă tandreţea şi o sărută puternic, simţindu-i răspunsul imediat. Era un răspuns care ameninţa să îi arunce peste marginea prăpastiei prea curând, prea repede. Jack simţi că parcă aluneca într-un abis. Simţea o disperare pe care pur şi simplu nu o recunoştea.

Se trase puţin înapoi, luptându-se să îşi recapete răsuflarea.

— Pot să… începu el cu voce răguşită.

O voia în clipa aceea, dar, la fel ca mai devreme, pentru el conta mai mult ca ea să fie de acord, fără să fie constrânsă, fără îndoieli şi fără reţineri. Cu o zi în urmă, crezuse că putea trece peste sentimentele ei. Acum îşi dădea seama că fusese un prost.

De data asta, răspunsul ei nu veni imediat. Preţ de câteva secunde, se lăsă tăcerea. Jack începea să-şi dorească să nu fi întrebat şi să nu audă refuzul ei când ea vorbi:

— Da, zise ea. Te rog!

Acel *te rog* îl răvăşi.

*

Jack o luă în braţe şi îi dădu drumul în mijlocul patului. Mairi nu fusese pregătită pentru bruscheţea gestului. Arcurile saltelei protestară când ateriză pe ea şi pătura de puf aproape că o înghiţi. Rămase întinsă pe spate cu braţele şi picioarele răsfirate ca o stea de mare şi cu halatul de catifea întins în jurul ei şi cămaşa de noapte ridicată până la coapse.

Văzu cum amuzamentul din ochii lui Jack dispare şi cum i se usucă gâtul când privirea lui se îngustă, alunecând de la părul care îi cădea în jurul umerilor spre decolteul dantelat şi adânc al cămăşii de noapte şi spre locul unde sfârcurile se împingeau în mătase şi apoi mai jos. Inima îi bătea deja atât de tare încât se temea că avea să leşine. Căldura explodă prin ea şi simţi o anumită timiditate stând aşa, expusă privirii lui. Dădu să-şi lase braţele în jos, dar Jack fu prea iute pentru ea, prinzându-i încheieturile deasupra capului şi ţinându-i-le acolo cu o mână, în timp ce un genunchi se poziţionă între picioarele ei, obligând-o să le desfacă.

Timp de un moment lung, ea se uită ţintă la chipul lui. Era atât de aproape, încât îi putea vedea barba crescută şi genele lungi, aurii. Putea vedea cum ochii i se întunecaseră de dorinţă. Asta îi făcu inima să tresalte.

Era prea târziu pentru regrete, dar nu era sigură că le-ar fi simţit. Reţinerea fu alungată de o dorinţă la fel de ameţitoare ca vinul, voia să mai guste o dată acea încântare sălbatică în existenţa ei altminteri goală.

Jack se aplecă mai mult spre ea. Buzele lui le atinseră pe ale ei încet, fără acea nevoie feroce care îi cuprinsese mai devreme. Încet, le dezmierdă cu sărutări dulci care promiteau atât de multe, dar care au păreau de ajuns. Începu să respire sacadat, plină de dorinţă. Voia să se întindă spre el, dar el încă o ţinea strâns cu ambele încheieturi deasupra capului în timp ce o împingea încet spre cel mai delicios extaz.

O parte din ea, pe care o credea îngropată, se trezi la viaţă. Nu putea nici înţelege şi nici controla sentimentele pe care le avea pentru Jack Rutherford. O năpădiră furtunos şi măturară totul în afară ie dorinţă.

Îşi pierduse timiditatea. Fusese distrusă de nevoia de a satisface acea durere teribilă care o frustra. Nu mai era şocată că stătea întinsă sub Jack doar cu o mătase subţire între ei. Îşi dorea ca mătasea să dispară şi ca Jack să-i dea drumul la mâini ca să-l atingă, îşi dorea ca el să-şi mişte genunchiul un pic mai sus dintre coapsele ei, ca ea să se poată freca fără jenă de el şi să îşi ostoiască acea pulsaţie carnală pe care o simţea. El trebuie să fi ştiut pentru că se trase un pic înapoi când ea se arcui spre el şi continuă să o sărute mai adânc acum, când era înfierbântată, neliniştită şi prea sensibilă. O tulbura stingerea gurii lui pe a ei, dorind să îl simtă peste tot.

El se trase puţin înapoi. Lumea se învârtea. Lumina dimineţii era prea puternică prin pleoapele închise. Tot corpul ei tânjea, tremura.

— Deschide ochii! îi ceru Jack. Vocea îi era aspră, deşi sărutul care i punctă cuvintele era tandru. De data asta vreau să ştii că sunt eu.

Mairi deschise ochii. Expresia din ochii lui era aspră, la fel ca vocea, iar ea ştiu imediat că el nu o iertase pentru că ea căutase uitare în braţele oricărui bărbat, oricărui amant. Încă îi reproşa asta, de parcă ar fi trebuit să-i aparţină doar lui. Dar văzu şi multă tandreţe, îi slăbi, în sfârşit, strânsoarea încheieturilor şi apoi îşi trecu mâinile peste umerii ei, într-o dezmierdare blândă, dând la o parte cămaşa de noapte de mătase, aplecându-se să-i sărute clavicula, pielea fierbinte a gâtului, scobitura de la baza gâtului. Mairi se foi, simţind alunecarea senzuală a mătăsii aproape de sânii ei, la fel de pasională ca atingerea unui iubit.

— Te rog… se arcui ea din nou.

Mâinile lui Jack se opriră pe umerii ei, calde şi sigure. Apoi el îi apucă partea din faţă a cămăşii de noapte şi o sfâşie până la buric atât de iute şi de violent încât ea

scoase un ţipăt. Aerul rece al dimineţii alunecă peste pielea ei, întărindu-i sfârcurile ca nişte boboci. Jack dădu bucăţile de material la o parte şi luă un sfârc în gură, trăgând, sugând, ronţăind. Barba lui se freca de ea. Mintea lui Mairi se sparse în bucăţele.

— Deschide ochii!

Cuvintele lui erau o şoaptă pe pielea ei, întărite de o muşcătură uşoară pe partea de jos a sânului care aproape că o duru. Corpul ei tresări. Săgetarea veni din nou, de data asta pe sfârc. Întregul ei corp se zvârcoli. Clipi de câteva ori.

— Am spus să deschizi ochii!

Altă muşcătură mai puternică. Aproape că se eliberă de data asta, dar făcu ce îi ceruse şi deschise ochii. Privirea ei era uşor tulbure din pricina dorinţei. Văzu obrazul lui Jack aşezat pe pieptul ei, părul lui întunecat atingându-i pielea palidă. El îi susţinu privirea; ridică o mână şi îi prinse sânul în palmă, iar ea ştiu că el îi revendica trupul ca fiind al lui. Degetele lui se jucară cu sfârcurile ei, de parcă ar fi fost proprietatea lui. Plăcerea se încordă înlăuntrul ei. Tensiunea din ea crescu şi mai mult, ca un lanţ strâns imposibil de tare.

— Nu închide ochii!

El îi linse un sfârc, gustând-o de data asta cu o dezmierdare deliberată. Ea scoase o exclamaţie plină de surprindere şi se arcui. El zâmbi şi o linse din nou.

Apucă bucăţile sfâşiate de mătase şi le rupse până jos, apoi îşi apăsă buzele pe curbura pântecului şi în scobitura ei. Degetele erau în centrul ei şi apoi erau înăuntrul ei. Mairi nu putea gândi, nu se putea abţine. O dezmierdare glorioasă a mugurului, şi ea se sparse în mii de bucăţele, atât de dulce şi de violent încât ar fi ţipat dacă Jack nu i-ar fi acoperit gura cu a lui.

Îl simţi mişcându-se deasupra ei, străduindu-se să-şi elibereze mădularul. El tremura. Ea observă chiar şi printre spasmele trupului corpului, chiar şi prin cascada de plăcere.

— Uită-te la mine! veni din nou porunca.

Părea că îşi pierduse controlul, fiind destul de aproape

de marginea prăpastiei. Ea simţi un val de putere care o făcu să zâmbească, îşi ţinu ochii închişi.

Mâinile lui alunecară pe toată lungimea corpului ei, de la umeri în jos peste sâni, pântec, revendicând-o din nou cu atingerea lui. Senzaţia blândă de plutire şi de saţietate din ea se estompă. Fu înlocuită de o dorinţă puternică. Îi simţea vârful mădularului lipit de mugurul ei şi încercă să nu se ridice în întâmpinarea lui, să nu ceară mai mult. Dar era imposibil. În schimb, se întinse spre el, îşi desfăcu picioarele mai larg, ca să-l primească între ele, înfigându-şi degetele în posteriorul lui şi trăgându-l în ea. Auzi exclamaţia lui când corpul ei îl cuprinse pe al lui.

— Aşa de fierbinte şi de strâmtă!

Răsuflarea lui îi mişca şuviţele de păr care i se lipiseră de gâtul umed. Buzele lui îi atinseră gâtul.

— Am visat asta, am visat să te am.

Crezuse că el avea să o posede tare şi iute, arătându-i că de data asta era a lui, ca s-o folosească. Nu i-ar fi păsat. Dorinţa ei începu să ardă din nou, corpul ei lacom cerând mai mult. Dar el nu se înfipse în ea. În schimb, făcu mişcări lungi şi lente care luară plăcerea de mai devreme şi o stârniră din nou, până când îşi simţi corpul insuportabil de încordat şi plin de dorinţă.

Deschise ochii şi îl privi; îl privi în timp ce făcea dragoste cu ea, cum îşi cobora capul ca să îi dezmierde din nou sânii, cum îşi lăsa mâna să alunece posesiv peste coapsele ei, ridicând-o ca să vină în întâmpinarea mişcărilor lui lungi şi adânci. Ea încă îl privea când corpul ei alunecă din nou în extazul lent şi fericit şi îşi lăsă capul pe spate, îşi arcui corpul şi îl luă cu ea pe Jack.

Treptat, începu din nou să-şi dea seama ce era în jurul ei – lumina tot mai puternică revărsându-se în cameră, cântecul păsărilor dincolo de fereastră, zgomotul hanului care se trezea în jurul lor. Inima încă îi gonea. Era uluită de descoperirea unei plăceri pe care pur şi simplu nu o cunoscuse. Se simţise diferit faţă de data trecută. Se luptă să înţeleagă de ce şi îşi dădu seama că data trecută căutase doar uitarea.

Simţi o senzaţie de teamă. De data asta, îl dorise pe Jack. Nu se gândise la nimic altceva în afară de el. Nevoia ei de a-l avea fusese copleşitoare, simţise asta în felul copleşitor în care o făcuse să răspundă.

Emoţiile o năpădiră – erau sentimente pe care nu le recunoştea.

— Jack, zise ea.

Era prima dată când îi rostea numele şi, chiar în timp ce îl spunea, îşi dădu seama că sentimentele trebuie să i se fi reflectat în glas, pentru că îl simţi mişcându-se şi îndepărtându-se de ea. Aerul rece o învălui şi îşi dădu seama că era goală, stând întinsă în pat, cu picioarele încă desfăcute, abandonată şi satisfăcută, în timp ce Jack încă avea toate hainele pe el.

— Trebuie să te întorci în camera ta înainte să te caute camerista, zise Jack cu voce rece, lipsită de emoţie. Nu vrem să provocăm şi alte scandaluri.

El se ridică şi îşi încheie pantalonii. Nu se uită la ea.

Mairi tresări. Se înroşi toată de ruşine.

Se simţi ca o târfă. Cu excepţia faptului că o târfă nu ar fi aşteptat altceva în afară de o pungă plină cu bani, în vreme ce ea se aştepta măcar la o urmă de respect. Într-o străfulgerare, îşi dădu seama de greşeala ei. Îşi permisese să se lase sedusă. Uitase că Jack o şantajase ca să devină amanta lui, că relaţia lor nu făcea decât să o înjosească şi că el nu avea nici urmă de respect pentru ea.

În acea clipă se urî pe sine; urî ce făcuse şi cum se simţise şi vru să-l urască şi pe Jack, dar nu putea, iar asta o tulbura cel mai tare. Jack nu făcuse niciodată un secret din faptul că nu-l interesa intimitatea. Nu voia să aibă o legătură emoţională cu nimeni. Ea ştiuse şi înţelesese asta, dar în focul momentului uitase. Jack nu o minţise şi nici nu-i făcuse promisiuni deşarte. Făcuse dragoste cu ea pentru că o dorea, iar acum, când dorinţa era satisfăcută, voia ca ea să dispară.

Preţ de o clipă, umilinţa o ţinu nemişcată, ea sări din pat, scâncind când simţi podeaua rece sub picioarele desculţe, şi îşi apucă halatul cât de repede putu, învelindu-

se în el cu mâini tremurânde. Odată ce îl legă în talie şi se simţi cât de cât decentă, reuşi să-l privească în ochi. El, la naiba, deja îşi aranjase hainele şi şedea, aşteptând cu nerăbdare afişată voit ca ea să plece.

— Logodna noastră s-a terminat, îi spuse ea.

— Poftim? rosti Jack cu o sprânceană ridicată.

Ea încercă să nu vadă cât era de chipeş puţin ciufulit, cât de masculin. Nu avea nicio legătură cu ce îşi pusese în gând.

Mairi înghiţi cu greu în sec, strângând tare halatul şi încercând să-şi găsească demnitatea, lucru dificil când era goală pe sub halat şi încă simţea atingerile lui Jack pe tot corpul.

— Logodna noastră s-a terminat, repetă ea tăios. A fost o greşeală. La fel faptul că m-am culcat cu tine. Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu vreau nimic altceva de la tine şi nu voi fi amanta ta.

Ea se opri. Jack se ridicase şi arăta periculos de furios. Făcu un pas spre ea şi o apucă de umeri. În ciuda furiei din ochii lui, strânsoarea era blândă şi caldă şi îi făcu trupul perfid să se înfierbânte din nou. Mairi tremură şi strânse halatul şi mai tare în jurul ei.

— Există o limită când vine vorba de a face dragoste cu mine şi a pretinde apoi că nu ai vrut, zise Jack uşor. Dezmierdarea blândă a mâinilor lui pe piele o făcu pe Mairi să tremure şi mai mult. El lăsă o mână să alunece sub halat, îi găsi sânul şi îl cuprinse, frecându-şi degetul de sfârcul care deja se întărise de la asprimea catifelei. Se aplecă spre ea, astfel încât buzele lui ajunseră la niciun centimetru le ale ei. Nu-i aşa că mă vrei, iubito? zise el.

De fapt, nu era o întrebare. El ştia deja răspunsul.

Mairi se luptă cu greutatea fierbinte şi dulce care îi umplea sângele.

— Nu am negat asta. Gemu când degetele lui strânseră şi traseră de sfârc, smulgând şi mai multe reacţii şi făcându-i genunchii să se înmoaie. Încă o secundă şi ar fi fost la loc pe pat, întinsă pe spate, cu el înăuntrul ei. Îşi ridică bărbia şi încercă să-şi oblige mintea să se

concentreze. Nu accept să fiu tratată ca o târfă. Nu accept să fiu folosită şi apoi alungată.

Îl simţi pe Jack cum se încordează. Mâna îi căzu pe lângă corp.

— Atunci ştii cum m-am simţit în dimineaţa aceea după ce m-ai părăsit, zise el cu o sclipire de furie în ochi.

— Foarte bine, se răsti Mairi. Acum, după ce te-ai răzbunat şi m-ai avut, poate că vei putea uita asta. Strânse din nou halatul în jurul ei, ignorând durerea provocată de dorinţa din pântec, dar şi înţepătura mai dureroasă din minte – durerea care îi spunea că nu ar fi trebuit să fie aşa. Nu vreau protecţia ta, zise ea, şi cu siguranţă nu vreau compania ta, iar când vom ajunge la Methven îmi vei face favoarea de a nu-mi ieşi prea des în cale.

Ea bâjbâi după mânerul uşii. Nu îşi dorea nimic altceva în afară de intimitatea camerei ei, apă caldă şi haine curate. Putea să se spele şi să se împrospăteze, dar bănuia că nu era aşa de uşor să alunge amintirea atingerii lui Jack de pe corpul ei. El avea dreptate. Încă îl dorea, voia plăcerea pe care el i-o putea oferi, dar nu avea de gând să i se ofere fără să primească respect.

Închise încet uşa în urma ei.

El nu rosti niciun cuvânt ca s-o cheme înapoi.

*

La naiba! Jack nu-şi amintea când fusese ultima oară într-o dispoziţie atât de proastă. Stătea la fereastră şi privea cum servitorii lui Mairi încărcau trăsura de călătorie. Ea aştepta, nerăbdarea citindu-se clar în linia încordată a corpului ei. Frazer părea că tuna şi fulgera. Rândaşii se agitau în jurul lor de parcă le-ar fi luat foc hainele. În mod evident, îşi vărsase pe ei furia pe care o simţea faţă de el, ceea ce nu îi stătea în fire. Pe de altă parte, era şi foarte supărată.

Jack ştia că era doar vina lui. O dăduse afară din patul lui pe Lady Mairi Macleod. Era un prost şi, pe deasupra, era lipsit de maniere. Mairi nu era genul de femeie care să

accepte un astfel de tratament din partea nimănui. Singura lui scuză – dacă putea fi numită scuză – era că fusese atât de şocat şi de tulburat de ceea ce se întâmplase între ei încât acţionase din instinct ca să se distanţeze de ea.

Înăbuşi un blestem. Nu avusese intenţia de a o trata pe Mairi ca pe o târfă ca să se răzbune. Odată ce începuse să facă dragoste cu ea, nici nu se mai gândise la asta. Uitase că ea îl folosise. Uitase că avusese de gând să intre în rolul de stăpân, să îşi ceară drepturile. Fusese împins dincolo de orice experimentase până atunci, năucit şi uluit de reacţia lui în faţa ei şi de modul înspăimântător în care el fusese sclavul propriilor sentimente. Avusese de gând să se retragă în momentul orgasmului, dar fusese atât de copleşit, încât nu o făcuse, ceea ce era un gest iresponsabil.

Îşi trecu mâna prin păr, încruntându-se. Sexul bun nu era nimic nou pentru el. Avusese destule cunoştinţe pasagere pentru partide bune de sex. Dar de data asta fusese diferit. Fusese minunat. Simţise o conexiune cu Mairi care trecea dincolo de legătura fizică. Fusese profundă, o legătură a sufletelor. Şi pentru că el crezuse că nu avea suflet sau o fire cumsecade, toate astea îl tulburaseră teribil.

Se îndepărtă de fereastră şi se întoarse cu spatele ca să nu vadă trăsura plecând. Fusese prea tulburat de toate astea. Ar fi trebuit să uite ce se întâmplase măcar pentru faptul că nu avea să i se mai ofere niciodată ocazia să facă dragoste cu Lady Mairi Macleod. La naiba, nu avea de gând să se chinuie singur gândindu-se la ce nu putea avea!

Trebuia să uite de netezimea de satin a pielii ei, de strânsoarea fierbinte a corpului ei în jurul lui. Trebuia să uite de sunetele pe care le scotea când o conducea spre culmi şi de albastrul profund al ochilor ei în timp ce îi susţinea privirea şi aluneca dincolo de abis, spre plăcerea supremă.

Era iarăşi tare ca piatra. Dacă asta însemna uitarea, atunci era mai bine să nu-şi amintească. Mairi tăiase orice legătură cu el. Ar fi trebuit să se considere norocos că nu

tăiase şi altceva, având în vedere talentul ei în manevrarea unui pumnal. Şi ar fi trebuit să fie bucuros pentru că asta însemna că nu mai era nevoit să pretindă că era logodnicul ei şi nu mai avea obositoarea obligaţie de a îndeplini cererea lui Lord Macleod de a o proteja. Însemna că nu mai avea legături, responsabilităţi, angajamente, ceea ce era exact ceea ce îşi dorise mereu.

Spera să se simtă uşurat. Aşteptă să se simtă uşurat.

Nu se întâmplă nimic.

Capitolul 11

Drumul spre Torridon era prost, abrupt şi plin de bolovani şi înconjura partea întunecată a masivului Beinn Eighe, un munte impresionant, care arăta ca o fortăreaţă imensă. Când şi când, se vedeau câţiva arbori, care întrerupeau pustietatea stâncilor goale. Cascadele se rostogoleau peste grohotişuri şi se vărsau în mici lacuri ce reflectau albastrul cerului. Era un peisaj maiestuos, dar singuratic, dar Mairi prefera verdele blând al dealurilor din sud.

Cu un oftat, îşi întoarse privirea de la peisajul care se vedea pe fereastră. Voia să doarmă, dar nu putea. Mintea îi era prea activă. De fiecare dată când închidea ochii, vedea dinaintea ei imagini cu Jack, corpul lui puternic şi bronzat întins peste al ei, cu membrele împletite. Simţea atingerea pielii lui peste a ei, îi auzea respiraţia, îi simţea căldura. Parcă ar fi simţit ecoul atingerii corpului lui sub piele. O simţea în bătăile inimii şi nu putea să scape de el.

Nu putea susţine că de data asta fusese o greşeală. Jack îi oferise din start de ales. Când îi propusese înţelegerea diavolească, ea fusese de acord, în ciuda reţinerilor, pentru că voia să simtă iar pasiunea. Fusese posedată şi cucerită. Şi apoi i se arătase uşa cu o răceală calculată.

Existau numeroase motive pentru care nu ar fi trebuit

să aibă o aventură cu Jack Rutherford, iar acesta era cel mai bun: punea prea mult preţ pe persoana ei ca să se dăruiască unui bărbat care nu putea aştepta nici măcar să se răcească cearşafurile înainte să o alunge din patul lui.

În afară de asta, era prea periculos. Era norocoasă că menstruaţia ei era regulată şi că era o perioadă sigură pentru ea – sau aşa înţelesese. Nici măcar nu se gândise la asta când fusese în patul lui Jack, ceea ce fusese o mare prostie.

Tremură, deşi avea o cărămidă încălzită la picioare şi o pătură groasă în poală. Răceala era înăuntrul ei, nu afară. Îşi dorise un copil timp de mulţi ani sterpi şi îi era greu să vadă familia tot mai mare a lui Lucy. Îşi dorea un copil, dar nu aşa.

Un gând persistent continua să o preocupe. Nu avea idee cum să contracareze ameninţările lui Michael Innes. Refuzând ajutorul lui Jack devenise din nou vulnerabilă, dar îşi spuse că putea găsi o cale. Întotdeauna se descurcase singură. Preţul protecţiei lui Jack fusese respectul de sine, un preţ mult prea mare.

Trebuie să fi aţipit, pentru că următorul lucru pe care îl simţi fu că trăsura încetineşte, clipă în care se trezi, şi trece peste o groapă foarte adâncă. O scutură din nou violent, aruncând-o de pe banchetă. Se auzi o împuşcătură, apoi alta mai aproape. Mairi dădu să apuce pistolul, dar trăsura se legănă şi o dezechilibră din nou. Se auziră strigăte şi mai multe împuşcături, iar trăsura scârţâi, oprindu-se şi aruncând-o pe jos grămadă.

Speriată, Mairi îşi dădu seama că fusese aşa de preocupată de ceea ce se întâmplase cu Jack încât uitase complet să-l avertizeze pe Frazer de potenţialul pericol reprezentat de Wilfred Cardross. Ea nu crezuse cu adevărat că avea să atace. Nu avusese nicio dispută cu ea şi i se părea riscant să o facă atât de aproape de Methven.

Uşa fu deschisă brusc şi o siluetă obtură lumina. Era Cardross, dar Mairi nu-l văzuse niciodată aşa. Bărbatul elegant din sălile de bal din Edinburgh nu mai exista. Părul îi era ciufulit, iar jacheta era murdară şi zdrenţuită. Avea un

pistol în mână şi un rânjet neplăcut pe chip. În spatele lui, Mairi văzu că bătălia dintre oamenii ei şi adunătura zdrenţuită a oamenilor pe care Wilfred părea să-i fi adus cu el era în toi.

— Surprinsă să mă vezi, verişoară? întrebă Wilfred pe un ton tărăgănat, făcându-i semn cu pistolul să rămână pe podeaua trăsurii. Ea ştia că voia să o umilească, dar asta nu făcu decât să o înfurie şi mai tare. Rânjetul acela ticălos îi întorcea stomacul pe dos. Cu prima ocazie avea să-l omoare.

— Da, zise Mairi. N-ar trebui să fii la închisoare?

Wilfred rânji. Nu era un spectacol frumos şi nici încurajator.

— Poţi să întinzi orice capcană cu suficient de multă momeală, zise el.

— O metaforă despre paraziţi, zise Mairi pe un ton rece. Cât de potrivit! Ce doreşti, Wilfred?

— Pe tine, zise Wilfred. Am un prieten interesat.

— Cei mai mulţi aleg să mă viziteze, zise Mairi, nu să mă răpească. Nu-mi plac metodele prietenului tău. Nu are nicio şansă.

Încercă să se ridice, ducând din nou mâna spre pistolul aflat în lateralul uşii, dar Wilfred fu prea rapid pentru ea. Lovi cu pumnul şi o nimeri la tâmplă, aruncând-o înapoi pe locul ei. Capul îi vâjâi în valuri de greaţă şi rămase întinsă acolo o secundă, fără suflare şi ameţită.

— Hai să vedem ce va primi prietenul meu, ce zici? îl auzi pe Wilfred spunând.

Întinse o mână şi îi deschise jacheta, trăgând de decolteul rochiei ca să-i expună sânii.

— Eşti dezgustător, se răsti Mairi.

Se strădui să se acopere, dar încremeni când pistolul îi atinse obrazul într-o dezmierdare criminală.

— Oh, nu verişoară! zise Wilfred. Hai să vedem marfa! Am auzit că te-ai dedat depravării pe unde ai apucat, aşa că nu ar trebui să te deranjeze, nu-i aşa?

Cu o mişcare a pistolului, îi indică să-şi desfacă şi mai mult jacheta, dar Mairi îşi întoarse capul brusc şi refuză să

se mişte. După o secundă, Wilfred râse şi se întinse spre ea să o dezbrace, doar că fu întrerupt de un răcnet furios din afara trăsurii.

— Cardross!

Era Jack cu sabia în mână. Preţ de o clipă, ochii lui şi ai lui Jack se întâlniră. Ai lui erau întunecaţi de o ferocitate profundă. Wilfred se întoarse brusc, ridicând pistolul, iar Mairi profită de ocazie ca să-l lovească zdravăn în fluierul piciorului, făcându-l să înjure lung şi virulent. Dădu să o apuce din nou, iar ea îşi dădu seama că intenţiona să o folosească drept ostatică. Îi muşcă mâna zdravăn, iar Wilfred răcni de durere, pistolul zburând departe de el.

Jack îl apucă pe Wilfred de ceafă şi îl trase înapoi; acesta căzu, slobozind altă înjurătură. Mairi îşi trase la loc rochia şi jacheta şi se târî spre uşă.

Afară, în jurul trăsurii, era haos. Nelegiuiţii lui Wilfred luptau ca nişte posedaţi, dar împotriva oamenilor antrenaţi ai lui Mairi nu aveau nicio şansă. Trei dintre ei se luptau cu Jack, în speranţa că aveau să îi dea lui Wilfred şansa de a scăpa şi de a o prinde din nou, dar eforturile lor erau inutile, deoarece Jack era prea bun faţă de ei. Îşi dăduse jacheta jos, iar cămaşa umedă de sudoare i se lipise de umeri şi de spate.

Era rapid şi lupta cu o pricepere înnăscută. Trimise în zbor sabia unuia dintre ei în buruieni şi îl crestă pe altul pe braţ cu sabia, făcându-l să urle de durere. În timp ce para, fanda, se lăsa pe vine şi sărea iar în sus, Mairi descoperi că se simţea puţin slăbită, şi nu doar din pricina loviturii pe care i-o aplicase Wilfred la cap.

Jack termină cu alt atacator şi se întoarse spre Wilfred. Vărul ei îi aruncă o privire şi apoi urcă pe un cal destul de obosit. Abandonaţi, oamenii lui scoaseră un urlet de furie şi se retraseră, alergând să se ascundă printre puţinii copaci de pe pantele muntelui.

Mairi se ridică în picioare şi apucă pistolul pe care îl scăpase Wilfred. El era deja la aproape 50 de metri distanţă şi se urcase în şa, dar ea era sigură că îl putea doborî de la distanţa aceea. Se întoarse şi fu doborâtă aproape imediat,

rămânând fără suflare când Jack ateriză deasupra ei. O jumătate de secundă mai târziu, un glonţ şuieră pe lângă urechea ei aşa de aproape încât simţi aerul mişcându-se.

— Rămâi jos!

Mairi nu avea altă opţiune. Jack o ţintuia la podea cu corpul lui în timp ce dincolo de uşă se auzeau şi mai multe strigăte, lovituri înfundate şi apoi tăcere.

Nu ştia cât rămăseseră acolo cu corpul lui acoperindu-l pe al ei. Probabil nu trecuseră mai mult de câteva secunde în care nu fusese conştientă de nimic altceva în afară de inima ei care bubuia, de sunetul respiraţiei lui în urechea ei şi de presiunea corpului lui peste al ei. Deschise ochii. Cămaşa lui elegantă avea o ruptură lungă pe mânecă, fiind evident făcută de o sabie. Îi putea simţi sudoarea din pricina efortului, un miros foarte masculin care îi provoca simţurile. Linia bronzată a gâtului se afla la doar câţiva centimetri de buzele ei. El îşi înclină capul şi părul lui îi atinse obrazul. Simţi aprinderea şi focul bătăliei încă alergându-i prin vene. Era sub atingerea mâinilor lui şi în puterea braţelor lui, legături de oţel care o ţintuiau aproape de el.

El o salvase. Dintr-odată, începu să tremure ajungând aproape de lacrimi şi mult prea vulnerabilă, dar nu voia să o arate.

— Mi-ai furat ţinta, zise ea supărată, împingând fără succes în pieptul lui. Aş fi putut să-l dobor pe Wilfred.

— Şi să fii împuşcată în acelaşi timp, zise Jack, rostogolindu-se de pe ea şi adăugând: Ţi-am salvat viaţa. N-ar strica un pic de gratitudine.

— Mulţumesc, zise Mairi. Dar ţi-am spus că nu am nevoie de protecţia ta.

Jack părea profund enervat.

— La naiba, să ştii că tot o ai, zise el printre dinţi, aşa că obişnuieşte-te!

Îi întinse o mână să o ajute să se ridice pe banchetă. Din cine ştie ce motiv, bunăvoinţa lui o irita, de parcă ar fi fost mătuşa lui rămasă nemăritată care nu era în stare să aibă grijă de ea singură. Privirea lui se opri pe jacheta ei

ruptă şi îl văzu cum se încruntă şi mai tare.

— Am văzut ce ţi-a făcut ticălosul! tună el cu furie, dar ea îi simţi tandreţea mâinilor când trase de jacheta ruptă şi îi încheie nasturii cu mare grijă.

— E în regulă... începu Mairi, dar privirea lui încruntată o făcu să tacă.

— Nu, zise el cu voce groasă, încărcată de furie. Nu e. O să-l omor pentru asta! adăugă el.

El ridică din nou mâna cu atâta tandreţe încât ei îi venea să plângă şi îi îndreptă chipul spre lumină. Degetele lui îi dădură părul la o parte cu o atingere uşoară, dar care tot durea. Avea sânge pe degete, iar pentru prima dată Mairi simţi lichidul lipicios, fierbinte şi arsura tăieturii. Când vorbi, vocea i se schimbă din nou. Era blândă, dar avea ceva în ea care o îngrozi.

— Cardross ţi-a făcut asta?

O sperie expresia de pe chipul lui. Inima îi bubuia în piept. Dintr-odată, se adună furia în privirea lui şi se simţi tensiunea în atingerea totuşi uşoară când îi apăsă o batistă împăturită pe tăietură.

— Încerca să mă răpească, zise Mairi, cutremurată de furia pe care o vedea în el. Nu i-a plăcut când am obiectat.

Tremura şi îi clănţăneau dinţii în gură.

Îl auzi pe Jack blestemând. Îşi luă haina şi i-o puse pe umeri. Mairi apucă marginile hainei, dându-şi seama că de fapt voia să-i spună că tânjea după confortul braţelor lui care să o ajute să se calmeze. Tânjea după căldura şi mirosul pielii lui. Tremura din nou. Atacul lui Wilfred o făcuse prea vulnerabilă. Nu voia să aibă nevoie de Jack Rutherford. Încă era furioasă din pricina felului în care o tratase mai devreme. Doar pentru că îi salvase viaţa nu însemna că uitase toate astea, deşi era straniu că voia să-l plesnească şi să-l sărute în acelaşi timp.

Jack cercetă trăsura.

— Ai şi brandy aici în afară de pistol?

— Da, zise Mairi. E în dulăpiorul de sub banchetă dacă ai nevoie.

— E pentru tine, replică Jack, nu pentru mine.

— Urăsc brandy-ul, zise Mairi, deşi ştia că părea răsfăţată şi cu toane şi se urî pentru asta.

Jack îi aruncă o privire care îi spuse foarte clar ce să facă şi îi puse butelca cu brandy în mână. Ea fu surprinsă să vadă că tremura.

— Bea sau ţi-l torn eu însumi pe gât, zise el după o clipă.

— Zvonurile despre şarmul tău sunt supraestimate, zise Mairi, dar duse butelca la buze şi luă o înghiţitură lungă. Brandy-ul o arse pe gât, făcând-o să se înece şi amintindu-i de ce îi displăcea, dar de îndată simţi cum i se revarsă o căldură plăcută prin sânge şi se calmă.

Frazer îşi băgă capul pe uşă.

— Doamnă?

— E bine, zise Jack încordat. Şocată, dar aproape nevătămată.

Mairi văzu privirea lui Frazer oprindu-se pe batista mânjită cu sânge din mâna lui. Strânse din buze.

— Să-i fie sufletul blestemat!

— Aş fi putut să-l împuşc, zise Mairi, dacă domnul Rutherford nu ar fi ales acelaşi moment ca să-mi salveze viaţa.

Frazer râse.

— Sunteţi un luptător grozav, domnule, îi spuse lui Jack. Ne bucurăm să vă avem de partea noastră. Băieţii ar dori nişte lecţii când veţi avea un pic de timp.

— Băieţii au făcut treabă bună şi singuri, zise Jack rânjind. Dar, desigur, cu plăcere.

— E cineva rănit? întrebă Mairi.

— Împotriva gloatei? rosti Frazer de parcă ar fi considerat o insultă personală dacă măcar unul ar fi fost rănit. Nu, doamnă, nici măcar o zgârietură.

— Şi Jessie? se interesă Mairi.

Camerista ei călătorea în a doua trăsură cu bagajele. Mairi se simţea vinovată că o exilase. Nu îşi dorise pălăvrăgeala ei în acea dimineaţă.

— Jessie l-a pocnit pe unul în vintre, zise Frazer cu vădită satisfacţie. Puteai să-l auzi urlând până în vâlceaua

următoare.

Frazer făcu semn din cap spre Jack.

— Acum mă scuzaţi, domnule, doamnă. Voi face ordine ca să pornim spre Methven.

— Trimite câţiva băieţi înainte să-i spună vărului meu ce s-a întâmplat. El va trimite oameni ca să escorteze trăsurile.

Mairi se uită de la unul la celălalt.

— Eu sunt cea care dă ordine aici, zise ea. O lovitură la cap nu mă face incapabilă să iau decizii.

Jack ridică o sprânceană, iar Frazer îşi ascunse un rânjet.

— Da, doamnă, zise el.

— Fă aşa cum sugerează domnul Rutherford, zise Mairi.

— Da, doamnă.

Frazer salută şi se retrase.

Jack îi zâmbi.

— Mulţumesc pentru asta.

— Cu plăcere, spuse Mairi. Ar fi o prostie să te contrazic. Frazer şi fiii lui deja au impresia că poţi merge pe apă.

— Nici tu nu te descurci prea rău, zise Jack şi se aşeză pe banchetă, studiind-o leneş.

Furia tulburătoare pe care o văzuse mai devreme în el părea să fi dispărut, deşi Mairi nu era chiar aşa sigură. Nu ar fi vrut să fie în locul lui Wilfred Cardross când avea să ajungă Jack la el. El o privi cu ochii mijiţi şi gânditor.

— Chiar l-ai fi împuşcat? întrebă el. Pe propriul văr?

— Fără ezitare, răspunse Mairi. Şi oricum nu e vărul meu. Suntem doar rude îndepărtate – aşa spune eticheta. Wilfred nu merită să respect eticheta, adăugă ea. Regele ar fi trebuit să poruncească să-l spânzure când a avut ocazia. Aş fi fost bucuroasă să îi fac serviciul ăsta. E un tip josnic.

— Robert spune că sora ta e la fel de feroce ca tine, zise Jack. Trebuie să admit că nu ţi-ai da seama de asta doar uitându-te la voi.

— Suntem urmaşele lui Malcolm MacMorlan, Vulpea

Roşie de la Forres, zise Mairi. Ce te aşteptai? Săruri de mirosit şi leşinuri? Treburile astea i le lăsăm Dulcibellei.

Jack râse.

— Ştii că de fapt clanul tău şi al meu erau vechi duşmani? Nu ar trebui să luptăm de aceeaşi parte.

Mairi simţi cum o străbate un val de emoţii. Îşi reprimă un fior. Căldura şi intimitatea recăpătau viaţă. Putea simţi cum începea din nou să-i conştientizeze prezenţa şi nu voia asta. Era hotărâtă să lupte împotriva senzaţiilor. Nu avea de gând să facă iarăşi aceleaşi greşeli.

El continua să o privească, iar din străfundurile ochilor lui sclipi din nou dogoarea care o pârjoli.

— Asta ar explica duşmănia dintre noi, zise ea uşor.

Ochii lui Jack se întunecară. El se aplecă în faţă.

— Asta e ceea ce simţi pentru mine, Mairi Macleod? zise el şi îşi atinse buzele de ale ei.

— Printre altele, răspunse Mairi.

Ea rămase rigidă, refuzând să răspundă sărutului său, obligându-se să nu reacţioneze. Chiar şi aşa, inima ei tresăltă şi simţi de parcă îi curgea miere prin vene.

— Să nu rupi încă logodna, Mairi, zise Jack blând. Nu pot să te protejez dacă nu eşti a mea.

Îi atinse uşor obrazul, apoi sări jos din trăsură şi se îndepărtă.

— Ticălos arogant! şopti Mairi, dar îşi dădu seama că avea degetele apăsate pe gură, de parcă încă i-ar fi putut simţi atingerea buzelor pe ale ei.

*

Ajunseră abia după trei ore la Methven. Călătoria se termină fără alte incidente, dar Mairi nu fu niciodată mai uşurată să vadă cenuşiul solid al zidurilor străpungând cerul.

Jessie călătorise cu ea în trăsură de data asta.

— Dumnezeule sfinte! zise camerista. Contele de Cardross e un om tare rău, doamnă. Prima dată a încercat să vă răpească sora, acum vrea să vă răpească pe

dumneavoastră. Nu pare să-i pese pe care soră o răpeşte.

— Mulţumesc, Jessie, zise Mairi. Nu cred că Wilfred mă voia pentru el. A spus ceva despre un prieten interesat de mine.

— Oh, da! făcu Jessie. Nu ar fi primul bărbat care e interesat de dumneavoastră, dar domnul Rutherford va avea grijă de el acum, când sunteţi logodiţi. Se uită la Mairi cu coada ochiului. E un bărbat de nădejde, care vă poate sta alături la nevoie. Aţi fost singură prea mult după ce s-a dus domnul Archie şi chiar şi înainte de asta, dacă ne gândim. Domnul Rutherford nu prea e ca domnul Archie.

— Sigur că nu e, zise Mairi.

Nu existau asemănări între Jack şi Archie. Dacă cineva ar fi atacat trăsura lui Archie, el ar fi cedat caseta de valori şi soţia la pachet.

Jessie zâmbi.

— Domnul Rutherford poate că e un pic mai poruncitor…

— Mai mult decât un pic, zise Mairi cu patos.

— Dar vă place, zise fata pe un ton şiret.

— Mă doare capul de la atâta ceartă, zise Mairi.

Era doar jumătate de adevăr. Era surprinsă să descopere că de fapt era o provocare înviorătoare să permită altcuiva să preia comanda uneori. Nu însemna că ar fi admis vreodată asta faţă de Jack. Se uită pe fereastră la oamenii din Methven care călăreau pe lângă trăsură. De îndată ce primise mesajul lui Jack, Robert trimisese bărbaţi înarmaţi ai clanului ca să-i aducă în siguranţă, aşa că sosirea lor semăna cu un fel de procesiune medievală. Era impresionată de autoritatea lui Jack, dar era şi mai impresionant că se consultase cu Frazer în privinţa deciziilor. Ba chiar îl auzise adresându-li-se băieţilor lui Frazer pe nume; în mod evident se străduise să le înveţe numele tuturor. Îşi aminti de camaraderia pe care o văzuse între el şi bărbaţii de la hanul Inverberg. Avea un dar să interacţioneze lesne cu oamenii, dar în acelaşi timp era un bărbat care ţinea la intimitatea lui. În unele feluri, francheţea lui era o amăgire, aşa cum era pentru ea.

Niciunul din ei nu trăda ce se afla dedesubt.

Intrară pe porţi cu pilaştrii impozanţi pe care străjuiau grifoni şi opriră pe aleea cu pietriş din faţa castelului. Jack deschise uşa trăsurii şi, înainte ca Mairi să protesteze, o ridică în braţe şi o duse spre uşa principală, unde erau Robert, Lucy şi marchiza văduvă de Methven aşteptând să le ureze bun venit.

Mairi era îngrozită. Una era ca Jack să preia comanda şi cu totul altceva era ca el să o poarte în braţe de parcă era un copil.

— Pune-mă jos! şuieră ea. Sunt perfect capabilă să merg singură.

Se foi. Jack răspunse strângând-o şi mai puternic în braţe. Îşi dădu seama că el se distra.

— Măcar o dată, zise el încet, aplecându-şi capul pentru ca doar ea să audă, încetează să te mai lupţi cu mine şi lasă pe cineva să aibă grijă de tine!

Ochii lui verzi o fulgerară. Mairi simţi cum interiorul ei se topeşte. Posesia se simţea în strânsoarea lui, se vedea în privirea lui profundă, primitivă. Îşi aminti felul în care o sărutase în faţa tuturor la han. El nu ascundea în niciun fel faptul că acum ea era a lui.

— Mairi!

Lucy se grăbi spre ei în timp ce ajunseră la scări.

— Dacă ai putea s-o duci în camera albastră… începu ea să-i spună lui Jack.

— Sunt cât se poate de bine, se răsti Mairi nerăbdătoare. Domnule Rutherford, te rog să mă laşi să stau pe picioarele mele!

Se simţea îmbujorată, agitată şi complet în dezavantaj. Putea vedea că Robert Methven abia dacă îşi putea ascunde amuzamentul în timp ce se uita de la chipul ei la cel al vărului său.

— Cum porunceşte doamna mea, zise Jack tărăgănat, iar preţ de o clipă Mairi avu impresia că el avea să-i dea drumul acolo, dar o puse cu grijă în picioare, de parcă ar fi fost din sticlă, şi o susţinu cu o mână de cot.

— Foarte drăguţ, Jack.

Marchiza văduvă de Methven veni să-i salute. Era o persoană scundă, care deborda de energie. Mairi o întâlnise doar de câteva ori la Edinburgh şi era destul de îngrozită de privirea ei tăioasă şi de limba la fel de ascuţită. Lucy îi spusese că marchiza văduvă era moale ca untul sub exteriorul feroce, dar Mairi era convinsă că nu avea să vadă niciodată dincolo de exterior, cu atât mai puţin să obţină aprobarea acesteia, mai ales după ce avea să îi respingă nepotul.

Ea făcu o reverenţă respectuoasă şi fu surprinsă când bătrâna doamnă o apucă cu ambele mâini şi o trase spre ea ca să o sărute pe obraz.

— Sunt atât de încântată să te revăd, draga mea! zise marchiza văduvă şi îi zâmbi cu căldură. Am fost foarte fericită când am auzit că vei fi mireasa nepotului meu.

Mairi simţi cum i se prăbuşeşte inima. Lord Macleod fusese foarte rapid în răspândirea veştilor bune. Şi în ochii marchizei se citea o mare încântare. O făcea pe Mairi să se simtă stânjenită şi o mincinoasă.

— Vă mulţumesc, zise ea. Nu ştiam că veştile s-au răspândit atât de iute.

— Oh, Jack a trimis vorbă noaptea trecută de la Kinlochewe, răspunse Lady Methven senină. Bănuiesc că era atât de încântat să ne împărtăşească veştile bune, încât nu a mai avut răbdare să aştepte.

— Categoric, zise Jack relaxat. Nu am găsit niciun motiv pentru care să mai aştept.

— Desigur că nu ai găsit, zise Mairi.

El trebuie să fi văzut furia din ochii ei, pentru că îşi arcui o sprânceană spre ea. Mairi rezistă tentaţiei de a-şi înfige călcâiul în piciorul lui. Nu ar fi obţinut nimic altceva decât o vânătaie. Dar era nevoie de multă îndrăzneală, se gândi ea, să trimită veste familiei despre o logodnă respectabilă şi în acelaşi timp să o seducă şi să o aducă în patul lui.

— Desigur, mi-ai cam năruit planurile, zise Lady Methven, cu ochii ei şireţi, albaştri cercetându-i chipul lui Jack. Invitasem mai multe doamne la Methven în speranţa

că una dintre ele te-ar atrage ca viitoare mireasă, dar cum erau în plus, toate s-au scuzat şi au plecat în dimineaţa asta.

— Aud cum se frâng inimi prin toată Scoţia, murmură Mairi.

Acum înţelegea graba lui Jack de a trimite vorbă despre logodna lor. Reuşise să zădărnicească planurile bunicii lui.

— Îmi pare foarte rău, bunico, zise Jack zâmbind atât de ţanţoş încât Mairi trebui să se controleze ca să nu-l pocnească.

— Mă îndoiesc foarte tare de asta, Jack, replică Lady Methven sec. În plus nu ai ce să regreţi. Ai o logodnică bine-crescută, curajoasă şi frumoasă, mai bine nu puteai alege. Să ai grijă să te ridici la înălţimea ei!

Mairi se îmbujoră. Se simţi umilă şi, de asemenea, vinovată. Era imposibil să nu vadă plăcerea cu care Lady Methven vorbise despre logodna lor. Încântarea sinceră a bătrânei doamne făcea ca prefăcătoria să pară ieftină şi nedemnă, iar cu fiecare minut care trecea se simţea tot mai stânjenită.

Robert păşi în faţă şi îi strânse mâna lui Jack. Ochii lui erau cât se poate de amuzaţi în timp ce se uita de la chipul jenat al lui Mairi la cel lipsit de expresie al lui Jack.

— Trebuie să admit, Jack, zise el, că te cunosc de foarte multă vreme şi încă reuşeşti să mă surprinzi. O sărută şi el pe Mairi pe obraz. Felicitări, Lady Mairi, zise el. Sunt foarte bucuros pentru amândoi.

— Şi eu la fel, interveni Lucy. Se uită cu înţeles la sora ei. Dar tu şi Jack! Aproape că nu-mi vine să cred. Sunt curioasă să aflu când ţi-ai schimbat părerea, mai ales că nu-ţi plăcea deloc de el. Ba chiar îmi amintesc că la nunta noastră ziceai că Jack era un porc arogant şi îl dispreţuiai… zise, dar se opri când Robert îşi drese glasul foarte tare.

Mairi se înroşi. Cum Jack ştia foarte bine că nu-i plăcea de el şi simţea acelaşi lucru pentru ea, nu înţelegea de ce comentariile lipsite de tact ale lui Lucy o făceau să se jeneze.

— Mi-am dat seama de calităţile domnului Rutherford, zise ea şi văzu cum în ochii lui Jack se aprinse o scânteie de amuzament.

— Aşa aş zice, rosti Lucy minunându-se. Dar… tu şi Jack împreună?

— Eu şi Jack, confirmă Mairi, hotărând în sinea ei că, dacă Lucy mai zicea asta o dată, avea să o strângă de gât.

Un ţipăt atât de ascuţit străbătu aerul încât tresăriră toţi. Părea ca ecoul se auzea dinspre munţii din jur şi se estompa jos în vâlcea.

— Dumnezeule sfinte! zise Mairi. A lansat Wilfred alt atac?

— Mă tem că e Dulcibella, zise Lucy când urmară şi alte ţipete.

E isterică de seara trecută, când am aflat că Wilfred a scăpat din închisoarea din Edinburgh. E convinsă că va intra în castel ca s-o omoare în patul ei.

— S-ar putea să-i pară rău lui Cardross dacă nu se opreşte curând, murmură Robert când ţipetele Dulcibellei se ascuţiră, putând sparge un candelabru de cristal. Nu cred că există fiinţă mai preocupată de propria persoană. Aproape că îmi pare rău pentru fratele tău că a fugit cu o asemenea soţie. Nu credeam că voi spune asta vreodată.

— Robert, interveni Lucy pe un ton plin de reproş, dar buzele i se arcuiră într-un zâmbet pe care nu putu să şi-l ascundă. Bietul Lachlan! Are destule de suportat.

— Nu a existat niciodată o dovadă mai clară că un bărbat primeşte ce i se cuvine, rosti Lady Methven cu mare satisfacţie. Gândeşte-te, Robert! Puteai fi tu.

— Mulţumesc în fiecare zi că nu sunt eu, zise Robert zâmbindu-i lui Lucy cu o asemenea căldură în privire încât Mairi simţi cum o săgetează invidia.

— Nu trebuie să vă mai ţinem afară în frig după cele prin care aţi trecut, zise Lucy iute, simţind disconfortul surorii ei.

O luă pe Mairi de cot, trăgând-o înăuntru. Ţipetele Dulcibellei se atenuaseră, deşi încă se auzeau glasuri de femeie şi de bărbat vorbind pe ton răstit şi supărat şi

bufniturile diverselor obiecte care luau contact cu pereţii din Methven. Ceva se sparse.

— Credeam că am îndepărtat toate porţelanurile fragile şi alte obiecte casabile din camera Dulcibellei, zise Lucy încruntându-se. E un oaspete şocant de costisitor.

Bufnitura reverberă în capul lui Mairi, trezind durerea care era doar amorţită.

— Cred că îl voi saluta pe Lachlan mai târziu, zise ea. La fel restul familiei. *Papa* e aici?

Lucy clătină din cap.

— *Papa* nu se simte bine, zise ea. Nimic serios în afară de gută, dar a preferat să nu călătorească. Deşi mă întreb… Ea se opri când cearta dintre Lachlan şi Dulcibella se înteţi din nou… Mă întreb dacă pur şi simplu nu a suportat gândul la atâtea dispute domestice.

Mairi observă că lacheii care stăteau de ambele părţi ale uşii de la intrare se înroşiseră şi încercau să pară că nu ascultă, dar era imposibil să fii surd la insultele care se rostogoleau prin aer.

— Abţine-te, nevastă! bubui Lachlan în timp ce Dulcibella urla.

— Ţie ce-ţi pasă, ticălos nesimţit! Nu pe tine vrea să te omoare!

— Este îngrozitor de necivilizat să obligi pe toată lumea să asiste la isteriile tale, zise Lady Methven. Dacă tot vrea să fie isterică, afurisita ar trebui să o facă în privat.

— E cam ca o aventură de amor, zise Jack şoptit la urechea lui Mairi.

Murdo şi Hamish îi aduceau bagajul.

— Te-am instalat în camera albastră, zise Lucy în timp ce o conducea spre eleganta scară principală. Ştiu că iniţial ai cerut să fii cât mai departe de Jack…

— Serios, draga mea? comentă Jack cu un zâmbet răutăcios.

— Dar, având în vedere logodna ta, m-am gândit… Lucy se opri, dându-şi seama că putea să îndrepte conversaţia într-o direcţie necuviincioasă. În fine, zise ea şi flutură din mână uşor jenată. Jack e în apartamentul de

alături dacă ai nevoie, dacă îţi trebuie…

— Mai bine te-ai opri, zise Robert, înainte să înrăutăţeşti lucrurile.

— Numai să nu fiu în aceeaşi aripă cu Dulcibella, zise Mairi.

O durea capul îngrozitor de tare.

— Niciodată nu a existat o femeie cu un nume mai nepotrivit, zise Lady Methven, în timp ce Dulcibella striga ceva către Lachlan şi apoi fugea pe coridor, trântind uşa în urma ei. Marchiza văduvă se întoarse spre Mairi. Vestea despre logodna ta nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile, draga mea, zise ea. Lady Dulcibella nu suportă să nu fie în centrul atenţiei, iar când am menţionat că vom da un bal pentru tine şi pentru Jack, a devenit şi mai isterică.

— Oh, vă rog, zise Mairi fără să vrea, petrecerea asta e menită să sărbătorească botezul lui Ewan, nu logodna noastră. Vă rog să nu vă deranjaţi!

— Aiureli, draga mea, făcu marchiza văduvă şi o bătu pe braţ, e o sărbătoare dublă. Dar îmi dau seama că trebuie să te odihneşti acum după experienţa neplăcută cu acel oribil Cardross. Când te vei întrema, va trebui să plănuim ceva.

Mairi simţi că o cuprinde depresia. Lady Methven era o forţă o naturii, pe cât de vicleană, pe atât de şarmantă. În ritmul ăsta, avea deja să meargă la biserică şi să vorbească cu preotul. Mairi nu mai putea pune pariu că îi putea da papucii lui Jack înainte să se trezească măritată cu el. Când Lady Methven voia ceva, chiar obţinea asta, iar Mairi vedea limpede că marchiza văduvă era hotărâtă să-l însoare pe Jack.

Un grup de bărbaţi călare apăru în curte.

— Trebuie să discutăm despre atacul lui Cardross, zise Robert. Poate după cină? Tu pari extenuată, Mairi. Se întoarse spre Jack. Trimit patrule să-l vâneze. Vrei să mi te alături la următoarea?

Mairi vedea cât de mult îşi dorea Jack să meargă. Simţea nerăbdarea în el, dorinţa să fie afară, să fie activ. Îşi dădu seama că, de când îl cunoştea pe Jack Rutherford,

sesizase întotdeauna că fusese o îndărătnicie în el. Era mereu în mişcare, niciodată liniştit. Parcă nu ştia cum să stea liniştit.

Jack râmji.

— Mă citeşti ca pe o carte, Rob, zise el şi se uită la Mairi. Iubito, nu voi lipsi mult. Oricum trebuie să te odihneşti, vom vorbi mai târziu.

— Da, zise Mairi, vom vorbi.

Începea să se simtă tot mai enervată de drăgălăşeniile pe care Jack le rostea aşa de relaxat. Poate că li se adresa amantelor lui cu *iubito,* ca să nu fie nevoit să le reţină numele. Gândul acela nu îi alunga proasta dispoziţie.

— Nu primesc mulţumiri pentru serviciile mele de astăzi? murmură el doar pentru urechile ei.

Dintr-odată era atât de aproape, iar masculinitatea lui era atât de copleşitoare, încât lui Mairi i se uscă gura. Fusese naivă, îşi dădu ea seama, gândind că el o folosea ca să scape de planurile matrimoniale ale lui Lady Methven. Bunica lui putea să-i prezinte cincizeci de debutante, că pe el nu l-ar fi interesat absolut deloc.

Ce voia Jack era să continue cu falsa lor logodnă ca o scuză pentru a merge înainte cu aventura lor pasională fără promisiuni reale de nicio parte. Se gândea că îi putea ignora obiecţiile şi dorinţa de a-i arăta respect, posedându-i trupul ca pe un fel de răsplată pentru serviciile oferite.

Ei bine, dacă asta voia, atunci avea să fie dezamăgit. Nu însemna că nu ar fi fost tentată. Era foarte tentată. Nu putea să pretindă altceva. Decenţa dispărea când se afla în braţele lui Jack. Îşi dorea sexul la fel de mult ca el, chiar dacă nu era chiar foarte elegant din partea ei să recunoască asta. Dar, la naiba, Jack nu avea să capete totul aşa cum îşi dorea!

— Ai primit tot ce puteai să primeşti de la mine, murmură ea.

Ea văzu din nou amuzamentul din privirea lui.

Îi duse mâna la buze, o întoarse şi-i depuse un sărut în palmă. Ea simţi atingerea buzelor lui pe piele şi tremură.

Înainte să-şi dea seama, strânse degetele, prinzând sărutul.

— Fii atent, zise ea încet. Strici festivităţile dacă te laşi omorât.

— Cardross n-o să fie în stare să mă ucidă, râse Jack.

Mairi simţi un fior ca o umbră pe şira spinării.

Dintr-odată, îl prinse de mânecă, strângându-l tare.

— Promite-mi că vei fi prevăzător!

Ştiu imediat că spusese ce nu trebuia. Râsul dispăru din ochii lui. Expresia lor se schimbă şi deveni goală, ca o uşă care se închidea brusc. Se retrase încet.

Lui Mairi i se strânse stomacul. Nu ştia de ce rostise acele cuvinte, de ce le simţise. În acel moment, se temuse pentru el, fiind îngrozită că putea fi rănit. Senzaţia fusese atât de intensă, încât cuvintele i se rostogoliseră de pe buze fără să-şi dea seama. Acum era îngrozită, întregul corp îi ardea de jenă pentru felul în care se trădase.

Dar toată lumea se uita aprobator la ea. Îşi dădu seama că auziseră şi că reacţia ei de soţie îngrijorată era tot ce trebuia pentru a susţine ideea unei căsătorii din dragoste. Jack îşi dădu şi el seama. După o clipă, văzu cum expresia din ochii lui se schimbă, apoi el o trase în braţe.

— Ce actriţă perfectă eşti! zise el încet. Bravo!

Privirea îi era acum rece, distantă. O sărută scurt şi tare şi apoi îi dădu drumul, mângâindu-i obrazul.

Era un gest delicat. Mairi o auzi pe marchiza văduvă oftând, impresionată. Curând, ea şi Jack aveau să se întreacă în pretinse afecţiuni.

Doar că în acel moment nu fusese nicio pretinsă afecţiune. Asta o sperie.

Capitolul 12

Nu găsiră nici urmă de Wilfred Cardross în timpul patrulării lui Jack. Ceva mai târziu în aceeaşi zi, ieşiră din nou cu oamenii de la Methven, cercetând dealurile de deasupra castelului, căutând poienile până spre est, spre

Kinlochewe, şi spre vest, spre Sheildaig. Nu găsiră nimic în afară de o sumedenie de urme de copite şi de un foc stins la adăpostul unei ascunzători, fără îndoială din noaptea anterioară, când oamenii stătuseră la pândă. Jack bănuia că slăbiseră suficient atacul lui Wilfred pentru ca acesta să stea ascuns o vreme, dar oamenii puteau să se ascundă asemenea fantomelor în aceşti munţi sălbatici. Robert trimisese vorbă la Edinburgh, iar curând aveau să sosească soldaţi care să cerceteze zona în căutarea fugarului. Dar Cardross era viclean şi se simţea nedreptăţit. Jack ştia că nu îl văzuseră pentru ultima oară.

Se simţea frustrat când se întoarse spre fortăreaţa Methven. Furia împotriva lui Cardross încă ardea sălbatic în el. Voia să-l spânzure pe ticălos pentru felul în care o tratase pe Mairi. Iar într-o bună zi avea să-l vâneze pe Cardross şi să facă exact asta. Mairi se afla sub protecţia lui acum şi era o chestiune de onoare pentru el să o ţină în siguranţă. El era singurul care putea să facă asta.

Cina fu foarte liniştită, grandoarea sălii mari de la Methven adăugând un aer sumbru întregii adunări. Dulcibella MacMorlan nu participă, spre uşurarea tuturor, iar Mairi spuse că era obosită şi ceru o tavă în cameră. Lipsea şi Lady Methven. Robert îi zise lui Jack că încă era slăbită după o criză febrilă, dar veştile despre logodna lui o întremaseră. Jack încercă să nu se simtă prea vinovat. Se îndoia că bunica lui avea să fie prea fericită când urma să descopere că, odată ce falsa logodnă îşi atingea scopul, Mairi avea să o rupă pe deplin, aşa cum spusese, şi cu mare satisfacţie.

Buzele i se curbară într-un zâmbet când îşi aminti. Îi plăcea să se bată cu Mairi în cuvinte. Ea era o femeie grozavă, curajoasă, neînfricată uneori, isteaţă şi cu simţ al umorului până la urmă. Asta chiar îl surprinsese. Dar lui îi plăcea. Îi plăcea şi provocarea pe care o reprezenta. Ştia că trebuia să muncească din greu dacă voia să o convingă să se întoarcă în patul lui. Acum o respecta şi trebuia să îi arate asta. Logodna aceasta se dovedea a fi mult mai interesantă decât anticipase.

O întrebare a lui Robert despre ultimul transport de cherestea pe Marea Baltică pe care îl importase prin Leith îl aduse înapoi în conversaţie. Angus MacMorlan, fratele mai mare al lui Mairi şi moştenitorul ducatului de Forres, era interesat să investească, aşa că vorbi despre politica guvernamentală şi despre cotele de profit şi pierderi. La un moment dat, Lucy se retrase împreună cu sora ei Christina şi cumnata Gertrude în salon, iar în timp ce domnii savurară un vin de Porto, ele băură un ceai împreună. Totul era cât se poate de monoton şi plicticos, iar Jack se trezi căscând tot timpul.

Se gândise că putea să rămână singur cu Robert mai târziu, dar Lachlan MacMorlan voia să vorbească cu ei despre atacul lui Wilfred Cardross şi despre paşii pe care trebuiau să-i facă pentru a-l găsi. Jack nu avea prea multă răbdare cu MacMorlan. Îl considera slab şi superficial. Nu îi scăpase faptul că, în timp ce el şi Robert însoţiseră patrulele, ambii fraţi MacMorlan rămăseseră la castel, Angus pentru că se considera prea important ca moştenitor al unui ducat ca să-şi rişte pielea, iar Lachlan aparent pentru a-şi calma soţia. Se părea că sângele feroce al lui Malcolm MacMorlan, Vulpea Roşie de la Forres, ocolise partea masculină a familiei şi se afla doar la femei. Jack se întrebă într-o doară dacă Christina MacMorlan, care era atât de tăcută încât părea aproape invizibilă, era la fel de puternică precum surorile ei.

Jack tăcu în timp ce Robert vorbea cu MacMorlan. Bărbatul era pur şi simplu îngrozit pentru că Dulcibella preluase toate domeniile Cardross când acesta fusese judecat pentru trădare, iar acum avea să-i ucidă pe amândoi. Jack nu credea o iotă, dar admira răbdarea vărului său de a se ocupa de temerile lui MacMorlan.

— Eşti o gazdă exemplară, îi spuse lui Robert cu un rânjet când uşa se închise în cele din urmă în urma cumnatului agitat al lui Robert. Eu i-aş fi spus că, dacă e aşa de îngrijorat, să se ducă el să-l vâneze pe Cardross în loc să lase munca murdară în sarcina altora.

Robert râse şi traversă încăperea spre masa laterală.

— MacMorlan e un amant, nu un războinic, zise el. În afară de asta, pentru lupta cu sabia ar trebui să-şi ajusteze haina.

Luă două pahare şi o sticlă de brandy, apoi se întoarse spre Jack şi ezită.

Jack clătină din cap. Voia să bea, voia să simtă arsura băuturii, dar ştia că nu putea risca.

— Voi lua un pahar de sirop, zise el.

Nimeni la Methven nu îşi punea întrebări cu privire la obiceiurile lui ciudate. În alte părţi, preferinţa lui pentru cafea şi sucuri trezea mirarea, dar el nu dădea niciodată vreo explicaţie. Nu dădea doi bani pe ce credeau unii şi alţii.

În seara aceea, se simţea neliniştit, agitat. Avea de-a face cu Mairi. Ştia că ea era în siguranţă în spatele zidurilor castelului Methven, aşa că nu înţelegea de ce se mai simţea tulburat. Voia să o vadă, să vorbească cu ea, însă nu ştia de ce, nu ştia nici măcar ce voia să-i spună. Se încruntă, luă paharul de la Robert şi dădu pe gât jumătate din conţinut fără măcar să observe.

— Cred că grijile lui MacMorlan sunt nefondate, zise el brusc. Mairi a fost ţinta lui Cardross de la bun început.

Robert se aşeză în fotoliul de vizavi şi puse încet paharul pe masă.

— De ce ar vrea Cardross să o omoare pe Lady Mairi? întrebă el.

— Nu voia să o omoare, zise Jack. Încerca să o răpească.

Îşi ridică privirea aţintită în paharul de sirop ca să se uite în ochii întunecaţi ai vărului său.

— L-am auzit spunându-i că are un prieten care e interesat de ea.

Robert ridică sprâncenele dintr-odată.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, răspunse Jack. Dar Mairi mi-a spus o dată că ea călătoreşte cu o jumătate de armată pentru că mulţi bărbaţi vor să se însoare cu ea pentru bani.

Robert se lăsă pe spate în fotoliu.

— Probabil cineva care nu vrea să fie identificat ar fi putut să-l plătească pe Cardross să o răpească, zise el. Ai dreptate, nu ar fi pentru prima dată când un bărbat ar încerca să o oblige pe Mairi să se căsătorească doar ca să pună mâna pe milioanele MacLeod, dar…

Robert se încruntă.

— Ce este? întrebă Jack impacientat.

Robert clătină din cap.

— Nu sunt sigur, am o presimţire rea cu privire la toată afacerea asta.

— Nu îţi stă în fire să fii superstiţios, spuse Jack.

— Ştiu, spuse Robert serios. De asta am o presimţire rea.

Jack râse, dar redeveni repede serios.

— Ei bine, Cardross va trebui să treacă mai întâi de mine, zise el. Nu îi dau prea multe şanse.

Simţi cum Robert se uită la el cu interes şi se întrebă ce citise vărul lui în vorbele sale. Era adevărat că se simţea deosebit de protector faţă de Mairi. Era principalul motiv pentru care nu era pregătit să rupă pretinsa lor logodnă. Acum îşi dăduse cuvântul, iar ea era responsabilitatea lui, aşa că nu avea de gând să fie cel care să-i spună lui Lord Macleod că nu reuşise să o protejeze.

— Jack, începu Robert, te rog să nu crezi că ai fi obligat să-mi spui ceva, dar Lucy e îngrijorată cu privire la relaţia ta cu Lady Mairi, iar eu… Se opri brusc. Ei bine, trebuie să admit că sunt curios. Ultima oară când am vorbit nu erai foarte dornic să o însoţeşti pe Lady Mairi la Methven. Din câte îmi amintesc, ai spus că îţi displace profund.

— E complicat, zise Jack evaziv.

— Mă uimeşti, spuse Robert sec. Relaţiile tale cu femeile nu sunt niciodată complicate.

— Iar eu nu sunt sigur că am spus că îmi displace Mairi, adăugă Jack. Trebuie să fi presupus. Nu am spus-o niciodată.

Avu un şoc când îşi dădu seama cum i se schimbaseră sentimentele pentru Mairi. La Edinburgh o considerase o

creatură răsfăţată şi dezagreabilă. Acum îşi dădea seama cât era de complexă. Existau atâta căldură, pasiune şi dulceaţă în ea, dar şi forţă şi multă încăpăţânare. Simţea asta de fiecare dată când făceau dragoste. Corpul i se încordă la gândul ăsta.

Robert ridică din sprâncene.

— Exista o anumită animozitate între voi, murmură el.

— Da, aşa e.

— Ba, mai mult, continuă Robert, erai complet înnebunit după o doamnă misterioasă pe care ai întâlnit-o la un bal mascat în Edinburgh… El se opri brusc cu o expresie şocată în privire. La naiba şi iar la naiba, Jack, cu siguranţă nu a fost Lady Mairi…

— Îmi doresc să nu-ţi fi spus niciodată despre asta, zise Jack tăios.

El simţi iarăşi un val de sentimente protectoare faţă de Mairi. Nu voia ca Robert să aibă o părere proastă despre ea doar pentru că era amanta lui. Chiar şi el îşi dădea seama cât de contradictorie era atitudinea lui. Înjură vehement şi îşi trecu mâinile prin păr.

Începea să-l deranjeze felul în care Mairi reuşea să stârnească în el tot felul de sentimente pe care nu le voia. Era hotărât să se întoarcă la dorinţa impură, dar simplă. Asta era tot ce înţelegea. Asta era tot ce voia.

— Am şi uitat, zise Robert cu o sclipire de amuzament în ochi.

Muşchii încordaţi ai lui Jack se mai relaxară.

— Mulţumesc.

— Spune-mi să-mi văd de treabă dacă vrei, zise Robert după o pauză, dar logodna asta dintre voi…

— E temporară, îl întrerupse şi simţi cum se încordează din nou, simţind muşchii de la ceafă şi din umeri tensionându-se. Nici eu, nici Lady Mairi nu suntem interesaţi să ne căsătorim.

Robert îşi studia fascinat paharul de brandy.

— Nu mă amestec, zise el după un moment, dar printre cei pe care îi induci în eroare se numără şi bunica noastră.

— Ştiu, zise Jack şi îşi încleştă maxilarul. Dar nu pot să mă căsătoresc doar ca să îi fac pe plac bunicii pentru că e bolnavă şi vrea să mă vadă aşezat la casa mea înainte să moară.

Robert oftă.

— Câtă vreme nu o răneşti cu bună-ştiinţă… zise el. Şi nici pe Lady Mairi. Ea pare doar o văduvă experimentată, dar nu e.

— Ştiu, zise Jack şi simţi cum i se trezeşte din nou conştiinţa. La naiba cu tine, ştiu asta!

— Ei bine, fii atent! adăugă Robert, apoi zâmbi şi îşi umplu paharul. Făcu semn spre paharul lui Jack.

— Încă unul?

— Nu, mulţumesc, zise Jack – exista o limită pentru cantitatea de suc de fructe pe care o putea tolera.

— Deci e temporar, repetă Robert după o vreme. Atunci care e rostul? Ridică întrebător o sprânceană. Înţeleg că îi oferi lui Mairi protecţia ta? În ambele sensuri ale cuvântului?

— Fir-ar să fie, dar întreci limitele în seara asta! exclamă Jack brusc. Era interesant cum cuvintele vărului său păreau să-l surprindă. Dar nu putea să dea vina pe Lady Mairi Macleod. De când a devenit viaţa mea sexuală problema ta, Robert? întrebă el.

— De când o implică pe cumnata mea, răspunse Robert. Nu mi-ar plăcea să te provoc la duel pentru că i-ai distrus reputaţia lui Mairi.

Cuvintele îi erau blânde, dar expresia era dură precum granitul.

Jack mai văzuse această rigiditate la Robert. Avea un puternic simţ al moralităţii şi al familiei, pe care Jack nu îl împărtăşea. Se părea însă că Robert dorea să-i impună aceste principii. Jack era sigur că nu aveau să i se potrivească. Principii nu avea. Nici vreo intenţie să se lase târât în faţa altarului.

— Bănuiesc că va trebui să stai la rând în spatele lui Lord Macleod, zise el. Poate că e bătrân, dar pariez că încă ştie să ţintească.

Robert zâmbi fără să vrea, dar nu renunţă.

— Macleod e implicat în asta? El a pus la cale logodna?

Jack oftă. Îşi dorea cu disperare un brandy. Nu se gândise că această discuţie avea să fie atât de dificilă. Uneori, aproape că îl ucidea faptul că era abstinent.

— Macleod mi-a cerut ajutorul, spuse el. Lady Mairi este ameninţată de moştenitorul său. S-au lansat nişte bârfe absolut neplăcute despre ea. Mai rău, Macleod crede că moştenitorul său, Michael Innes, va încerca să scoată la iveală un scandal vechi ca să pună mâna pe averea lui Lady Mairi. Am acceptat să-i ofer protecţia numelui meu până când se va rezolva situaţia.

— Cât de galant din partea ta, rosti Robert sec. Şi cât de necaracteristic ţie!

— Ce vrei să spui? întrebă Jack. Că sunt un ticălos blazat care nu dă doi bani pe alţii?

Buzele lui Robert tresăriră uşor.

— Nu aşa te caracterizai chiar tu? întrebă el şi adăugă: Nu eşti blazat. Doar că nu vrei să te implici.

— Am avut un stimulent, zise Jack amabil.

Zâmbetul dispăru din ochii lui Robert, iar gura i se subţie.

— Lady Mairi. Da, înţeleg. Uneori chiar poţi să fii un mare ticălos, Jack. Şi cu toate astea… întinse mâna după sticla de brandy şi îi aruncă o privire gânditoare vărului său. Cu cât protestezi mai mult, cu atât mai puţin mă convingi. Apoi zâmbi brusc. Ce zici să schimbăm subiectul înainte să se lase cu păruială? Crezi că există vreo legătură între Wilfred Cardross şi moştenitorul lui Lord Macleod? Doi bărbaţi care poartă ranchiună ar putea să-şi unească forţele ca să exploateze situaţia?

— Nu prea văd locul lui Cadross în planul ăsta, zise Jack încruntat.

Simţea că îi lipsea o informaţie. Exista un fir călăuzitor, dar nu reuşea să-l vadă. Şi dacă nu reuşea, n-o putea proteja pe Mairi.

— Va trebui să-l găsim şi să-l întrebăm, zise Robert,

tonul lui sugerând că interogatoriul nu va fi unul prietenos. Vom continua cu patrulele şi, fără îndoială, vor veni trupe din Edinburgh. Dar va dura mai multe zile până când vor sosi, iar în această zonă sălbatică... Ridică din umeri în mod expresiv. Ei bine, va fi o provocare să-l capturăm.

— Intenţionez să-l vizitez pe Michael Innes când mă întorc în sud, zise Jack. Macleod mi-a spus că e în Edinburgh pentru a rezolva nişte afaceri, dar când se întoarce îmi voi putea da seama de măsura implicării lui. Poate că ne va spune câte ceva despre implicarea lui Cardross.

Robert rânji.

— Îmi închipui că vei savura interogatoriul, spuse el şi ridică privirea, întâlnind-o pe a lui Jack. Aproape că îmi pare rău pentru el.

— Să nu-ţi pară! zise Jack. Nu merită.

Se gândi la pericolul în care se afla Mairi. Până când reuşeau să dea de capăt problemei, ea avea să fie mereu sub ameninţare. Se gândi la curajul ei şi simţi cum îl cuprinde un nou sentiment de protecţie. Ar fi ucis pentru ea.

Termină restul de sirop. Brandy-ul îi făcea seducător cu ochiul, oferind refugiu în faţa sentimentelor pe care nu dorea să le recunoască. Se uită ţintă la sticlă preţ de câteva clipe. Apoi îşi împinse paharul la o parte.

— Mai e un lucru, zise el încet. Macleod a vorbit despre un vechi scandal care îl implica pe soţul lui Lady Mairi. El a lăsat să se înţeleagă că ar fi la fel de distructiv şi azi dacă s-ar afla. Tu ştii ce ar putea să fie?

Robert nu răspunse imediat.

— Nu l-am cunoscut pe Archie Macleod, zise el după un moment. Era deja mort când am cunoscut-o pe Lucy. Nu am auzit de niciun scandal în care să fie implicat. După toate mărturiile, era cât se poate de cumsecade.

— La fel am auzit şi eu, zise Jack printre dinţi.

Robert râse.

— Cred că au fost prieteni din copilărie.

— Aşa cred.

Jack începea să-şi dorească să nu fi întrebat. Îi

displăcea ideea că Mairi şi Archie se cunoscuseră dintotdeauna, o legătură intimă pe care ţi-o oferea o prietenie din copilărie.

— Mairi s-a căsătorit cu el în ciuda opoziţiei şi planurilor tatălui ei, zise Robert. Atât ştiu. Ducele de Forres nu a fost foarte fericit că l-au ignorat.

— Mairi trebuie să fi vrut foarte tare să se căsătorească cu Macleod dacă era pregătită să-şi sfideze tatăl, zise Jack.

— Sau voia foarte mult să evite alt pretendent, completă Robert blând. Îl lăsă să digere informaţia. Ştiu însă un lucru, adăugă el. Probabil că nu ar trebui să-ţi spun. Se uită scurt spre Jack. Lucy mi-a spus că Mairi i-ar fi mărturisit o dată că ea şi soţul ei nu au fost intimi. Nu împărţeau patul. Nu ştiu de ce. Nu ştiu dacă a fost mereu aşa, dar erau înstrăinaţi ca soţ şi soţie. Deja am spus prea mult.

Jack simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Se gândi la noaptea în care Mairi îl sedusese. Ea spusese că era în căutarea uitării. El presupusese că jelea moartea soţului, dar poate că jelea ceva complet diferit, pierderea unui prieten sau a încrederii într-o relaţie care se deteriorase.

— Jack!

Vocea lui Robert îl aduse înapoi în încăpere. În lumina lămpii, privirea întunecată a vărului său era foarte serioasă.

— Lasă-mă să-ţi dau un sfat, zise Robert. Dacă vrei să afli adevărul, întreab-o pe Mairi. Dacă are încredere în tine, îţi va spune. Dar… în vocea lui Robert îşi făcu loc o nuanţă amuzată. Dar, având în vedere trecutul tău, va trebui să depui un oarecare efort.

Jack făcu o grimasă. Nu îi dăduse lui Mairi niciun motiv să aibă încredere în el sau să nu se ferească de el. Îi dăruise într-adevăr corpul, dar nu avea nicio intenţie să-i dezvăluie secretele ei. Dacă voia să schimbe situaţia, trebuia să-i câştige încrederea. Fără tentative de seducţie în spatele tufişurilor. Fără furişat în camera ei după ce se culcaseră servitorii. El nu era sigur cât reuşea să reziste în ritmul ăsta.

Gemu. O voia pe Mairi foarte tare şi nu era obişnuit cu refuzuri. De regulă, dacă voia ceva, chiar obţinea. Dacă era o marfă, atunci o cumpăra. Dacă era o femeie, ea era în general destul de dornică să exploreze dorinţa reciprocă. Mairi însă îi spusese că era bădăran, o etichetă pe care o meritase din plin. Şi îi spusese că era prea bună pentru el.

Avea dreptate.

Simţi o amărăciune veche în suflet, năvălind peste el ca un val negru. Amintirile se întoarseră, amintiri despre eşecuri şi regrete. Preţ de o clipă, fusese în pericol să uite că el nu era salvatorul nimănui. Se văzuse pe el drept cavalerul ei protector.

„Nu te apropia prea tare!“

„Nu risca nimic!”

— Nu trebuie să-i ştiu secretele lui Mairi ca să mă ocup de Cardross sau de Innes, zise el calm. Noapte bună, Rob.

Se întoarse şi plecă, înainte să poată vedea dezamăgirea care ştia că apăruse în privirea vărului său.

*

— Ei bine?

Când soţul ei intră în dormitor, Lucy puse jos romanul pe care îl citea şi îl ţintui cu ochii ei albaştri.

— Ai fost plecat o veşnicie. Aproape că eram disperată. Ea aşteptă, dar cum Robert nu răspunse imediat, se foi nerăbdătoare. Robert! Ce a spus? Mai aveam puţin şi mă topeam de curiozitate! A şantajat-o ca să se logodească cu el? L-a şantajat ea? E îndrăgostit de ea?

Robert râse.

— Să le luăm pe rând, draga mea.

Îşi dădu jos halatul de casă şi se strecură în pat, trăgând-o lângă el, cu capul pe umărul lui. Preţ de un moment lung, între ei domni tăcerea, o tăcere liniştită, confortabilă şi plină de gânduri nerostite de căldură şi dragoste. Lucy zâmbi şi se cuibări mai bine, punând o palmă pe pieptul lui gol.

— Ar fi mai bine să nu faci asta dacă vrei să mă concentrez la întrebările tale, zise Robert blând şi îi acoperi mâna cu a lui, ţinând-o aproape de inima lui. Jack a fost de acord cu logodna ca o favoare pentru Lord Macleod.

— Cât de neobişnuit, zise Lucy încruntându-se.

Ea nu-l cunoştea prea bine pe Jack. El nu lăsa pe nimeni să se apropie şi dădea impresia că nu voia să aibă prea mult de-a face cu familia lui. Cu toate astea, ea bănuia că ţinea la ei. El şi Robert lucrau împreună de mulţi ani şi aveau o relaţie bazată pe respect reciproc şi loialitate. Ea era sigură că el îşi iubea bunica, deşi mai degrabă ar fi murit decât să recunoască. Dar talentul lui Jack era să fie incredibil de fermecător fără să dezvăluie nimic din sentimentele lui adevărate.

— Nu e stilul lui Jack să-şi ofere ajutorul fără a primi nimic la schimb, zise ea puţin cam acru. Trebuie să mai aibă un interes.

— Sunt sigur că aşa e, zise Robert pe un ton foarte sec. Cred că a obţinut preţul pentru ajutorul dat surorii tale.

— Iar eu nu sunt sigură că ea a obiectat, completă Lucy la fel de sec ca el. Când am întrebat-o pe Mairi despre logodnă, n-a vrut să spună decât că Jack e cel mai bun amant din toată Scoţia. Ştiu că a vrut să mă şocheze ca să o las în pace. Oftă. E ridicol de romantic din partea mea, rosti Lucy, dar speram să fie îndrăgostiţi.

— Jack nu iubeşte pe nimeni, zise Robert.

— Cu excepţia lui însuşi, replică Lucy.

Robert clătină uşor din cap.

— Cel mai puţin pe el însuşi. Îşi reproşează moartea mamei şi a surorii sale. Nu îşi va permite niciodată să iubească pe cineva de teamă să nu piardă şi acea persoană. Îşi întoarse capul uşor ca să se uite la ea, ochii lui întunecaţi încălzindu-se în timp ce poposeau pe chipul ei. Tu vrei ca Mairi să fie fericită, ceea ce e foarte drăguţ din partea ta. A mai spus ceva?

— Nimic, răspunse Lucy. Simţi un sentiment familiar de frustrare. Ea şi Mairi nu fuseseră niciodată suficient de apropiate pentru a-şi face confidenţe, iar asta o întrista. Mi-

a spus că o doare capul şi m-a trimis afară cu tava de cină ca pe o servitoare.

Robert depuse un sărut consolator pe creştetul ei.

— Îmi pare rău, zise el. Îmi pare rău că nu a vrut să vorbească cu tine.

— Sunt obişnuită, zise Lucy cam somnoroasă. Dar tot mă doare. Se cuibări mai aproape de el. Eu şi Mairi nu prea vorbim. Bănuiesc că eu şi Alice, fiind gemene, am exclus pe oricine altcineva în copilărie. Nu am făcut-o intenţionat, dar nu aveam nevoie de altcineva. Iar când a murit Alice, Mairi era deja căsătorită. Apoi a devenit văduvă şi juca rolul pe care îl joacă şi acum – de văduvă modernă. Dar e doar un rol. Eu ştiu asta. Se lăsă pe spate şi se uită în sus la perdelele albastre ale patului. Mai rău e că sunt sigură că Mairi suferă, Robert, zise ea. Alungă oamenii din jurul ei pentru că se teme să-i iubească. E vina lui Archie. Vocea ei deveni tăioasă. Sunt sigură de asta. A avut încredere în el, dar el a făcut ceva rău, a trădat-o într-un fel.

Era limpede că Robert nu mai era foarte interesat de subiect. El se juca cu părul ei în felul în care îi plăcea. În privirea lui apăru o sclipire în timp ce îi răsucea şuviţele castanii pe deget.

— Deci sora ta crede că Jack este cel mai bun amant din Scoţia, zise el.

Se mişcă brusc şi o întoarse cu faţa spre el. Mâna lui se duse spre panglica ce îi lega cămaşa de noapte. Ce zici?

— Recunosc, zise Lucy modestă, dar cu o sclipire jucăuşă în ochi, că m-am întrebat dacă e adevărat. Jack e atât de imoral şi, desigur, are experienţă.

Degetele lui Robert se opriră pe panglica de satin. Se uită la ea neîncrezător.

— Te-ai întrebat cum ar fi vărul meu în pat?

Lucy se înroşi. Nu putea să renunţe la zâmbet care îi juca pe buze.

— Doar în sens pur academic, murmură ea. Desigur, ca o curiozitate intelectuală. Doar ştii cât de curioasă sunt.

Robert o rostogoli sub el.

— Ştiu, într-adevăr, doamnă, mârâi el.

O sărută, trecându-şi mâinile prin părul ei şi desfăcându-i buzele cu o sete de a o poseda atât de mare, încât Lucy se pierdu, copleşită de puternicul sentiment de intimitate. Robert trase tare de panglică. Se desfăcu, iar el îşi lăsă mâna să alunece sub cămaşa de noapte, prinzându-i sânul în palmă. Lucy gemu.

— Încă eşti curioasă cu privire la Jack? întrebă Robert.

O sărută din nou încet, adânc, fierbinte, până când ea se mişcă agitată ca să-l atragă şi mai aproape.

— La cine? făcu ea.

Capitolul 13

Până la finalul primei săptămâni la castelul Methven, Mairi îşi aminti toate motivele pentru care ura întrunirile de genul acesta. Era prinsă acolo cu un grup disparat de rude şi cunoştinţe, cele mai multe alături de care nu ar fi ales să petreacă timpul dacă circumstanţele ar fi fost diferite. Fratele ei mai mare, Angus, nu fusese niciodată favoritul ei. Era pompos şi îngâmfat, o terorizase în copilărie şi încă încerca să-i spună ce să facă. Soţia lui, Gertrude, era o matroană oribil de arogantă, ocupată să o instruiască pe sora mai mare a lui Mairi, Christina, să joace rolul de însoţitoare pentru fiica ei în sezonul următor. Lachlan fusese mereu un pierde-vară, iar acum părea nefericit şi agitat ca un copil, iar Dulcibella era otrăvitoare, frumuseţea ei de păpuşă de porţelan ascunzând o limbă ascuţită ca un ac. Lachlan era mereu ţinta proastei dispoziţii a soţiei, dar când Dulcibella o văzuse pe Mairi la micul dejun în prima zi, privirea îi devenise tăioasă şi pur şi simplu fu încântat că acum avea o nouă ţintă.

— Mă bucur atât de tare că ai reuşit să ne incluzi în viaţa ta tumultuoasă, Lady Mairi, torsese ea. Ştiu că domnii

se dau în vânt după… compania ta şi că nu-ţi place deloc să-i dezamăgeşti.

— Îmi limitez afecţiunile la un singur bărbat, Lady Dulcibella, zisese Mairi, zâmbind de partea cealaltă a mesei spre Jack cu cea mai fermecătoare privire pe care o putea afişa. Întotdeauna am fost de părere că e un avantaj să-ţi placă într-adevăr persoana cu care eşti logodit sau cu care eşti căsătorit, nu crezi?

Aruncă o privire cu înţeles spre Lachlan, care îşi dusese farfuria cu chifle şi unt la celălalt capăt al mesei, cât mai departe de soţia lui, şi studia ziarul cu o concentrare posacă.

Îl invidiase pe Jack în acele prime zile. El măcar putea să scape de îngrădirile unei astfel de întruniri şi pleca regulat să însoţească patrulele care cercetau dealurile în căutarea lui Wilfred Cardross. Lui Mairi i se impuseseră restricţii şi se simţea îngrădită. În parte, pentru că zona era limitată la graniţele domeniului Methven pentru propria siguranţă, dar şi pentru că se simţea atât de agitată şi conştientă de prezenţa lui Jack, ceea ce nu-i permitea să se relaxeze. O deconcerta că el juca rolul logodnicului perfect şi atent. Stătea lângă ea şi îi vorbea, dădea paginile partiturii când ea cânta la pian după cină şi se plimba cu ea prin grădini. Făcea totul cu cele mai bune maniere şi cu o sclipire de amuzament răutăcios în ochi.

N-o săruta niciodată.

Ea presupunea că, asemenea ei, el îşi dădea seama că în public trebuia să aibă un anumit comportament, dar totul era în contradicţie cu ceea ce ştia ea despre caracterul lui. Jack Rutherford pe care îl ştia ea fi încercat să o corupă prin galeria lungă sau să o atragă într-un labirint pentru nişte sărutări rapide. Faptul că nu făcea niciunul din aceste lucruri o tulbura. O dezamăgea, dar în acelaşi timp era exasperată. Deseori, stătea întinsă în pat şi se uita la uşa care lega camera ei de mica garderobă de lângă dormitorul lui Jack. Dar nu se gândea să îşi calce cuvântul şi să deschidă uşa aceea. Jack era atractiv, dar nu era irezistibil. Sau cel puţin aşa îşi spunea.

Se obişnuise să viziteze biblioteca în fiecare seară, ca să aleagă o carte care să o ajute în lungile ore din noapte când nu putea să doarmă. Alese opere de filosofie şi teoria economiei, biografii ale unor mari generali şi volume seci de istorie în speranţa că putea să o adoarmă de plictiseală. Se gândi că astfel de lucrări prea puţin palpitante ar fi fost exact ce avea nevoie ca să înăbuşe orice gând pasional. Din nefericire, se părea că se întâmpla exact pe dos. Cu cât mai seacă era cartea, cu atât se simţea mai frustrată.

Deşi scopul principal al reuniunii de familie era să sărbătorească botezul celui de-al doilea fiu al lui Robert şi al lui Lucy, logodna lui Mairi părea să atragă destul de multă atenţie. Se blestemă că nu prevăzuse asta. Zi după zi, vizitatorii soseau aparent să aducă daruri şi să-i felicite pe Lucy şi pe Robert cu prilejul botezului lui Ewan, dar şi să adune bârfe despre logodna lui Mairi. Era subiectul principal de discuţii în Edinburgh – Lord Macleod se asigurase de asta dând anunţuri în toate ziarele. Devenea rapid subiectul de discuţie din toată Scoţia. Mai ales marchiza văduvă părea deosebit de încântată şi vorbea de trusou şi de bijuteriile familiei atât de des, încât Mairi se simţea aşa de vinovată că îi venea să fugă să se ascundă de fiecare dată când o vedea pe marchiză.

Într-o seară, după cină, când Mairi stătea pe terasă ascultând trilurile Dulcibellei urcând şi coborând în timp ce îl certa pe Lachlan că petrecea prea mult timp în sala de biliard, Jack veni şi se sprijini cu spatele de balustradă, cu faţa spre ea. Arăta impecabil în hainele de seară – negru auster cu alb ca zăpada. Arăta şocant de chipeş şi destul de periculos. Pulsul ei o luă razna la acest gând, dar se adună pentru că nu avea de gând să-i leşine la picioare.

— Am stat ca pe ace aşteptând ca tu să renunţi public la serviciile mele, zise Jack. E posibil să fi descoperit că îţi place să ai pe cineva care să-ţi aducă şalul sau să-ţi umple paharul de şampanie?

Mairi zâmbi fără să vrea.

— Am destui servitori care pot să facă asta, zise ea.

— În cazul acesta, ai decis că mă vrei în alt scop, zise

Jack.

— Nu e un scop prea nobil, admise Mairi. Mă tem că te folosesc ca să o contracarez pe Dulcibella. M-am gândit să închei asocierea noastră, dar nu puteam suporta să-i ofer şi mai multă muniţie. În afară de asta, savurez noutatea de a fi lăudată pentru respectabilitatea mea.

Jack râse.

— E straniu de satisfăcător, fu el de acord. Se aplecă mai tare spre ea. Degetele lui îi atinseră obrazul în treacăt când se întinse după o şuviţă de păr. Deşi mi-ar plăcea mult mai mult să fiu absolut imoral.

— Cred că ţi-ar plăcea, rosti Mairi. Însă relaţia noastră merge pe drumul opus a ceea ce e considerat regulă. A început cu consumarea relaţiei fizice şi se va termina cu noi plecând pe căi diferite. Acum ne aflăm în faza de mijloc, când tu îmi faci curte, iar eu refuz să mă culc cu tine.

Jack îi mângâie ceafa.

— Am putea să nu inversăm procesul? zise el blând.

Pentru moment, Mairi se simţi confuză din pricina atingerii lui. Era atât de caldă şi de seducătoare! Degetele îi erau împletite în părul ei şi o dezmierdau cu o blândeţe cuceritoare. O făcea să tremure neajutorată. Într-o clipă, îşi aminti nopţile nedormite în care se uita spre uşa de legătură şi îşi impunea să nu se ducă la el.

— Nu, se auzi rostind, dar chiar şi ea recunoscu tonul plin de regret.

Jack râse. Ştia că şi el îl auzise.

— Ce păcat! O trase spre el atât de aproape, încât fustele ei se atinseră de piciorul lui. Nu aş putea să te conving să te răzgândeşti?

Buzele lui le atinseră pe ale ei. O muşcă uşor de bărbie. Mairi tremură. Era imposibil de negat faptul că dorinţa se aprinsese între ei. Corpul ei vibra de dorinţă. El n-o atinsese de patru zile. Aşteptase asta.

— Aici sunteţi!

Niciunul dintre ei nu o observase pe Lady Methven, care ieşise agitată să li se alăture. Sau cel puţin aşa presupuse Mairi. Dar în urma acestui gând veni altul: oare

Jack o văzuse pe bunica lui sosind şi flirtase cu ea ca să adauge un pic de veridicitate falsei lor logodne? Simţi o săgeată rece în suflet. Preţ de o clipă, fusese tentată să creadă că era sincer.

— Nu vă pot reproşa că v-aţi refugiat aici, zise Lady Methven. Tocmai am auzit-o pe Dulcibella cum îi spunea bietei Lucy că îl răsfaţă cu neruşinare pe micul James. Cum ea nu are copii, oare cum poate să se pronunţe în astfel de chestiuni? Fără să aştepte răspuns, îl bătu pe Jack pe braţ cu evantaiul. În fine, doream să discut ceva cu amândoi, şi anume: nunta.

Mairi înţepeni. Îi aruncă o privire lui Jack.

— Bunico… dădu el să spună.

— Cred că ar trebui să stabiliţi o dată, zise Lady Methven în plin avânt. Toamna ar fi drăguţ, înainte ca vremea să fie prea proastă pentru călătorii. Să zicem în şase săptămâni? E destul pentru a pune la punct un mic trusou. Şi cum Lady Mairi e văduvă, iar tu, Jack, nu eşti un tinerel, nu va fi nevoie de un mare eveniment.

Mairi simţi că Jack se uita la ea.

— Eu şi Lady Mairi suntem logodiţi de nicio săptămână… începu el.

— Ei bine, nu există niciun motiv să amânaţi. Niciunul din voi nu e tânăr. Ar trebui să ştiţi foarte bine ce vreţi.

— Lady Methven, spuse Mairi gândindu-se că ar putea încerca, dar Jack îi prinse mâna într-a lui.

— Te rog să ne scuzi, bunico, zise el. Cred că eu şi Lady Mairi trebuie să discutăm asta în privat.

— Desigur, zise Lady Methven cu o expresie triumfătoare. Ştiam că veţi înţelege punctul meu de vedere.

— Îmi pare rău pentru asta, zise Jack. O conduse pe Mairi înapoi în casă şi folosi micul birou de lângă bibliotecă, închizând uşa ca să se izoleze de restul familiei. Nu se aşeză, iar ea văzu cât de încordat era după poziţia umerilor. Bănuiesc că ar fi trebuit să anticipăm că se va întâmpla asta, zise el. Bunica încearcă de ani buni să mă căsătorească, iar acum crede că a sosit, în sfârşit, momentul şi nu vede niciun motiv să-l amânăm. Ţi-e frig?

întrebă el când o văzu pe Mairi tremurând şi strângând mai tare şalul argintiu transparent.

— Doar un pic, zise Mairi, profitând de orice scuză pentru tristeţea care o cuprinsese brusc. Nu-şi putea explica şi nici nu ştia de ce se întristase atât de tare. Nu ştia decât că se săturase de înşelătorii. Jack, zise ea. Cred că ar trebui să încetăm cu toate astea. Nici unuia nu îi convine să fie forţat să intre într-o căsătorie. Îi voi explica lui Lord Macleod…

— Şi îl vei împuşca pe Wilfred Cardross şi te vei descurca cu Michael Innes? se interesă Jack.

Vocea lui era mai aspră. Traversă camera cu furie reţinută în fiecare gest şi se întoarse brusc spre ea.

— Dacă voi fi nevoită, zise Mairi. Întotdeauna am fost nevoită să rezolv singură problemele.

— Îmi tot spui asta, zise Jack parcă şi mai supărat, însă Mairi nu reuşea să-i înţeleagă motivele. Nu îmi convine deloc să închei logodna acum! se răsti el.

— Oh! ezită Mairi. Ei bine, dacă reuşeşti să o mai amâni pe bunica ta o vreme, atunci voi fi foarte bucuroasă să rup logodna când va fi convenabil pentru tine, adăugă ea pe un ton rece. Nu intenţionez să te prind în capcana căsătoriei. Nu vreau să mă căsătoresc.

Buzele lui Jack se arcuiră într-un zâmbet.

— Îmi dau seama, zise el rece. Ţi-ai exprimat foarte clar părerea în privinţa asta.

Tăcerea dintre ei vibra plină de frustrare.

— Nu înţeleg! răbufni Mairi. Tu vrei să te căsătoreşti la fel de puţin ca mine, de ce eşti aşa de încăpăţânat? Nu ai vrut să mă ajuţi de la bun început…

— M-am răzgândit, zise Jack.

Îşi înfipse mâinile în buzunarele jachetei şi se întoarse cu spatele la ea.

Nu îi vedea decât spatele lat, prea puţin comunicativ. Era iritată peste măsură.

— Te-ai răzgândit pentru că voiai să te culci cu mine, zise ea.

El se răsuci pe călcâie atât de repede, încât ea

aproape că tresări.

— Încerc să te apăr de diferite primejdii, zise el pe un ton amabil, dar cu o sclipire periculoasă în ochi. Măcar atât poţi să faci – să accepţi protecţia mea.

— Dar eu nu am cerut…

El o apucă şi o trase tare spre el.

— Nu a trecut nicio săptămână de când oamenii lui Cardross aproape că te-au omorât, rosti el aspru. Până când pericolul acela şi ameninţarea din partea lui Michael Innes dispar, tu eşti responsabilitatea mea.

Mairi rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— Eşti logodnica mea, zise Jack pe un ton mieros, prin urmare am o responsabilitate faţă de tine. Acest lucru e valabil până când vom încheia acordul nostru. Iar eu nu sunt pregătit să-l închei.

Îi dădu drumul de parcă totul ar fi fost clarificat.

— Acum eşti absurd! zise Mairi furioasă. Sunt o femeie independentă. Nu accept să mi se spună ce să fac.

Jack ridică din umeri.

O enerva la culme faptul că el părea atât de puţin interesat.

— Nu încerc să-ţi limitez independenţa, zise el. Spre deosebire de mulţi reprezentanţi ai sexului meu, nu mă simt ameninţat de o femeie puternică. Dar adevărul e că ai nevoie de logodna asta, Mairi, şi, prin urmare, trebuie să fii pregătită să accepţi unele compromisuri în faţa societăţii.

— Şi a ta! zise Mairi.

Ieşi din birou înfuriată că Lady Methven şi Lucy se aflau în bibliotecă bând ceai şi că îi zâmbiră indulgent când trecu pe lângă ele, de parcă ar fi fost sărutată pasional, nu enervată la culme. Ieşi în hol şi porni în sus pe scări, neştiind unde să se ducă sau ce avea să facă în continuare. Una era să iasă plină de furie din încăpere, altceva era ce avea să se întâmple după aceea. Era prea devreme să meargă la culcare şi se simţea prea agitată ca să se aşeze calmă să citească o carte şi să bea un ceai. Îl înjură vehement pe Jack. Era un spectacol de bravadă masculină

ca ea să accepte protecţia lui până când rezolva cu ameninţările la adresa ei.

Auzi paşi în urma ei şi se răsuci brusc ca să constate că Jack o ajunsese din urmă pe ultima treaptă. Privirile li se întâlniră, iar ea rămase fără suflare. Părea să fie îngrozitor de furios.

El aşteptă până când o cameristă se strecură pe lângă ei cu braţele pline de cearşafuri şi privirea întoarsă, apoi, când aceasta dispăru pe scări, el o prinse pe Mairi de mână şi o trase în spatele unei enorme statui de marmură de la intrarea în galeria portretelor. O răsuci cu faţa spre el.

— Nu vei mai pleca aşa de lângă mine niciodată! rosti el pe un ton ferm.

— Atunci încetează să mă tratezi ca pe o proprietate! se răsti Mairi tremurând.

Se lăsă o tăcere încordată şi tensionată, apoi Jack zâmbi cu regret şi îi atinse obrazul cu mâna.

— De ce ne certăm, întrebă el, când de fapt nu vrem decât să facem dragoste?

Mairi simţea cum îi bubuie inima în piept. Dorinţa îi gonea prin vene sânge ca lumina lunii. Cuvintele lui cristalizară nevoia pe care o simţea. Îl dorea şi nu voia să nege acea dorinţă.

— Şi eu vreau să fac dragoste cu tine, şopti ea şi îşi ridică privirea spre ochii lui. Dar nu vreau ca apoi să fiu alungată.

El schiţă un zâmbet.

— Aceea a fost o greşeală, fu el de acord.

— Da, zise Mairi. A fost.

Zâmbetul lui se stinse, iar privirea îi deveni intensă, fără urmă de zâmbet.

— Nu pot să-ţi ofer mai mult decât o aventură, zise el. Ca să fie clar.

Mairi nu răspunse imediat. Îşi simţea gâtul uscat asemenea nisipului. Inima încă îi bătea tare. Ştia că trebuia să fie sigură, deoarece Jack era brutal de cinstit, iar ea trebuia să fie la fel. Nu ştia dacă era capabilă să separe dragostea fizică şi sentimentele, nu ştia dacă putea să fie

atât de simplu. Nu dorea să se recăsătorească, dar asta nu însemna că nu putea să exploreze lumea simţurilor, o lume care fusese închisă pentru ea înainte să-l întâlnească pe Jack. Nu însemna că trebuia să întoarcă spatele acelei minunate pasiuni seducătoare.

Vocea raţiunii îi şoptea că nu mai trebuia să facă asta, dar faptul că o auzea nu schimba nimic. Nu când avea deja stomacul strâns de durerea dorinţei şi când îl voia mai mult decât orice voise vreodată în viaţa ei.

Înghiţi cu greu în sec.

— Înţeleg, zise ea.

*

În sfârşit!

Parcă ar fi trecut o eternitate. Jack ştia că nu era făcut pentru celibat, cel puţin nu când venea vorba de Lady Mairi Macleod. Fusese în fiecare zi din săptămână extrem de excitat. Chiar şi când se forţa să joace rolul logodnicului perfect, aproape că fusese consumat de dorinţă. Şi ştia că avea să cedeze mai devreme sau mai târziu.

O trase pe Mairi în braţele lui şi ea veni de bunăvoie, dornică de îmbrăţişare, iar inima lui tresăltă.

— Am aşteptat toată săptămâna, îi şopti ea când buzele li se despărţiră. Îmi doream asta. Te doream pe tine!

Mairi îi puse o mână la ceafă şi-i trase capul spre al ei.

Jack se simţise din prima clipă disperat, fiind aproape să-şi piardă controlul. Mâna lui o ţinea de ceafă în timp ce o săruta, degetele savurând moliciunea de satin a părului ei. Se simţea de parcă era împins de o dorinţă sălbatică pe care nu o simţise pentru nicio femeie, dar era speriat că, atingând-o, în sufletul lui se putea naşte un sentiment care, odată eliberat, nu mai putea fi controlat. Preţ de o secundă, aproape că se retrase, dar nevoia era mai puternică. O sărută din nou, trăgând-o mai adânc în umbrele din galeria portretelor, cedând plăcerii şi dorinţei de netăgăduit.

Decolteul rochiei ei era adânc. Asta îl tulburase pe tot parcursul cinei. Era aproape sigur că ea alesese decolteul

provocator şi mătasea strâmtă doar ca să-l tachineze. Aşa că acum venise vremea să-i plătească pentru provocare. El trase, iar unul din sânii ei ieşi foarte plăcut la iveală de sub şalul sclipitor argintiu, sfârcul parcă cerşind muşcătura uşoară a dinţilor lui. El se aplecă să sugă. Mairi scoase o exclamaţie de surprindere şi-şi dădu capul pe spate, părul căzându-i pe spate ca un râu întunecat peste pielea golaşă. Preţ de câteva secunde, Jack se gândi să-i tragă corsajul în jos ca să-i dezvelească sânii complet, dar apoi îşi dădu seama că arăta mai apetisantă aşa, delicios de ciufulită, cu un sân acoperit decent, cu celălalt expus în mod neruşinat.

O ridică. Picioarele ei se răsuciră instinctiv în jurul taliei lui, iar spatele i se lipi de lambriu. Mătasea rochiei era alunecoasă şi el se luptă să ajungă dedesubt, atingând cu cotul un bust al lui Iulius Cezar aflat în apropiere, care se clătină periculos pe postament. Apoi degetele lui cercetătoare găsiră intrarea de sub rochia ei, căldura şi umezeala de dedesubt, iar mădularul i se întări dureros.

Mairi îşi dădu seama că el voia să o posede chiar acolo. Încremeni şocată şi îşi desprinse gura de a lui.

— Aici? Şoapta ei îngrozită era ca a unei mătuşi virgine confruntate cu depravarea. Jack!

Jack zâmbi şi îşi apăsă buzele pe pulsul care îi bătea frenetic în scobitura gâtului ei. Îşi desfăcu pantalonii, se eliberă şi se înfipse în ea, acoperindu-i gura cu a lui ca să înăbuşe un strigăt.

— Chiar aici, îi confirmă el cu buzele lipite de ale ei.

Întrerupse sărutul şi îşi întoarse faţa spre pielea fierbinte şi umedă de pe gâtul ei. Îşi lăsă limba să alunece, o gustă, muşcă uşor, în tot acest timp mişcându-se în ea cu mişcări lungi şi adânci. Îşi lăsă din nou capul spre sânul ei, trăgând de sfârc, auzindu-i strigătele înăbuşite, simţindu-i corpul tresăltând şi strângându-se în jurul lui. Nu avea nicio îndoială că ea era şocată pentru că el alesese să o posede într-un loc public. Asta ducea intimitatea dintre ei la un cu totul alt nivel. Cu toate astea, simţea că şi ea era excitată peste măsură de frivolitatea pură a situaţiei. De regulă, ea nu risca, dar el preluase controlul, iar ea era neajutorată.

În acel moment, o uşă se deschise în capătul îndepărtat al galeriei şi se văzu o lumină. Oare Robert şi Lucy aleseseră exact acest moment neconvenabil ca să le arate oaspeţilor colecţia de portrete ale strămoşilor? Gândul acela îl făcu pe Jack să zâmbească.

O simţi pe Mairi devenind rigidă când auzi şi ea vocile. Încercă să se desprindă de el, dar nu se putea mişca, aşa că el o ţinu şi mai strâns în timp ce îi permitea să alunece mai jos pe mădularul lui. Ea gemu când el o umplu complet.

— Trebuie să te opreşti, şopti ea la urechea lui aproape fără suflare. Te rog! Ar putea…

Jack zâmbi din nou lipit de pielea fierbinte a umărului ei.

— Să ne vadă? întrebă el şi o muşcă de gât suficient de tare încât să-i smulgă o exclamaţie, apoi se înfipse iar în ea.

Ea îşi înăbuşi un strigăt. El îşi lăsă capul în jos spre sânul ei şi o dezmierdă din nou, o muşcă şi îşi lăsă limba să alunece peste sfârc. Ea respira sacadat.

Se auziră paşi pe podeaua din lemn a galeriei.

— Jack! şopti ea agitată şi se foi.

El o ţinu ferm în loc.

— Şşt! El continuă să o pătrundă ei fără grabă, cu mişcări lente. Nu vrei să te audă. Gândeşte-te cât de şocat ar fi Angus. Şi cât de geloasă ar fi Dulcibella.

Mairi scânci uşor. Corpul ei se strânse în jurul lui; ea se arcui în sus, iar el se mişcă mai tare. Lumina se apropia. Vocile deveniră mai puternice – Robert, Lucy, Lachlan, Dulcibella, toţi oaspeţii.

— Acesta este stră-străbunicul meu, zise Robert. A luptat în revolta iacobită din 1719, iar aici…

Mairi scoase un geamăt scurt. Pielea ei acoperită de sudoare era lipită de a lui Jack.

— Te vor vedea toţi, şopti Jack, goală până la brâu şi cu mine înăuntrul tău.

Vorbele răutăcioase fură de ajuns ca să o împingă spre extaz. Avu un orgasm violent, pulsaţia sălbatică a corpului ei provocându-i şi lui eliberarea atât de intens încât

se clătină. Se loviră de lambriul de pe perete, corpul ei încă strângându-l în timp ce val după val de plăcere se abătea asupra lui.

— Cine e acolo? se auzi vocea Dulcibellei prin extazul lor, ascuţită ca un ac.

Jack se îndreptă, punând-o uşor pe Mairi jos. Văzu că strâmbase un portret al celui de-al cincilea Lord Methven, care acum atârna într-o parte. Iulius Cezar căzuse pe jos şi se alesese cu nasul ciobit.

— Sunt doar servitorii, zise Robert. Aici este portretul Clementinei, Lady Methven…

— Repede! şopti Jack, apoi deschise cea mai apropiată uşă şi o împinse pe Mairi dincolo de ea.

Unul dintre avantajele de a fi nepotul fostului marchiz era că măcar cunoştea încăperile castelului. O conduse pe Mairi printr-o serie de anticamere, oprindu-se doar ca să o mai sărute pe drum. Ea gâfâia şi era superb de răvăşită, râzând, cu o lumină de încântare în ochi.

— Eşti scandalos! zise ea.

Îl sărută cu buzele lipite de ale lui, limba ei alunecând adânc înăuntru ca să se împletească cu a lui într-o fierbinţeală plină de pasiune. Jack simţi cum se întăreşte din nou ca răspuns. Ea era surprinzător de sensibilă şi îl făcea să se simtă ca un tinerel, nerăbdător să o posede din nou.

— Iar ţie îţi place să scandalizezi, zise el, lipind-o de perete ca să o sărute din nou. Cine ar fi crezut?

Avură nevoie treizeci de minute ca să ajungă iar în capătul scărilor, timp în care el o posedă din nou pe masa de biliard de sus, ştiind că restul oaspeţilor aveau să se adune pentru cină şi întrebându-se unde erau.

— Mi-am pierdut un pantof, se plânse Mairi când ieşiră din labirintul anticamerelor. Jack îi ajustă corsajul rochiei, trăgându-l la loc. Ea se întoarse ca să se privească într-una din oglinzile lungi de la capătul scărilor şi îşi duse mâna la obrajii îmbujoraţi.

— Oh! făcu ea. E imposibil să cobor în salon aşa cum arăt acum.

— Nu, fu de acord, Jack. Arăţi complet cucerită.

Ea îi atinse obrazul într-o dezmierdare uşoară.

— Trebuie să mă duc să mă aranjez. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Mulţumesc, şopti ea. Vino mai târziu în camera mea!

Mairi dispăru pe coridor spre dormitorul ei.

Jack îşi reprimă impulsul de a o urma. Se simţea complet satisfăcut fizic, dar în acelaşi timp nemulţumit într-un fel pe care nu-l putea exprima. Îi spusese lui Mairi că nu voia decât o aventură, fără obligaţii sentimentale, apoi, când ea tratase sexul ca pe o tranzacţie fizică, plăcută, dar fără importanţă, el ar fi vrut să lovească cu pumnul în stâlpul de susţinere al scării, plin de frustrare. Avea exact ce credea că îşi dorea. Cu toate astea, se părea că nu mai dorea acelaşi lucru.

Exista o oarecare ironie dar, la naiba, nu o putea descifra!

Capitolul 14

Era dimineaţa botezului lui Ewan. Jack se trezi brusc, lac de sudoare şi tremurând. Camera era întunecată şi preţ de o clipă nu avu idee unde se afla, pentru că rămăşiţele coşmarului încă se agăţau strâns de mintea lui. Cu un geamăt, se răsuci pe spate şi îşi puse antebraţul peste ochi. Avea un gust amar. Imagini îi dansau în faţa ochilor închişi; el era un băieţel stând în biserică – una enormă, în care coloanele se înălţau atât de sus încât abia le putea zări capetele, de parcă s-ar fi întins până la cer. Tatăl său era acolo, radiind, mama lui, la fel, zâmbea cu un bebeluş în braţe, îmbrăcat într-o rochie de botez din cea mai fină dantelă cu satin. El era în hainele cele mai bune de duminică; gulerul era prea strâmt şi jacheta prea mică, dar

fusese spălat şi pieptănat frumos. Nimeni nu îl băga în seamă. Erau prea ocupaţi să admire copilaşul, şi părinţii erau prea ocupaţi să se uite unul la altul.

— Tu eşti fratele lui Averil, îi spuse bunica şi îl cuprinse în îmbrăţişarea ei parfumată.

Ea mirosea a violete, iar rochia ei de mătase era alunecoasă. El se retrase pentru că trebuia să pretindă că nu-i plăcea să fie îmbrăţişat, dar de fapt o adora.

— Acesta e un lucru foarte important, Jack. Tu eşti cel mai mare. Trebuie să ai grijă de ea.

„Trebuie să ai grijă de ea.“

Gustul amar i se accentuă. Simţi cum îl cuprinde o dezolare profundă. Se rostogoli şi apucă cutia cu iască, dar, neîndemânatic, o scăpă pe jos. Blestemă şi se ridică, ducându-se la fereastră şi dând la o parte draperiile.

Noaptea încă domnea peste pajişti. Nu era urmă de lună pe cer. Norii erau destul de jos peste munţi. Jack lăsă draperiile să cadă la loc şi luă o surcea, reuşind de data asta să aprindă o lumânare.

Arunca o lumină galbenă în încăpere, dar lumina caldă nu făcu decât să se simtă înfrigurat şi izolat.

Nu prea avusese coşmaruri în ultima vreme. Când plecase prima dată din Scoţia ca să i se alăture lui Robert în Canada, era bântuit de vise rele, dar trecerea anilor pe unele le domolise, iar pe altele le alungase de tot. Asta făcea ca sentimentul palpabil de groază care îl cuprinsese să fie şi mai tulburător. Bănuia că întoarcerea la Methven declanşase toate astea. Un botez era o ocazie de bucurie pentru cei mai mulţi oameni, dar lui îi trezea amintiri neplăcute.

Decise să iasă să se plimbe; zorile aveau să vină curând, iar el putea să lase aerul proaspăt să alunge ultimele imagini din vis.

Se îmbrăcă neglijent, fără să se ostenească să-şi cheme valetul pe care Robert i-l împrumutase pe durata şederii. Pe terasă cădea o ploaie uşoară, aşa că ieşi pe uşa serei. Robert avea un paznic de serviciu la toate uşile în caz că Wilfred Cardross decidea să atace chiar castelul.

Bărbatul căsca la post şi îi făcu semn din cap lui Jack, lăsându-l să treacă.

În cenuşiul luminii de dimineaţă, grădinile din Methven se întindeau dinaintea lui în splendoarea lor elegantă. Arătau foarte diferit faţă de perioada în care venise prima oară în copilărie, pe vremea bunicului său. Vechiul lord lăsase ca Methven şi restul domeniilor să cadă în ruină şi, chiar dacă zidurile prăbuşite şi clădirile neglijate erau un loc de joacă palpitant pentru un copil, aerul de melancolie care atârna deasupra locului fusese întunecat şi depresiv. Robert făcuse să dispară toate astea şi împreună cu Lucy transformase Methven într-un cămin plin de viaţă, vibrant. El adusese iubirea înapoi la Methven. Preţ de o clipă, Jack se gândi la Glen Calder, domeniul lui, aflat la câţiva kilometri mai la nord. Glen Calder era la fel de frumos ca Methven, un castel vechi din piatră, cu vedere spre mării. Domeniul era eficient, prosper, dar nu era ca Methven. Nu era un cămin. Nu avea suflet.

Castelul se trezea la viaţă. Auzea voci, zornăit de oale şi cratiţe de la bucătărie, sunetul unei uşi deschizându-se. Jack se îndreptă de spate. Avea nevoie de o baie şi de bărbierit dacă voia să apară cât de cât respectabil la biserică.

Se uită spre fereastra lui Mairi. Draperiile grele de catifea erau trase. Niciunul dintre oaspeţi nu era treaz. Simţi o nevoie imperioasă de a o vedea, şi asta îl surprinse. Voia să vorbească cu ea. Pur şi simplu să fie în preajma ei l-ar fi calmat într-un fel pe care nu-l putea defini.

La naiba!

Nu avea nevoie de nimeni. A te baza pe alţii era o slăbiciune. Îşi aminti coşmarul. Dacă te deschideai iubirii, mai devreme sau mai târziu aveai să suferi.

Îşi trecu mâna peste bărbie, simţind barba crescută. Avea să strângă din dinţi şi să îndure ceremonia botezului, să fie martor la fericirea lui Robert şi a lui Lucy, să vorbească cu oaspeţii de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Iar apoi avea să găsească o sticlă de brandy şi să se îmbete criţă. Ştia că avea să o facă. Ştia, simţea cu

disperare că era inevitabil. Nu putea să evite asta.

*

— Ştii cumva unde e Jack? o întrebă Mairi pe Lucy.

Era seară şi Ewan fusese de mult dus înapoi în camera lui, împreună cu fratele mai mare, în timp ce părinţii şi oaspeţii luau cina şi discutau, savurând buna ospitalitate din Highland. Mairi era epuizată. Stătuse în biserică în calitate de naşă a nepotului ei şi depusese jurămintele, promiţând să-l iubească şi să-i susţină pe Ewan şi pe familia acestuia. Lacrimile îi ardeau ochii şi îi făceau gâtul să se strângă – erau lacrimi de bucurie, dar şi de durere. Spera că avea să fie o naşă bună pentru nepotul ei. Dar se simţise vinovată să stea în biserică având în vedere că legătura ei cu Jack era atât de indecentă. Însă curând avea să se termine, îşi promise, şi să devină cea mai decentă dintre naşe. Lăsând la o parte toate consideraţiile morale, bănuia că modul lui Jack de a face dragoste îi alungase dorinţa de a avea alt amant. Trebuia să se mulţumească cu brodatul şi cu pictatul ca viitoare distracţii.

Jack stătuse în biserică împreună cu bunica lui. Ea îşi aminti cât de chipeş arătase, dar atât de serios şi sever, atitudinea lui fiind atât de diferită de bucuria lui Lady Methven de a vedea următoarea generaţie stabilită în domeniul lor ancestral! Când se terminase slujba, Jack schimbase câteva cuvinte rapide cu bunica şi apoi dispăruse. Mairi îl văzuse mai târziu în treacăt, vorbind cu oaspeţii, dar acum dispăruse din nou.

Lucy se încruntă uşor.

— Jack este indispus.

— Indispus? întrebă Mairi. Ce vrei să spui?

I se părea ciudat, deşi Jack fusese distant toată ziua nu doar cu ea, de parcă ar fi fost cu gândul în altă parte.

Lucy îşi muşcă buza de jos. Mairi se gândi că părea supărată, de parcă ascundea ceva, dar şi exasperată.

— Robert spune că nu ar trebui să mă supăr pe el, zise Lucy. Dar mă supăr, nu mă pot abţine!

Mairi deveni şi mai îngrijorată. O luă pe sora ei de braţ şi o conduse departe de mulţimea din hol, spre salon, găsind refugiu în mica sală de lectură de lângă bibliotecă, care îi servea lui Robert drept birou.

— Ce se întâmplă? întrebă ea după ce închise uşa.

Lucy se aşeză pe un scaun în foşnet de mătăsuri.

— Ştii că Jack a refuzat să fie naşul şi al lui James, şi al lui Ewan? zise ea. Am încercat să nu mă simt rănită, pentru că Robert mi-a explicat că Jack a avut o copilărie dificilă. Şi-a pierdut ambii părinţi de tânăr, iar când a murit şi sora lui... Ea se încruntă din nou. Înţeleg asta, dar... Tonul ei sugera că nu înţelegea defel. Dar m-aş fi gândit că o persoană care nu are familie s-ar bucura de ocazia de a face parte din familia noastră. Cu toate astea, Jack ne respinge de fiecare dată.

Mairi se gândi ce spusese Jack acasă la Macleod, când susţinuse că nu ţinea la nimeni.

— Uneori, zise ea încet gândindu-se la propria experienţă, e prea dureros să te apropii mai mult. Riscul de a fi rănit e prea mare. Poate că aşa simte şi Jack.

Lucy se uită la ea cu o privire goală.

— Ei bine, nu văd de ce ar trebui să plece să se îmbete.

— Oh, făcu Mairi, genul acela de a fi indispus!

— Pulbere, confirmă Lucy. Şi într-o dispoziţie mizerabilă. A aruncat cu un urcior după bietul Shawcross când s-a dus să-i mai ducă brandy. Robert spune... Se foi şi apoi se uită la Mairi oarecum ruşinată. Oh, nu trebuia să spun nimănui despre asta, dar tu ai dreptul să ştii. Jack a avut mari probleme cu alcoolul. După ce a murit sora lui, el a înnebunit o vreme. Bea prea mult şi a sfârşit într-o bătaie în care a murit un bărbat. L-au închis, iar Lady Methven a trebuit să plătească pentru a-l elibera.

Mairi simţi cum se înfioară. Îşi aminti că Jack nu băuse decât apă la hanul Inverbeg. Ea se gândise că era straniu, dar acum îşi dădu seama că nu îl văzuse niciodată bând vin, cu atât mai puţin brandy.

Se aşeză pe scaunul aflat vizavi de sora ei.

— Când s-a întâmplat asta? şopti ea.

— Nu sunt sigură, răspunse Lucy. Jack trebuie să fi avut cam 17 ani. Era foarte tânăr.

„17.“ Oroarea o făcu pe Mairi să tresară. Când ea împlinise 17 ani, tatăl ei îi aranjase căsătoria cu un bărbat suficient de bătrân ca să-i fie bunic.

Chiar şi acum îşi putea aminti sentimentul de groază şi de neputinţă pe care îl simţise, felul în care fugise de o nefericire şi dăduse de alta. Se simţise foarte singură şi speriată. Oare Jack se simţise la fel când pierduse aproape pe toată lumea la care ţinea? Jack îi spusese că fusese cam sălbatic în tinereţe. Presupusese că era vorba de aventurile unui tânăr privilegiat – prea multe jocuri de noroc, prea mult vin, prea multe femei. Habar nu avusese că fusese aşa.

— Trebuie să mă duc la el, zise ea şi dădu să se ridice.

Lucy păru alarmată. O prinse de mână.

— Nu m-aş duce. Serios, Mairi, cred că ar trebui să aştepţi până când se trezeşte din beţie.

— Am văzut nenumăraţi bărbaţi în diferite stadii de beţie, zise Mairi. Nu-ţi aminteşti cum era Lachlan după ce a descoperit pentru prima dată brandy-ul?

— Nu mă refer la asta, zise Lucy. Vreau să spun că Jack te va răni. Nu va dori asta, dar tot o s-o facă. Nu e ca Lachlan care s-a îmbătat într-o noapte la Edinburgh. Ea făcu un gest neajutorat. Băutura i-a devastat viaţa lui Jack, Mairi. L-a făcut periculos. Te rog…

— Trebuie să încerc, Lucy! zise Mairi. Ştia că sora ei avea dreptate. Jack nu avea să se bucure de prezenţa ei, dar ăsta nu era un motiv suficient să-l lase singur cu amintiri dureroase şi o sticlă cu brandy. Nu pot să-l las să se descurce singur cu asta.

Se ridică şi îşi netezi fustele tulburată, neştiind de ce.

Pe scări se întâlni cu Shawcross, care cobora. Îi confirmă că Jack se afla în garderobă. O sfătui la fel cum o făcuse Lucy.

— Nu v-aş recomanda să-l deranjaţi, milady. Domnul Rutherford are un temperament nesigur când e beat.

Asta i se confirmă de îndată ce deschise uşa către garderobă. Era o încăpere mică, veselă, cu un foc în şemineu şi lumânări aprinse, dar care duhnea a alcool. Jack era tolănit într-un fotoliu, cu lavaliera şi jacheta date jos, picioarele lungi întinse dinaintea lui şi un pahar pe trei sferturi gol, care i se legăna în mână. Arăta periculos în toate felurile posibile.

— Ţi-am spus că nu vreau să fiu deranjat, lua-te-ar naiba! zise el fără să ridice privirea. Dar dacă tot ai venit, poţi să-mi mai torni un pahar.

— Ai băut destul, zise Mairi.

Jack îşi aţinti ochii verzi, strălucitori spre Mairi fără să clipească. Ea simţi intensitatea privirii până în vârful degetelor de la picioare.

— Tu, se răsti el cu voce aspră şi privirea aşa de dură şi nepăsătoare de parcă ar fi fost o străină. Ce doreşti?

Durea. Durea tare, dar Mairi strânse din dinţi. Ştia că el suferea şi încerca să scape de suferinţă; ştia că nu putea şi că era chinuit.

— Am venit să mă asigur că eşti în regulă, zise ea.

Privirea aceea strălucitoare nu se abătu de pe chipul ei.

— Ei bine, zise Jack, după cum vezi, sunt foarte bine. Se întinse singur după sticla de brandy, turnând neglijent lichid în pahar şi vărsând şi pe masă. Poţi să mă laşi să mă duc dracului singur, adăugă el şi se întoarse.

— Nu, făcu Mairi.

Ea văzu cum îşi duce mâna cu paharul la buze. Îi zâmbi dispreţuitor.

— Nu? se miră el. Îmi pare rău... Ai nevoie de mai multe lămuriri? Am zis să pleci, dacă nu te superi.

— Nu, zise Mairi din nou.

Tremura. Se lăsă în genunchi lângă fotoliul lui.

— Îmi pare rău, zise ea. Îmi pare rău că ziua de azi a fost atât de dureroasă pentru tine.

El îşi miji ochii spre ea cu furie şi neplăcere.

— Poftim?

— Bei ca să scapi de durere, zise Mairi. Înţeleg. Ştiu

ce înseamnă să cauţi uitarea. Ştiu că ţi-ai pierdut părinţii când erai tânăr, la fel pe sora…

El râse aspru şi dur.

— Nu ştii nimic.

Mairi îşi muşcă buzele ca să suporte dispreţul cuvintelor lui.

— Atunci explică-mi, zise ea cu voce sigură.

El privi din nou la ea, dar de data asta nu era sigură că o vedea. Ea aşteptă, conştientă că îşi ţinea răsuflarea.

— Mi-am ucis sora, zise el. A fost vina mea că a murit.

*

Jack îşi trecu o mână peste faţă. Îl durea capul şi îşi simţea ochii uscaţi. Se simţea de parcă şi-ar fi pierdut ultimul vestigiu de apărare, de parcă nu ar mai fi avut unde să se ascundă. El nu era niciodată vulnerabil. Ura senzaţia aceea, dar nu avea idee cum să scape de ea.

Se uită la băutura din mâna lui şi apoi la chipul lui Mairi. Ea era aşa de frumoasă, se gândi el. Nu era vorba doar de trăsături bine definite, de culoarea ochilor sau de nuanţa arămie a părului ei. Era candoarea care îi făcea privirea atât de clară şi de onestă. Era generozitatea care o făcea să îi întindă o mână când el fusese atât de respingător cu ea. Ea avea o luminozitate şi o dulceaţă care îl atrăgeau în mod irezistibil. Tânjea după ea, voia să se piardă în ea. Voia să o posede şi să uite de orice altceva.

Dar bunăvoinţa din privirea ei avea să se transforme în repulsie când avea să afle adevărul.

— Îmi pare aşa de rău, zise ea. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Jack îşi întoarse privirea şi se uită spre foc. Era mai uşor să îi spună fără să o privească, dacă nu era obligat să-i citească dezamăgirea şi dezgustul de pe chip.

— Părinţii noştri erau teribil de îndrăgostiţi unul de altul, zise el. Parcă eu şi Averil nu existam decât ca dovadă a iubirii lor. Când a murit tata, mama nu a putut suporta durerea. S-a sinucis câteva luni mai târziu. Eu i-am găsit

trupul. A băut o cantitate mai mare de laudanum în noaptea aceea şi pur şi simplu nu s-a mai trezit a doua zi.

O auzi pe Mairi exclamând şocată.

— Jack, rosti ea şi îi puse mâna pe braţ, dar el i-o dădu la o parte, refuzând consolarea pentru că ştia că nu o merita.

— Am încercat să o ajut, spuse el îndurerat. Ştiam că era teribil de nefericită, dar nu ştiam ce aş putea să fac, iar orice i-aş fi oferit nu ar fi fost niciodată de ajuns. Dragostea părinţilor mei unul pentru celălalt... El clătină din cap. Dragostea era o forţă periculoasă şi distructivă, iar el nu voia să aibă de-a face cu aşa ceva. El şi Averil fuseseră excluşi din cercul fermecat al iubirii părinţilor lor şi nu avuseseră cum să schimbe asta. Ne-a lăsat singuri, zise el.

— Trebuie să fi fost foarte tânăr, zise Mairi. Prea tânăr ca să porţi povara unei asemenea responsabilităţi.

— Aveam 16 ani când a murit, zise Jack. Averil avea 12 ani. Am fost trimişi să locuim cu sora tatălui meu şi cu soţul ei, dar ei nu ne-au vrut cu adevărat. Ne-au trimis pe amândoi la şcoală.

O văzu pe Mairi tresărind. Chipul ei era foarte palid.

— Pare foarte dureros, zise ea. Mai ales după ce aţi suferit o pierdere aşa de mare.

Jack ridică din umeri.

— Nu veneam cu nici un ban şi eram o povară pentru ei.

Îşi trecu mâna prin păr.

— Ei bine, mă gândesc că îţi dai seama ce s-a întâmplat. M-am revoltat. După o vreme, am fost exmatriculat de la şcoală, iar unchiul şi mătuşa mea şi-au luat mâna de pe mine şi pentru o vreme am fost sălbatic şi incontrolabil. El se uită la sticla de brandy. Gustul alcoolului era acru pe limbă, dar tot voia mai mult. Tânjea după el, după uitare. Era beat, dar nu chiar atât de beat pe cât avea nevoie să fie. Beam prea mult, zise el. Mă băteam şi eram un ticălos. Nu aveam mai mult de 17 ani... Durerea şi amărăciunea se răsuciră înăuntrul lui. Şi în toată perioada asta am abandonat-o pe Averil. Am crezut că era în

siguranţă la şcoală şi că era bine îngrijită. Ştiam că îi era mai bine acolo decât i-ar fi fost cu mine. Ce puteam face pentru ea? Nici măcar nu fusesem în stare să îmi ajut mama. Nu fusesem în stare să o fac fericită ca să nu ne părăsească. Ştiam că nu i-aş fi făcut niciun bine lui Averil. El îşi goli paharul. Sticla scoase un clinchet, lovind paharul când şi-l umplu la loc. Iar apoi, într-o bună zi, am auzit că a murit, zise el şi trase adânc aer în piept. A murit în timpul epidemiei de febră tifoidă care izbucnise la şcoală.

Abia atunci am descoperit că era un loc îngrozitor – rece, murdar, cu hrană puţină şi gătită prost, mucegăită. El se opri. A murit singură şi înspăimântată, pentru că nimănui nu i-a păsat, cu atât mai puţin mie.

— Jack, zise Mairi, nu e adevărat...

— Este! Furia şi vinovăţia din sufletul lui erau ca o fiinţă vie care îl făcea să-şi dorească să o lovească. Mi-am trădat mama, la fel pe Averil, iar din cauza asta, draga mea, vorbi el pe un ton batjocoritor şi văzu cum ei i se înroşesc obrajii, ar trebui să te ridici şi să mă părăseşti fără să te uiţi în urmă, pentru că nu sunt bun pentru tine.

O văzu pe Mairi cum închide ochii. Preţ de o clipă, o lacrimă îi umezi genele, dar ea şi-o şterse, furioasă.

— Nu vreau să te aud că spui astfel de lucruri, zise ea cu o privire furtunoasă. Erai doar un copil, Jack. Nu ar fi trebuit să porţi povara unei astfel de responsabilităţi. Nu a fost vina ta.

— Încerci să mă consolezi? Acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea de la ea. Mă tem că de la tine vreau un singur lucru, iar ăsta e ce am făcut aseară în galerie.

Văzu că i se taie răsuflarea când cruzimea cuvintelor lui ajunse la ea. Se retrase de lângă el, dându-se în spate şi împiedicându-se de fuste în graba de a se ridica.

— Nu înţeleg de ce trebuie să fii atât de brutal, zise ea. De ce încerci să mă răneşti?

O rănea pentru că se ura pe sine. Aproape că o ura şi pe ea pentru că refuza să se îndepărteze de el. Jack simţi că nu mai putea înghiţi. Simţea o durere arzătoare în piept. Nu avea să-i răspundă. Nu putea. De ce nu putea afurisita

femeie să-l lase în pace? Îi amintea de bunica lui, care venise la închisoare, păşind cu graţie peste toată mizeria de acolo ca să-l salveze, când el merita să fie abandonat. Mairi avea aceeaşi forţă şi acelaşi spirit invincibil. Şi ea refuza să plece. Era mult, mult prea bună pentru el.

Ea făcu un pas în faţă, dar, înainte să poată vorbi, el se întoarse spre ea şi o apucă de umeri.

— Te avertizez, Mairi, zise el, că dacă mai rămâi un minut, te voi lua şi te voi poseda doar ca să uit. Făcu semn cu capul spre uşă. Acum du-te cât încă poţi!

*

Mairi simţi cum îi bubuie inima. Se temea şi totodată nu se temea de Jack în starea asta; sub toată cruzimea se ascundea un bărbat care suferea atât de mult încât ea voia să îl ajute. Dacă acesta era felul în care putea să ajungă la el, atunci aşa trebuia să fie.

Nu se mişcă. Ochii lui sălbatici şi furioşi îi scrutară chipul, dar el nu făcu nicio încercare de a o atinge. Ea îşi puse o mână pe ceafa lui şi îi trase capul spre al ei, sărutându-l uşor. Simţea rezistenţa în el. Preţ de o clipă, el nu răspunse, apoi scoase un geamăt disperat şi o cuprinse cu braţele. Gura lui îi strivi buzele. Ea şi le deschise pentru el de îndată şi el o sărută cu o nevoie şi o disperare frenetice. Ea îi oferi sărut pentru sărut, agăţându-se de el în timp ce camera se învârtea în jurul ei şi podeaua părea că i se clătină sub picioare.

El tremura când se dezbrăcă şi când îi trase la întâmplare hainele de pe ea. Se lăsară amândoi pe pat, mâinile lui alergând cercetătoare pe tot corpul ei, precum cele ale unui bărbat însetat de atingerea ei, însetat de iubire. Fără nicio atingere blândă, o desfăcu şi o pătrunse fără tandreţe. Ea îl ţinu, mângâindu-l pe umeri şi pe spate, trăgându-l aproape de ea, simţind tumultul de emoţii care îl mâna.

Îi şopti dezmierdări în timp ce el o poseda. Ştia că trupul ei nu era decât o cale de a scăpa de durere, dar era

de ajuns dacă putea să îi ofere asta.

Când totul se termină, el îşi odihni obrazul pe pieptul ei, cu ochii închişi, gâfâind.

— Îmi pare rău, zise el, părând tulburat. Atât de rău!

Ea îl mângâie pe cap şi îl ţinu strâns în timp ce el adormi. Acum înţelegea de ce Jack nu lăsa pe nimeni să se apropie de el şi de ce nu voia responsabilitatea unei soţii şi a unei familii. O durea inima pentru el. Îl strânse mai tare în braţe. Nu ştia cum putea să-l convingă că nu era vina lui. Fusese aşa de tânăr şi pierduse atât de mult! Era greu să vindeci răni atât de vechi şi de adânci. Se temea că urma să fie imposibil. Şi se temea şi mai mult că el nu voia să o lase să încerce.

*

Jack se trezi înţepenit, cu o durere de cap care îi bubuia în tâmple şi un gust mizerabil în gură. Se trase încet din braţele lui Mairi, se ridică şi se dădu jos din pat. Aerul rece îl învălui; îi lipsea deja căldura patului, dar şi mai mult îi lipsea confortul atingerii lui Mairi.

Îşi trase pantalonii şi cămaşa pe el, se duse la măsuţa de toaletă şi îşi dădu cu apă pe faţă şi pe ceafă, primind cu bucurie şocul apei reci. Îşi netezi părul ud şi se întinse după un prosop. Nu mai băuse atât de mult de ani întregi. Nu îl ajutase să scape de amintirile brutale. Doar Mairi încercase să îl ajute, iar drept răspuns el fusese crud cu ea şi o posedase fără să ţină cont de sentimentele ei în timp ce ea îi arătase doar generozitate şi tandreţe. Vina şi ruşinea pe care le simţea se adânciră. Nu exista scuză pentru comportamentul său. Nimic nu justifica asta.

Pe măsuţa de toaletă se afla o tavă cu o carafă cu apă proaspătă şi un flacon cu un lichid gros de culoarea prunei. Shawcross o lăsase acolo mai devreme, când intrase de atâtea ori, iar Jack, cu o lipsă de politeţe de neiertat, îi spusese să aducă altă sticlă de brandy şi să iasă naibii de acolo. Bău tonicul dintr-o înghiţitură. Avea un gust aşa de oribil, încât pe moment avu impresia că valetul decisese să

se răzbune şi îl otrăvise. Apoi amestecul începu să aibă efect, iar durerea de cap slăbi, oboseala începu să dispară şi simţi prospeţimea mentei şi mai puţin acreala alcoolului. Rămase doar sentimentul de ruşine, dar Jack bănui că pentru acesta nu exista leac.

În patul mare, Mairi se foi în somn şi se îngropă mai mult sub aşternut, bolborosind ceva. Jack traversă camera şi se aşeză lângă ea. Se simţea straniu. Voia să o atingă şi să o ţină aproape de el. În acelaşi timp, nevoia aceea era marcată de un sentiment teribil de groază. Nu înţelegea de ce îi povestise despre mama şi sora lui. El nu făcea confesiuni, cu atât mai puţin despre familie. Nu vorbise niciodată cu Robert despre asta, nici cu bunica lui. Nu voia să dezgroape trecutul, să vorbească despre eşecul lui sau de ce nu mai avea încredere să iubească.

De ce îi povestise totul lui Mairi era inexplicabil. El ştia să se protejeze. În decursul anilor, ridicase ziduri de apărare pe care credea că nu le putea dărâma nimeni. Cu toate astea, Mairi reuşise.

Ea deschise ochii, iar el avu un straniu sentiment de revoltă, dar şi un dor atât de puternic, încât se cutremură.

Îi atinse foarte uşor obrazul.

— Te-am rănit? întrebă el morocănos.

Mairi zâmbi, iar el simţi din nou cum inima i se strânge.

— Nu, zise ea.

— Îmi pare rău, îi spuse Jack.

Ea clătină uşor din cap.

— Nu ai de ce să te scuzi, spuse ea şi adăugă: Jack, trebuie să ştii că nu a fost vina ta!

Jack clătină din cap. Auzea vorbele ei, dar nu avea să le creadă vreodată. Ceva se frânsese, se desfăcuse în bucăţi undeva în adâncul fiinţei lui.

— Îmi pare rău, zise el din nou şi văzu cum lumina se stinse în ochii ei.

Amândoi ştiau că de data asta el nu se scuza pentru comportamentul faţă de ea, ci pentru faptul că nu putea să-i accepte cuvintele. Nu voia să le audă şi cu atât mai puţin

să aibă nevoie de ea aşa cum avusese în noaptea care trecuse.

Capitolul 15

Mairi era atât de epuizată emoţional, încât dormi până târziu, nu o auzi pe cameristă care veni să aprindă focul, nu se mişcă nici măcar când Jessie veni să aducă tava cu micul dejun. În cele din urmă, se trezi când Lucy bătu la uşă şi intră în cameră, dând draperiile la o parte şi lăsând soarele să intre.

— Îmi cer scuze că te deranjez, zise Lucy şi se aşeză pe marginea patului, dar eram îngrijorată.

— Pentru Jack? întrebă Mairi. Se ridică din pat şi se frecă la ochi. Nu mai e beat şi cred că şi-a revenit.

— Ei bine, sunt sigură că toţi vor fi bucuroşi să afle asta, zise Lucy destul de ferm. De fapt, voiam să spun că eram îngrijorată pentru tine. Îi luă mâna lui Mairi într-a ei. Te-a rănit? întrebă ea pe un ton grav.

Mairi se surprinse pe ea însăşi izbucnind în plâns. Simţi degetele lui Lucy strângându-i mâna. Apoi sora ei o strânse în braţe, iar Mairi fu surprinsă să descopere că acea îmbrăţişare era unul dintre cele mai frumoase lucruri din lume.

— Înţeleg că a făcut-o, zise Lucy cu o voce înăbuşită, dar care tot suna aspru. Ticălosul! O să-l omor, nu-mi pasă că este vărul lui Robert...

— Te rog, zise Mairi şi îi dădu drumul. Nu e nevoie de un război în familie. E în regulă, să ştii. Chiar e.

Nu era foarte sigură că era în regulă, dar nu voia să-şi analizeze sentimentele prea îndeaproape în dimineaţa aceea. Îşi simţea inima rănită.

Lucy nu părea convinsă.

— Să ştii, zise ea foarte serios, că cel mai bun sex din lume nu merită doi bani dacă vine însoţit de atât de multă suferinţă. Ar putea să ţi se pare că merită, dar să ştii că nu

e aşa.

Mairi chicoti, în ciuda stării ei.

— Aşadar, acum eşti expertă, zise ea. Da, ştiu asta.

— Ţi-a spus Jack ce s-a întâmplat cu mama şi cu sora lui? întrebă Lucy.

— Da, răspunse Mairi. Mi-a spus.

Chipul lui Lucy se lumină.

— Oh, e bine, pentru că până acum nu a vorbit niciodată despre asta. Nici măcar cu Robert.

— Nu ştiu cât îl va ajuta că a vorbit cu mine, zise Mairi cu sinceritate. Jack a regretat că a făcut-o imediat după ce mi-a spus.

Lucy studie chipul surorii ei cu o privire pătrunzătoare.

— Acum câteva zile, eram îngrijorată că logodna ta cu Jack era de faţadă, zise ea încet. Acum mă tem că te vei îndrăgosti de el.

Acesta era alt subiect pe care Mairi nu se simţea pregătită să-l discute în dimineaţa aceea.

— Nu te teme, zise ea. Chiar dacă voi pierde un amant, am regăsit în schimb o soră.

Lucy îi strânse din nou mâinile şi se ridică.

— Ce lucru drăguţ ai spus, zise ea cu ochii umezi şi apoi zâmbi. Mă tem că ai regăsit şi o cumnată la Methven, fie că îţi doreşti, fie nu. Mă bazez pe tine să concurezi împotriva Dulcibellei la tirul cu arcul în dimineaţa asta. Se opri în uşă şi adăugă: Oh, şi dacă ai reuşi să o nimereşti pe ea mai degrabă decât ţinta, cred că toţi am fi recunoscători.

*

Jack stătea pe pajişte şi se uita cum Mairi o bătea zdravăn pe cumnata ei, Dulcibella, la jocul cu bile. De regulă, îi displăcea să stea deoparte, dar simţea o plăcere stranie să o privească pe Mairi. Ea îşi rostogolea bilele spre ţintă cu putere, eleganţă şi exactitate. În schimb, Dulcibella nu avea deloc talent, avea încheieturi slabe şi, după ce

pierduse două partide în faţa lui Mairi, se bosumflă.

Jack îşi spuse că stătea în preajma lui Mairi ca să aibă grijă de ea, dar ştia foarte bine că era o minciună. În spatele zidurilor castelului Methven era mai în siguranţă ca oriunde, şi el nu trebuia să o urmeze peste tot ca un animal de companie. Nu făcea decât să-l tulbure faptul că o urma pentru îşi dorea asta; îi făcea plăcere să o privească, să discute cu ea şi adora să facă dragoste cu ea. După noaptea în care se îngrozise pentru că se îmbătase, încercase să stea departe de ea, ca măcar să-şi demonstreze sieşi că ea nu avea nicio putere asupra lui. Eşuase lamentabil. În decursul ultimei săptămâni, se dusese în camera ei în fiecare noapte şi făcuse dragoste cu ea cu o dorinţă sfâşietoare, care l-ar fi tulburat dacă ar fi meditat la asta. Se gândise că avea să se sature, să se plictisească, aşa cum se întâmplase cu toate femeile din viaţa lui înainte, dar se părea că nu conta de câte ori făcea dragoste cu ea. Simţea o dorinţă crescândă în fiecare noapte şi zi şi în fiecare altă clipă.

Ca o vagă tentativă de a fi discret, se asigura că nu se ducea niciodată în camera lui Mairi înainte ca în casă să se lase liniştea şi avea grijă să nu fie descoperit de cameristă în patul ei. În aventurile lui trecute asta nu fusese niciodată o problemă. Cu Mairi însă acest lucru devenea tot mai dificil, spre marea lui dezamăgire. El voia să rămână cu ea, să doarmă cu ea şi faptul că nu putea era absolut frustrant. Şi mai exasperant era că în timpul zilei erau nevoiţi să păstreze aparenţele unei logodne respectabile. Acest lucru se dovedea fatal pentru autocontrolul lui Jack deoarece părea să fie şi mai greu şi îl făcea să o dorească pe Mairi şi mai tare. Îşi dădu seama, fără a-i veni a crede, că nici nu se mai uitase la alte femei de când se culcase prima dată cu Mairi.

Sosirea ceaiului oferi o bine-venită distracţie. Servitorii aranjară totul sub un cort uriaş în dreapta pajiştii, umbrit de pini înalţi. Încet-încet începură să apară şi restul invitaţilor la reuniunea de familie: Lucy cu sora ei Christina şi alţi membri ai familiei ieşiră pe uşile terasei, Robert şi

Lachlan se apropiară dinspre grajduri, Lady Methven veni din grădina de trandafiri. Exista şi un nou-venit, un domn înalt, blond, solid şi serios cu o geantă cu documente sub braţ. Se opri la marginea pajiştii ca s-o salute pe Mairi, iar Jack îl văzu sărutându-i mâna. Mairi zâmbea. În mod evident, se cunoşteau foarte bine. Jack se ridică imediat şi se duse să li se alăture. Râsul lui Mairi răsună tare. Jack observă că musafirul încă o ţinea de mână şi zâmbea. Vorbeau ca doi prieteni vechi.

— Jack! Mairi se întoarse spre el când ajunse în dreptul ei. Ochii ei albaştri erau luminoşi şi zâmbitori. Permite-mi să ţi-l prezint pe domnul Cambridge, care administrează afacerile lui Lord Macleod şi care e un vechi prieten. Jeremy, logodnicul meu, domnul Rutherford.

Jack făcu o plecăciune.

— Cambridge.

Avea destulă minte să nu arate niciun fel de animozitate faţă de celălalt bărbat, deşi, judecând după expresia lui Cambridge, antipatia era reciprocă.

— Rutherford. Ochii cenuşii ai lui Cambridge erau reci. Felicitări pentru logodnă, milady, adăugă el spre Mairi. Aruncă apoi o privire spre Jack. Lord Macleod m-a informat despre logodnă.

Cambridge voia să-l informeze că ştia de logodna falsă şi temporară. Simţi o săgeată de furie şi se trase mai aproape de Mairi.

— Mulţumesc, zise el rece. Sunt cel mai norocos dintre bărbaţi.

Privirea lui Cambridge deveni şi mai rece.

— Aşa aş crede, zise el.

Mairi fie nu simţise ostilitatea dintre cei doi bărbaţi, fie era hotărâtă să o ignore pentru că îl trase pe Jeremy Cambridge spre masa de ceai..

— Jeremy, zise ea, vino şi stai lângă mine şi spune-mi toate noutăţile de la Strome.

— Ai venit cu afaceri de la Strome, Cambridge? întrebă Jack.

Sugera că, dacă era aşa, Cambridge trebuia să

rezolve problema pentru care venise şi să plece. Ştia că era nepoliticos din partea lui, dar nu-i păsa.

— Da, zise Cambridge, fără să se ostenească să-i spună *domnule.* Le voi discuta mai târziu cu Lady Mairi.

Asta fusese o săgeată pentru Jack. O văzu pe Mairi uitându-se la Cambridge şi încruntându-se uşor.

— Domnul Rutherford ni se va alătura pentru asta, zise ea, iar Jack simţi o străfulgerare de plăcere care îl luă prin surprindere. Îi prinse mâna lui Mairi, iar ea îi oferi un zâmbet timid care îi strânse inima.

Ceilalţi începură să se aşeze la locurile lor în jurul mesei mari, rotunde. Dulcibella deja se agita, insistând ca Lachlan să-i pună un scaun exact în locul potrivit – apărat de vânt şi unde soarele să nu-i bată în ochi.

Dulcibella chiar era frumoasă, se gândi Jack, cu părul ei castaniu bogat şi ochii mari căprui, dar gura cu colţurile în jos sugera că era permanent dezamăgită de viaţa ei. Se uită de la chipul ei la al lui Mairi. La prima vedere, Mairi nu dădea impresia de căldură, deoarece frumuseţea ei clasică era perfectă şi părea rece, ca o statuie. Amintindu-şi cum se încălzea sub atingerea mâinilor lui, Jack simţi că gulerul şi pantalonii îi deveniră prea strâmţi.

De parcă ar fi fost atrasă de privirea lui, ea îşi ridică ochii şi-i întâlni pe ai lui. Zâmbi, iar Jack simţi o emoţie pe care nu o putea explica.

— Miroşi a grajduri, îi spuse Dulcibella soţului ei, strâmbând din nas. Te rog să nu stai în direcţia din care bate vântul.

— Şi tu pari plină de sudoare, draga mea, replică Lachlan printre dinţi. Jocul a fost mai obositor ca de obicei.

— Sora ta l-a abordat aşa cum face cu toate lucrurile! se răsti Dulcibella.

— Întotdeauna am spus că, dacă joci, atunci joci ca să câştigi, zise Jack cu amuzament.

Dulcibella îi aruncă o privire. Jack îşi dădea seama că ar fi vrut să nu-l placă, dar era prea vanitoasă ca să facă asta. Nu suporta să nu fie admirată.

Bătu cu mâna pe scaunul de lângă ea.

— Veniţi să staţi lângă mine, domnule Rutherford şi povestiţi-mi care din multele talente ale lui Lady Mairi v-a atras prima dată la ea. Oare talentul ei de a picta cu acuarele sau cântatul la harfă? Dar nu... Făcu o pauză. Nu pot fi astea, căci se pricepe prea puţin la ele. Vă rog să-mi spuneţi!

Jack se uită la Mairi şi văzu o sclipire de amuzament în ochii ei. Îşi dădea seama că ea pregătea un răspuns devastator pentru Dulcibella – presupunând că nu îi servea el unul mai întâi.

Lucy se înroşi, fiind deranjată de o lipsă atât de flagrantă de politeţe la masa ei de ceai. Lady Methven se uita la Dulcibella de parcă ar fi văzut o formă deosebit de dezagreabilă de insectă stând la pândă în prăjitura ei.

— Poate că Jack a fost atras de şarmul şi de manierele impecabile ale lui Lady Mairi, zise Lady Methven tăios. Bunele maniere sunt atât de rare în zilele noastre!

Dulcibella se înroşi ca o cărămidă şi tăcu preţ de o clipă lungă şi binecuvântată.

Cum Jeremy Cambridge îi ţinu scaunul lui Mairi, Jack se aşeză lângă Dulcibella şi îi dădu ceaşca de ceai pe care o umpluse Lucy. Cambridge, se gândi el, în timp ce îl privea pe bărbat înşirând în faţa lui Mairi o varietate de prăjituri şi de sendvişuri, era mult prea atent cu logodnica lui. Ştia foarte puţine despre el şi nu simţea dorinţa de a afla mai multe. Îşi dădea seama că omul îi displăcea profund, deşi nu ştia mai nimic despre el, iar asta îl irita şi mai tare. Îl privi pe Cambridge vorbind cu Mairi şi observă la el o atitudine ciudat de posesivă. Nu părea doar să o admire, ci şi să creadă într-un fel că era proprietatea lui. Era ciudat, dar poate că se întâmpla asta pentru că Mairi era o Macleod prin căsătorie şi Cambridge era cel care se ocupa de afacerile lui Macleod. Sau poate, fu obligat Jack să admită, judecata lui părea să dispară când venea vorba de Mairi.

Decât să se mai chinuie singur privind-o pe Mairi zâmbindu-i lui Cambridge, se întoarse spre sora ei mai mare, care se afla în cealaltă parte a lui. Lady Christina MacMorlan era cea mai mare dintre fiicele ducelui de

Forres, o femeie ca un şoricel maroniu şi plictisitor şi a cărei viaţă fusese sacrificată pentru a administra casa tatălui ei şi pentru a ajuta la creşterea copiilor mai mici după moartea mamei lor. Nu semăna nici cu Lucy, care era mică şi energică, nici cu Mairi, care era rece şi elegantă, dar părea insipidă, de parcă alegea voit să se confunde cu peisajul.

— Vă bucuraţi de vizita în Highland, Lady Christina? întrebă Jack.

Christina tresări de parcă cineva ar fi aprins un foc sub scaunul ei. Se îmbujoră.

— Oh, eu…

— E aşa de plictisitor la ţară, o întrerupse Dulcibella. Doar munţi oribili şi drumuri proaste. Nu mai suport!

— Atunci va trebui să-l rogi pe Lachlan să te ducă acasă cât mai curând, zise Lucy. Nu se poate să te lăsăm să suferi.

— Nici nu m-aş gândi să mă aventurez dincolo de zidurile castelului, se cutremură Dulcibella. Nu cu bărbaţi periculoşi pe picior de război! Voi sta aici până când va fi prins vărul Cardross.

Jack îi văzu pe Robert şi pe Lucy schimbând o privire. Robert îşi dădu ochii peste cap.

— Ce frumoase sunt grădinile de trandafiri acum, îi spuse Mairi lui Lady Methven. Domnul Rutherford mi-a povestit că vă place mult să grădinăriţi. Aţi fi avut multe de discutat cu fostul meu soţ. Era un botanist cunoscut.

O pală de vânt agită pinii şi făcu să fluture pereţii pavilionului. Jack îşi dădea seama că începea să se enerveze. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o asculte pe Mairi ridicând osanale sfântului Archie Macleod. La naiba cu el! Rezistă dorinţei de a lovi în ceva. Logodna lor părea banală în comparaţie cu complexele sentimente pe care le avea Mairi pentru Macleod. Dar nu ştia de ce îl irita asta.

Îşi bău ceaiul – pe care îl ura şi-l considera o băutură fără gust – şi mâncă o bucată de prăjitură Dundee, care era foarte bună. Mairi şi Cambridge erau adânciţi în

conversaţie, iar părul lui blond şi cel roşu-castaniu al ei se apropiaseră. Jack scrâşni din dinţi.

Se ridică brusc.

— Robert, întrebă el, vrei să organizezi încă o patrulă pentru după-amiaza asta? M-aş duce să călăresc înainte de cină.

Acest anunţ fu întâmpinat de exclamaţii şocate din partea celor mai multe doamne.

— Vai, domnule Rutherford, tremură vocea Dulcibellei, nici să nu vă gândiţi! Aţi putea fi împuşcat, mutilat, omorât!

— Totuşi, voi risca, zise Jack.

— La Kinlochewe a sosit deja un detaşament de cavalerie, zise Robert. Până mâine sunt sigur că îl vor arunca pe Cardross înapoi în spatele gratiilor.

— Sper şi eu, interveni Dulcibella şi îşi dădu farfuria la o parte. Este atât de dezolant să ai un renegat în familie!

Jack îl privi pe Jeremy Cambridge. Acesta urmărea conversaţia cu mare atenţie, cu ochii mijiţi. Când surprinse privirea lui Jack, zise cu mare emfază:

— Tocmai îi spuneam lui Lady Mairi că Lord Macleod a fost foarte îngrijorat să audă de vestea atacului asupra trăsurii ei. Oferă toată susţinerea în capturarea contelui de Cardross.

— Mulţumim, zise Robert.

— Pe mine mă vânează Wilfred, zise Dulcibella bosumflată, de parcă era mai bine să se bucure de îndoielnica onoare de a fi ţinta lui Cardross decât să fie ignorată. Sunt sigură că a atacat trăsura lui Mairi doar pentru că a crezut că eram eu!

Nimeni nu o contrazise. Jack bănuia că toată lumea îşi dorea ca Dulcibella să fi fost într-adevăr în trăsura aceea şi ca Wilfred Cardross să o fi prins.

— Mairi, zise el, dacă ai terminat ceaiul, m-aş bucura de compania ta în drum spre grajduri.

Cambridge păli dezamăgit. Mairi zâmbi şi se ridică în picioare.

— Desigur, Jack! Se întoarse apoi spre celălalt bărbat:

Putem discuta mai târziu, după ce se va întoarce Jack?

— Nu e nicio grabă, zise Robert alene. De ce nu rămâi la cină, Cambridge? Poţi să stai aici peste noapte şi să ţineţi întrunirea mâine-dimineaţă.

Îi întoarse privirea lui Jack ridicând din sprâncene, făcându-se că nu înţelege.

— De ce îi permiţi lui Cambridge să-ţi arate atâta atenţie? întrebă Jack în timp ce se plimba cu Mairi pe pajişte. Nu va face decât să le confirme unora şi altora că îţi place să flirtezi.

Mairi ridică din sprâncene.

— Avem altă dispută ca între amanţi? întrebă ea pe un ton mieros. Nu fi caraghios, Jack! De ce nu îl placi?

Jack ridică din sprâncene şi văzu culoarea roz de pe pomeţii ei.

— Aş fi zis că e evident, spuse el tărăgănat. Pofteşte la ce e al meu.

Mairi scoase un ţâţâit exasperat.

— În primul rând, nu e adevărat. În al doilea rând, eu nu sunt o proprietate. Şi în al treilea rând, Jeremy e un vechi prieten, nimic mai mult. Apreciez sfaturile lui în afaceri, iar Lord Macleod îl apreciază. E un om foarte plăcut.

— La naiba cu laudele! zise Jack, observând că îi revenea buna dispoziţie. Mie nu mi-ai spus niciodată că sunt plăcut.

— Asta pentru că nu eşti, replică Mairi pe un ton acru. Nu eşti deloc plăcut.

Jack o prinse şi o trase în spatele unui vas uriaş sculptat în piatră.

— Dar tot mă placi, zise el.

O simţea foarte plăcut în braţele lui, caldă, moale şi atât de tentantă.

— Nu sunt sigură că o fac, spuse Mairi, dar el descoperi cu mirare că nu se lupta să scape.

— Atunci, dacă nu mă placi, continuă Jack, atingându-i lobul urechii cu buzele, trebuie să-ţi placă felul în care te fac să te simţi. Îi sărută adâncitura din spatele urechii şi o simţi cum tremură. Voi veni la noapte în camera ta, îi şopti

el.

Buzele ei se arcuiră în mod delicios.

— Să ai grijă să vii! îi şopti ea.

Un grup de servitori apăru din direcţia castelului cu mai mult ceai şi prăjituri stivuite pe tăvi. Mairi se retrase discret de lângă el, iar Jack oftă şi îi dădu drumul.

— Îmi doresc să poţi veni cu mine să călăreşti, zise el brusc.

Privirea ei se îmblânzi.

— Mi-ar plăcea şi mie, zise ea. Mi-ar plăcea să scap de aici. Mă simt ţintuită.

Ea se ridică pe vârfuri şi îi depuse un sărut pe obraz. Era cea mai castă şi mai dulce formă de salut, dar, cu toate astea, Jack o simţi în întregul corp. O privi în timp ce se întorcea la pavilion. Ar fi vrut să o ia din acea atmosferă apăsătoare a reuniunii de familie, din încorsetarea de a fi mereu sub privirile tuturor. Voia să fie singur cu ea, să călărească pe vârf de munte însoţiţi doar de vântul cel rece.

Dar cel mai mult îşi dorea să o ia într-o călătorie nebunească, departe de amintirile despre Archie Macleod. Însă nu putea face asta. Nu îl putea înlocui pe Archie şi nici măcar nu ştia sigur ce voia de fapt de la ea.

*

Mairi reuşi să obţină câteva ore de linişte încântătoare ascunsă în bibliotecă, citind, înainte ca Jeremy Cambridge să o găsească. Ştiuse că el nu avea să aştepte până a doua zi dimineaţă. Nu dorea să discute cu el de faţă cu Jack. Când îi auzi paşii grei apropiindu-se, fu tentată să sară şi să se ascundă în spatele unui raft de cărţi, dar ştia că ar fi fost un gest copilăresc. O enervase în timpul ceaiului cu felul lui pompos şi important şi nu putu să nu-şi dea seama de animozitatea dintre el şi Jack. Erau ca doi câini care îşi dădeau târcoale. Se întrebă de ce bărbaţii trebuiau să se comporte atât de prosteşte.

Jeremy se aşeză în fotoliul de vizavi şi se lăsă în faţă

cu mâinile atârnând între picioare, fixând-o cu o privire mai degrabă tristă decât supărată. Înainte ca el măcar să apuce să spună ceva, ea simţi o senzaţie acută de iritare, ştiind că nu era deloc amabilă. Ar trebui să-i ofere măcar o şansă şi să-l asculte.

— Îmi pare atât de rău, Lady Mairi, zise Jeremy. El clătină din cap. Dacă Lord Macleod mi-ar fi spus dinainte de planurile sale, asta nu ar fi trebuit să se mai întâmple. Nu era nevoie să faceţi ceva atât de nebunesc şi să vă logodiţi cu un individ periculos, care nu poate decât să vă distrugă reputaţia şi mai tare.

— Presupun că te referi la domnul Rutherford, zise Mairi, pentru că el e singurul logodnic pe care îl am. Îşi închise cartea cu un pocnet. Ce doreşti să-mi comunici, Jeremy, de ai bătut tot drumul de la Strome până aici? întrebă ea puţin cam acru.

— Am venit să aduc această scrisoare de la Lord Macleod, zise Jeremy, deschizând cataramele genţii cu acte, şi să văd cum vă simţiţi după teribilul şoc al atacului lui Wilfred Cardross. I-am promis lui Lord Macleod că îi voi aduce veşti despre starea dumneavoastră de sănătate.

El scoase scrisoarea din geantă, dar nu i-o întinse pe dată, ci o ţinu în mână, de parcă ar fi fost făcută din aur preţios.

— E foarte amabil din partea lui Lord Macleod, zise Mairi şi rezistă dorinţei de a-i smulge scrisoarea din mână. Te rog să îi spui că sunt bine.

Întinse mâna după scrisoare. Jeremy ignoră gestul şi puse scrisoarea frumos pe masa dintre ei. Începu iarăşi să o studieze cu o privire atât de abătută, încât ei îi veni să-l plesnească.

— V-am spus să vă întoarceţi la Edinburgh ca să înăbuşiţi zvonurile despre comportamentul dumneavoastră neadecvat, zise el.

Mairi se zburli.

— Comportament neadecvat e o formulă critică, plină de prejudecăţi, zise ea foarte rece. Iar din câte îmi amintesc, nu ai spus aşa ceva. Ai fost atât de evaziv, încât

nici măcar nu am reuşit să-mi dau seama care era natura zvonului.

Jeremy se îmbujoră.

— Nu se cădea să vorbesc despre astfel de chestiuni scandaloase, zise el.

— Din fericire pentru mine, domnul Rutherford nu a fost la fel de pretenţios ca tine, Jeremy, zise Mairi. Simţea cum începea să clocotească furia în ea şi făcu un efort imens să o înăbuşe. A fost foarte amabil şi dispus să-mi ofere ajutorul său.

— Vi l-aş fi oferit şi eu la întoarcerea la Edinburgh, când aţi fi aflat care era situaţia, zise Jeremy. Am fost dispus să trec cu vederea eşecurile dumneavoastră morale. Am fost chiar pregătit să vă ofer protecţia mea, ceea ce tind să cred că ar fi fost mult mai respectabilă decât cea a lui Jack Rutherford.

Acum era roşu în obraji şi se bâlbâia, iar Mairi nu se mai simţi enervată, părându-i rău că el se preţuia atât de mult şi că avea o părere atât de proastă despre ea. Se simţea privată de ceea ce credea că exista între ea şi Jeremy, şi anume o prietenie adevărată. Ea ştiuse dintotdeauna că el era un pic cam încuiat şi că, la fel ca mulţi bărbaţi, dezaproba femeile diferite şi independente, dar era dezamăgitor să-i descopere opiniile cu o sinceritate atât de puţin flatantă.

— Sunt onorată de părerea ta, Jeremy, zise ea, şi nu îmi pare rău că sunt promisă domnului Rutherford când tu ai fi putut să-mi oferi mai mult.

— Mă batjocoriţi, zise Jeremy tăios, dar veţi regreta, Lady Mairi! Tot oraşul Edinburgh va vorbi de logodna dumneavoastră…

— Prea bine, zise Mairi pe un ton plin de încântare şi cât se poate de măgulitor. Întinse mâna după scrisoare de la Lady Kenton, care sosise în acea dimineaţă. O folosise până atunci drept semn de carte. Lady Kenton îmi scrie că lumea bună e absolut încântată de vestea logodnei, rosti ea şi citi cu voce tare: „Când un cuceritor precum domnul Rutherford alege să se căsătorească, asta oferă speranţă şi

altor doamne că pot găsi un soţ la fel de incitant”. Împături scrisoarea şi o puse la loc în carte. Aşa că, vezi tu, sunt o rază de speranţă pentru toate femeile.

Jeremy pufni dezaprobator şi se opinti să se ridice din fotoliu.

— Nu e prea târziu să vă răzgândiţi, zise el şi se uită în jos spre ea. Veniţi înapoi la Edinburgh cu mine! Ştiţi că vă displace să fiţi aici. Urâţi copiii şi nu vă place compania familiei.

Mairi se înfurie când îl auzi.

— Nu urăsc copiii! zise ea cu o furie crescândă. Doar că nu sunt obişnuită cu ei pentru că nu am fost suficient de norocoasă ca să-i am pe ai mei. Cât despre familia mea... Simţi o străfulgerare neaşteptată de afecţiune. Îi iubesc pe toţi foarte mult şi nu apreciez faptul că îmi critici membrii familiei, mai ales când Lucy şi Robert sunt suficient de generoşi încât să-ţi ofere ospitalitatea lor!

Se simţi atât de răscolită după plecarea lui Jeremy încât decise că aerul proaspăt îi făcea bine. Lachlan, Dulcibella şi alţi oaspeţi se duseseră la lac pentru un picnic; în timp ce păşea pe aleea castanilor, auzi voci şi râsete. Era o schimbare în bine să o audă pe Dulcibella într-o dispoziţie bună. Pentru o vreme stătu în grădini, simţind cum briza uşoară îi ciufulea părul şi savurând atingerea soarelui pe chip.

Era straniu că se supărase aşa de tare auzind cuvintele lui Jeremy. Veştile pe care le adusese de la Macleod nu erau cine ştie ce, dar ea avea impresia că el bătuse drumul până acolo ca să o certe că acceptase să se logodească cu Jack. Era furioasă că fusese certată şi se simţea straniu de protectoare faţă de Jack şi indignată de criticile lui Jeremy.

Soarele devenise prea fierbinte, iar ea îşi uitase umbreluţa. Se plimbă pe lângă zidurile grădinii unde parfumul trandafirilor atârna greu în aer şi trecu pe sub o arcadă în grădina sălbatică. Aici îşi aminti de leagănul uriaş agăţat la umbră lângă iazul năpădit de nuferi. Copiii lui Robert şi ai lui Lucy încă erau prea mici să se joace acolo.

Trebuie să fi fost acolo de când Robert şi fratele lui mai mare îşi petrecuseră copilăria la Methven. La fel ca Jack.

Leagănul era dintr-o bucată de lemn nefinisată, plină de muşchi, dar uscat. Mairi se aşeză pe el şi frânghia scârţâi sub greutatea ei. Se legănă uşor în faţă şi în spate, amintindu-şi ritmul din copilărie şi încântarea de a zbura prin aer şi de a se simţi atât de liberă şi de nestăpânit. Se întrebă când îşi pierduse acel sentiment al libertăţii. Archie îi lăsase averea din vinovăţie şi îi oferise posibilitatea să facă atât de multe lucruri, dar uneori resimţea asta mai degrabă ca pe o povară decât ca pe un dar. Îşi aminti de fiorul sălbatic care o cuprinsese când Jack o rugase să plece cu el călare spre Methven. Îi plăcea să călărească şi ar fi vrut să rişte şi să plece cu el, dar raţiunea şi autocontrolul câştigaseră bătălia. I se părea că ridicase ziduri în jurul ei fără măcar să-şi fi dat seama.

Tremură un pic în aerul greu. Trecuse o vreme de când simţise acel teribil sentiment de singurătate şi apăsare care o cuprinse acum. Soarele se ascunsese, iar păsările tăcuseră. Se auzea un tunet îndepărtat dinspre munţi. Prin acoperişul de crengi de deasupra ei putea vedea că cerul devenise cenuşiu, plin de nori care păreau să stea unul peste altul. Furtuna se apropiase mai repede decât se aşteptase.

Încetini leagănul şi acesta se opri cu un scârţâit care răsună puternic în tăcerea din jur. Deja primele picături de ploaie băteau pe frunzele de deasupra ei. Trebuia să alerge spre casă, altfel ploaia o uda până la piele. Tufişurile din jur erau atât de întunecate încât se împiedică de o rădăcină şi aproape căzu. Aerul se simţea sufocant pe sub copaci.

Se auzi un foşnet puternic undeva în dreapta ei, iar când se răsuci, i se păru că zăreşte silueta unui bărbat înainte ca aceasta să dispară în întunericul profund. Grăbi pasul şi auzi din nou acea fluturare de frunze trădătoare şi sunetul paşilor călcând pe frunze moarte. Oricine o urmărea se apropia.

Simţi cum o cuprinde panica. Îi displăceau furtunile, oricum ar fi fost ele, iar acum simţea cum se jucau cu

mintea ei, amplificându-i sentimentul de izolare, deşi era la doar câteva sute de metri de casă. Îşi spuse că se purta prosteşte şi se îndreptă spre deschizătura dintre copaci, unde pădurea se deschidea spre pajişte. Frunzele de sub picioarele ei erau alunecoase din pricina ploii, iar tunetul se auzi mai aproape. Simţea cum rochia se lipea de ea într-un amestec neplăcut de sudoare şi apă de ploaie, iar senzaţia că era observată nu o părăsea deloc. Când copacii se răriră, o siluetă păşi în calea ei atât de direct şi de brusc încât ţipă dintr-odată. Un moment mai târziu îşi dădu seama că era Jack, care se întorcea de la grajduri. Se simţi teribil de uşurată că a lui fusese silueta pe care trebuie să o fi văzut printre tufişuri. Se simţi însă ca o proastă. Jack o prinse de braţ şi o ţinu, uitându-se încruntat la ea.

— Mairi, ce Dumnezeu faci aici? S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse Mairi cu dinţii clănţănind. Se auzi alt tunet lung şi mai apropiat. Eram pe leagănul din grădina sălbatică. Nu mi-am dat seama că furtuna era atât de aproape.

Când ajunseră pe marginea pajiştii, se văzu un fulger imens şi se deschiseră cerurile. Ploaia cădea fără milă, lovind pietrişul de pe alee. În câteva secunde, pantofii lui Mairi erau uzi leoarcă şi apa îi curgea pe ceafă.

— Pe aici, zise Jack şi o apucă de braţ, trăgând-o sau mai degrabă cărând-o spre pavilionul de vară din colţul grădinii cu ziduri. Ea tresări violent când tunetul bubui direct deasupra lor şi Jack fu nevoit să o târască spre pavilion.

O conduse la o banchetă tapiţată care se întindea de-a lungul pereţilor şi o trase în jos. Aerul din pavilionul de vară era cald şi uscat, iar răpăiala ploii pe acoperiş era liniştitoare.

— Vom fi în siguranţă aici, zise el. O studie gânditor cu o umbră de amuzament în ochii lui adânci. Mă tem că arăţi cam răvăşită. Lady Mairi cea elegantă a dispărut.

— Nu are importanţă, zise ea.

Tremura, deşi nu îi era frig. Un alt fulger puternic lumină interiorul pavilionului, urmat de bubuitul tunetului

care parcă ar fi despicat munţii în două.

— Habar n-aveam că te sperie furtunile, zise Jack.

Din ochi îi dispăruse expresia amuzată, acum privind mai degrabă îngrijorat.

— E ridicol să te temi de furtuni, zise Mairi supărată.

— Toţi avem slăbiciunile noastre, râse Jack şi adăugă: De fapt, e o uşurare să descopăr că şi tu ai slăbiciunile tale. De cele mai multe ori, pari să fii înspăimântător de îndărătnică.

O luă pe după umeri şi o trase aproape de el, iar Mairi îşi permise să-şi sprijine capul pe umărul lui. Se simţea la căldură şi în siguranţă.

Rămaseră acolo aşezaţi în tăcere, în timp ce ploaia răpăia pe acoperiş şi tunetele bubuiau deasupra capetelor lor, apoi mai departe spre mare. Treptat, cerul se limpezi şi ploaia se domoli, iar păsările începură să cânte din nou.

Mairi se ridică încet în picioare. Se simţea neplăcut de umedă cu rochia de muselină care se lipea de ea şi cu şuviţele de păr lipite pe ceafă, dar se simţea fericită şi preţuită.

— Mulţumesc, zise ea zâmbind.

Jack nu îi zâmbi drept răspuns. Se uită la ea preţ de o clipă de parcă ar fi avut obloane de oţel în spatele pleoapelor. Ea simţi răcoarea şi distanţa care se căscase brusc între ei.

— S-a terminat, zise el şi se duse spre uşă şi o deschise. Ai face bine să te întorci în casă şi să-ţi schimbi hainele ca să nu răceşti.

Se întorsese cu spatele lat spre ea, cu aceeaşi atitudine avută când o alungase din camera lui la hanul Kinlochewe, iar Mairi aproape că tresări. Din nou o respingea. Se ridică şi, fără să mai rostească vreun cuvânt, trecu pe lângă el şi ieşi pe uşă, traversând pajiştea spre casă.

Capitolul 16

Furtuna trecuse până seara, lăsând în urmă un cer de un albastru palid. Drumurile erau însă înnămolite şi probabil de nefolosit chiar şi a doua zi, o informaţie pe care Jack o primi morocănos, deoarece însemna că Jeremy Cambridge probabil avea să mai petreacă o noapte la Methven. Starea de spirit i se mai îmbunătăţi când o văzu pe Mairi schimbând pe furiş cartonaşele la masă pentru ca Jeremy să fie aşezat cât mai departe de ea. Se întrebă dacă se certaseră. Ea nu îi spusese nimic. De fapt, vorbise foarte puţin cu el din după-amiaza petrecută în pavilionul de vară.

Îşi aminti de întâlnirea lor şi descoperi că îşi pierduse pofta de mâncare. Puse încet jos furculiţa şi cuţitul. Somonul era delicios, iar bucătăreasa cu siguranţă avea să fie ofensată că peştele se întorcea neatins. Adevărul era că ştia că se purtase ca un ticălos după-amiază. Nu observase cât de mult se apropiaseră el şi Mairi nu doar fizic, ci şi emoţional. Totul se întâmplase treptat – înţelesese în acea după-amiază, când o consolase în timpul furtunii. Şi se retrăsese în faţa acestei intimităţi. Aproape că intrase în panică, iar asta nu era o reacţie care să-l bucure.

Se uită în lungul mesei la Mairi. Ea era aşezată lângă Robert şi amândoi vorbeau animat. Arăta la fel ca întotdeauna, calmă şi elegantă. Cu toate astea, Jack simţea că i se ridică părul pe ceafă, de parcă ceva nu ar fi fost în regulă.

Mairi ridică privirea şi preţ de o clipă se uită la el, iar el văzu sub aparenta veselie ceva atât de întunecat şi de pierdut, încât fu străfulgerat de o senzaţie de nelinişte suficient de puternică încât să-l facă să se ridice de pe scaun înainte ca ea să clipească, să-şi îndrepte privirea spre Lady Methven şi să converseze cu uşurinţă tocmai despre cultivarea verzei! Jack se aşeză la loc pe scaun, simţindu-se tulburat într-un mod pe care nu-l putea explica, de parcă s-ar fi întâmplat ceva, iar el nu înţelesese ce anume. Lacheii aşezară farfuriile. Fură aduse fripturile, apoi desertul. Conversaţia continua alene – vorbi cu Christina MacMorlan despre Canada, care se dovedi un partener de

conversaţie surprinzător de perspicace, şi despre magazinele din Edinburgh cu Dulcibella, care se dovedi că nu era.

Abia mai târziu, mult mai târziu, când domnii îşi băuseră brandy-ul şi se alăturaseră din nou doamnelor pentru ceai, Jack îşi dădu seama că Mairi lipsea. Când fu întrebată unde se afla sora ei, Lucy începu să se agite.

— Cred că Mairi s-a retras în seara asta, zise ea. Nu se simţea bine.

Jack ezită. Acesta era unul dintre acele momente în care instinctul îi spunea să facă orice altceva, dar să nu se implice. Ceea ce nu explica gestul de a urca scările şi a bate la uşa dormitorului lui Mairi. Jessie era acolo şi îi pregătea cămaşa de noapte lui Mairi, o combinaţie drăguţă de dantelă transparentă şi panglici, după cum observă rapid Jack.

— Milady a ieşit să ia o gură de aer proaspăt, domnule, zise ea ca răspuns la întrebarea lui Jack. Cred că voia să se plimbe pe creneluri.

Asta, se gândi Jack, ar fi trebuit să-i alunge temerile. Nu existau motive să o caute pe Mairi şi să se asigure că era în siguranţă. Se duse în camera lui şi luă o carte, dar o aruncă după două pagini cu o înjurătură în barbă. Îşi luă din nou jacheta, ieşi pe coridor şi urcă scările spre turnul dinspre nord care ducea la creneluri.

Afară era răcoare, simţindu-se prospeţimea aerului care lipsise mai devreme. Luna nouă se ridica peste munţi. Arăta ridicol de romantic. O văzu pe Mairi pe dată, deoarece rochia ei de un galben-deschis reflecta lumina slabă a stelelor. Stătea pe la jumătatea crenelurilor, cu palma pe balustrada de piatră, privind spre grădină. Când Jack se apropie, ea îşi întoarse capul doar puţin, iar el văzu urmele lacrimi pe obrajii..

Ea plângea.

„La naiba!”

Pe Jack îl luă cu frig. Primul lui instinct fu că nu putea să o atingă şi să o consoleze. Ultima femeie care îi plânsese în braţe fusese mama lui, iar el nu reuşise să o ajute. Încă

auzea acele suspine întrerupte. Sufletul lui se ferea de ele.

Mairi îl văzuse. Îşi şterse lacrimile de pe obraz cu un gest iute, pe care inima lui îl recunoscu. Îşi amintea gestul din copilărie, tristeţea care nu dorea să fie văzută. Ea nu se întoarse spre el. În schimb, îi întoarse spatele. Era limpede că nu voia să-i vorbească.

„Pleacă!”

Dar el rămase. Nu-şi putea explica de ce. Un moment mai târziu, îşi dădu seama că se îndrepta spre ea, nu se îndepărta.

— Mairi? începu el. Eşti bolnavă? Vrei să îţi chem camerista?

Se întrebă ce naiba făcea şi de ce se implica. Reticenţa probabil i se simţise în voce. Bănuia că nu păruse prea entuziast, ba chiar fusese ursuz.

„Pleacă Jack, nu te implica!”

Asta era una dintre regulile după care trăia.

O luă de mână. Era rece ca gheaţa. Începu să se îngrijoreze.

— Nu, mulţumesc, zise ea şi îşi frecă din nou obrajii.

O simţea cum tremură de frig sau din alt motiv.

— Sunt cât se poate de bine.

— Nu fi ridicolă! zise Jack. Nu eşti deloc bine.

Ea se uită direct spre el, iar dezolarea pură pe care o văzu în ochii ei era şocantă, mai puternică şi mai feroce decât scăpărarea de disperare pe care o zărise la cină. Atunci Jack înţelese. Era o expresie pe care o văzuse cu alte ocazii la bărbaţi care pierduseră totul – familie, cămin, avere. O văzuse în ochii mamei ei după ce murise tatăl lor. O simţise şi el când ajunsese în cel mai jos punct al existenţei sale. Se simţi şocat când îşi dădu seama că trebuie să fi subestimat complet sentimentul de tristeţe pe care Mairi încă îl simţea. În acel moment, chiar îşi dori ca Archie Macleod să fie din nou în viaţă dacă asta ar fi scutit-o pe Mairi de suferinţă.

Nu-şi dădu seama că se mişcase, dar în secunda următoare o luase în braţe. Ea scoase un mic sunet de surprindere şi de protest şi deveni rigidă. El zâmbi. Ce

pereche erau – el atât de reţinut în a consola, ea atât de reţinută în a accepta consolarea. Puteau să facă dragoste cu toată intimitatea din lume, dar, când venea vorba de o simplă emoţie, amândoi erau foarte prevăzători.

După un moment însă, ea îl trase mai aproape, degetele apucându-i stofa jachetei. Plânse în tăcere, dar mai tare acum, în timp ce Jack o ţinea stângaci pentru că nu ştia cum să facă asta. Se simţea îngrozit, deşi era un sentiment pe care încerca să-l evite. Îi apăsă batista lui în palmă, iar ea îşi trase nasul şi îşi frecă ochii, iar după alte câteva clipe plânsul încetă.

Ea îi dădu batista înapoi, deşi era folosită. El zâmbi.

— Te rog, păstreaz-o!

— Mulţumesc, răspunse ea cu voce răguşită. Îmi pare rău.

— Hai să mergem înăuntru!

O ţinu de umeri şi o conduse spre uşa turnului. În capătul scărilor, torţele luminau puternic. Mairi se trase înapoi, ferindu-se de lumină, dar Jack îşi ţinu ferm braţul în jurul ei şi o conduse pe scări în jos.

— Nu vreau să mă vadă nimeni, zise ea.

— Nu te vor vedea, o asigură Jack.

O conduse de-a lungul coridorului spre micul salon care unea dormitoarele lor. Valetul lui era acolo – aţâţa focul şi deretica prin cameră cu aerul prea puţin entuziast al celui care aşteaptă ordine. Jack îi făcu un semn din cap şi omul se făcu discret nevăzut. Trase apoi un fotoliu pentru Mairi, îl aşeză în faţa şemineului şi o împinse cu grijă să se aşeze în el. Ea tremura. Deşi noaptea nu era rece, nu avusese pelerina la ea, iar rochia era prea subţire.

Pe şemineu se aflau o carafă cu vin şi două pahare. Jack turnă într-unul şi i-l duse. Ea ridică privirea, şi el avu un şoc când îi văzu expresia goală. Parcă s-ar fi închis complet în ea.

Se aşeză în faţa ei. Mairi învârti paharul în mână, dar nu bău. Şi nici nu voia să se uite la el.

— Ştiu că ai vrea să fii singură şi ţi-ai dori să mă trimiţi la naiba, zise Jack, dar nu te voi lăsa singură cu

niciun chip.

Preţ de o secundă, păru că ea nu-i înţelege cuvintele, dar apoi se concentră asupra lui, iar Jack simţi uşurarea ca pe o lovitură în piept. De data asta, ea chiar îl vedea. Se întorsese la realitate.

— De unde ştii la ce mă gândesc? întrebă ea.

Se lăsă un moment de tăcere. Ceasul ticăia zgomotos.

— Poate că am fost şi eu acolo unde eşti tu acum.

Ea făcu ochii mari.

— Când au murit mama şi sora ta, zise ea încet. Desigur.

Fusese şi el la fel la pământ, ba chiar mai rău decât era ea acum, în mizeria vieţii, în şanţ, în închisoare.

— Şi cu băutura, continuă Jack. Eram pierdut în ea şi afundat în tristeţe. Aşa că înţeleg.

Mairi încuviinţă din cap. Se întinse şi îl luă de mână. Jack nu şi-o trase înapoi. Atingerea ei era o consolare. La fel faptul că ea nu spuse nimic, dar el ştia că înţelegea.

El începu să vorbească din nou despre ea.

— În noaptea aceea în Edinburgh, zise el.

Ea îşi plecă ochii, ascunzându-şi expresia ochilor, dar pe buze îi apăru un zâmbet vag.

— Tot aminteşti de noaptea aia.

— Măcar acum înţeleg motivele, zise Jack. Voiai pe cineva. Oricine te putea ajuta să alungi întunericul.

Ea îşi ridică privirea ca să o întâlnească pe a lui.

— Dar nu am găsit chiar pe oricine, spuse ea blând. Te-am găsit pe tine.

— Noi doi nu suntem chiar aşa de diferiţi, zise Jack. Amândoi ne aflăm în căutarea uitării.

Continuară să se uite unul la altul, iar el simţi din nou acea strânsoare în piept. După o vreme, Mairi îşi feri privirea, rupând legătura dintre ei.

— Doctorii o numesc depresie a spiritului, zise ea. Mi-au recomandat laudanum.

El se cutremură.

— Michael Innes ştie? întrebă Jack.

În ochii ei apăru o expresie alarmată.

— Nu! Poţi să-ţi imaginezi? M-ar interna într-un azil dacă ar şti.

— Asta încerci să ascunzi de el? întrebă Jack.

Ea se uită ţintă la el preţ de un moment, apoi umerii îi căzură.

— Printre altele. Dacă Innes ar şti, cu siguranţă ar exploata situaţia la maximum. Ar pretinde că sunt o femeie isterică, nepotrivită să conducă domeniile Macleod. Probabil tribunalul ar decide în favoarea lui. Ea înghiţi în sec. Ar uni domeniile lui Archie cu moştenirea Macleod, iar la moartea lui Lord Macleod, Innes le-ar vinde fără să-i pese de oamenii care lucrează pe pământurile acelea. Apoi le-ar distruge existenţele pentru profit şi ar închide toate societăţile caritabile pe care Archie le-a înfiinţat, ca să ia bani şi de acolo.

— Tu încerci să protejezi pe toată lumea, zise Jack. Acum înţelegea ce povară ducea ea pe umeri şi era uluit – fusese incredibil de puternică, dar nu era de mirare că uneori presiunea imensă era prea greu de suportat. Eşti foarte curajoasă, zise el blând.

Ea se îmbujoră. Era fermecător.

— E datoria mea, zise ea simplu şi se mişcă pe fotoliu. Dar nu e acesta secretul pe care îl ascunde Lord Macleod.

Jack trase aer în piept. Acum, când venise momentul, nu era sigur dacă voia într-adevăr să afle. Teama îl înfioră. Secretele creau o intimitate emoţională, ceva ce el respinsese de la vârsta de 17 ani.

„Nu te implica, Jack, nu te apropia!”

Se uită în ochii lui Mairi şi ştiu că era mult prea târziu. Era deja implicat.

— Archie nu a murit, zise Mairi. Încă e în viaţă.

— Dumnezeule!

Mairi văzu că expresia de uluială aproape comică din ochii lui Jack dispăru, ea fiind înlocuită de un amestec de furie, neîncredere şi dezgust. El se ridică şi se îndepărtă de ea. Ar fi putut să îi dea vestea mai cu grijă, dar fusese o noapte teribilă.

Uneori, un secret era prea mare ca să-l porţi singur,

dar nu exista nimeni în care să aibă încredere, nimeni căruia i-ar fi putut spune. Doar că acum o făcuse. Şi avusese încredere tocmai în Jack Rutherford.

— Dumnezeule! zise el şi tonul lui o smulse din gândurile în care se adâncise. Încă eşti măritată. Toate ocaziile în care ai fost cu mine…

— Nu!

Sigur el se gândea la asta. Era o presupunere firească.

— Jack, te rog! Întinse mâna după el. Căsătoria e nulă. Ţi-am spus adevărul. Nu mi-am neglijat jurămintele nici când…

Vocea i se frânse.

Ea nu îi fusese necredincioasă lui Archie nici măcar în disperarea profundă care o cuprinsese când înţelesese că el nu o putea iubi aşa cum iubeşte un bărbat o femeie.

Jack se duse la dulap şi îşi turnă un pahar de apă pe care îl înghiţi ca pe un medicament.

— Ai face bine să-mi spui totul.

Tonul lui era aspru.

— Da. Ea se uită la paharul din mâna ei, de parcă abia acum şi-ar fi dat seama că era acolo. Nu voia să simtă gustul alcoolului în seara asta. Avea o uşoară stare de rău. De unde să încep?

Ea se încruntă, răvăşită de gânduri.

— Încearcă cu începutul, zise Jack.

Se aruncă din nou în fotoliu şi o ţintui cu o privire neliniştitoare. Aşteptă într-o tăcere intimidantă.

— Aveam 17 ani când m-am căsătorit cu Archie, zise Mairi. Tata voia să mă căsătoresc cu ducele de Anwoth.

Jack se încruntă şi mai tare.

— Libidinosul ăla? întrebă el uluit. Trebuie să fi avut cel puţin 70 de ani.

— Avea 65, zise Mairi pe un ton plat. Prima dată când ne-am întâlnit, a încercat să mă violeze. Ea înghiţi în sec. Tata… nu era rău, dar nu voia să fie contrazis. Cred că după moartea mamei a dispărut din el şi ultima sclipire de umanitate. Oricum nu era interesat de obiecţiile mele cu

privire la căsătorie, aşa că… Ea făcu un gest cu mâna. Am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin cap. L-am rugat pe Archie să se căsătorească cu mine.

— Tu l-ai cerut pe el? făcu Jack.

În ochi îi apăruse umbra unui zâmbet în timp ce o privea. Asta o încălzi un pic.

— Aşa am făcut, zise ea şi ridică bărbia.

— Nu ai aşteptat pe altcineva să te salveze, zise Jack şi se foi în fotoliu. E un obicei, nu-i aşa, să-ţi iei soarta în propriile mâini?

Mairi se îmbujoră.

— Nu puteam să aştept să vină un erou să mă salveze, zise ea sec. Nu era timp.

— Aşa că ţi-ai rugat iubitul din copilărie să se căsătorească cu tine.

— *Prietenul* meu din copilărie, îl corectă Mairi. Eu şi Archie nu am fost iubiţi niciodată, ci prieteni. El era foarte blând şi bun. Dar era şi slab. Cred că ştiam asta, deşi eram tânără.

Ea ezită. Nu era sigură că Jack putea înţelege slăbiciunea lui Archie. Jack era unul dintre cei mai puternici bărbaţi pe care îi cunoştea.

Jack aştepta, dar nu la fel de nerăbdător. Mairi simţi că tensiunea dinăuntrul ei se mai risipi.

— Aşa că ne-am căsătorit, zise ea plat. A fost un dezastru de la bun început.

Ea îşi plecă privirea.

— Am încercat să facem dragoste, dar a fost dureros şi jenant şi deşi am consumat căsătoria… Ea se opri. Nu trebuia să-i spună lui Jack cât de îngrozitor şi umilitor fusese, că se simţise urâtă şi nedorită şi descumpănită că actul intim era atât de îngrozitor. După o săptămână, cred că ne-am dat seama că, dacă vrem să rămânem prieteni, nu trebuie să mai încercăm, ca să nu rămânem doar cu amărăciune şi ruşine, zise ea. Aşa că ne-am mutat în dormitoare diferite şi am dus vieţi separate. Când Archie a moştenit averea naşului său şi a înfiinţat nenumăratele societăţi caritabile, eu… Ei bine, m-am implicat în munca de

caritate şi am încercat să uit că mariajul meu era o minciună. Îi aruncă un zâmbet strâmb lui Jack. Încă îl iubeam pe Archie ca pe un prieten, dar eram prea tânără şi naivă ca să-mi dau seama care era adevăratul motiv al căsniciei noastre eşuate.

— Îmi închipui, zise Jack, că soţul tău prefera bărbaţii în locul femeilor.

Mairi încuviinţă din cap.

— Habar nu aveam. Începuse să dispară noaptea. M-am gândit că are o amantă şi nu l-am întrebat niciodată unde se ducea pentru că era prea dureros. Ea şi frânse mâinile. În acele nopţi nesfârşite, stătuse trează, întrebându-se şi chinuindu-se să înţeleagă. Bănuiesc că într-un fel a fost şi vina mea, zise ea, pentru că am pretins că totul era în regulă.

Jack făcu o grimasă.

— Nu a fost vina ta în niciun fel, zise el aspru.

Mairi se ridică. Se simţea prea agitată ca să stea liniştită, i se părea că se afla în cuşcă.

— Până la urmă, cu patru ani în urmă, Archie a dispărut într-o noapte şi nu a mai venit. A lăsat o scrisoare. Scria că îi pare rău, că mariajul nostru a fost o înşelătorie de la bun început şi că era nul în ochii bisericii şi ai legii, pentru că el se căsătorise cu mine doar ca să ascundă că prefera bărbaţii. Scria că a dorit să mă ajute când tata a ameninţat că mă va obliga să mă căsătoresc, dar nu a avut curajul să-mi spună adevărul. Mairi îl auzi pe Jack înjurând în barbă. A fugit cu amantul, zise ea. Mi-a scris că nu mai putea suporta înşelătoria. Şi-a înscenat propria moarte ca să-şi scutească familia de un scandal. După aceea am descoperit că îmi lăsase toată averea – probabil dintr-un sentiment de vinovăţie, n-aş şti să spun. Niciodată nu am înţeles de ce nu a putut să-mi spună adevărul. Ne-am fi descurcat cumva.

— E greu de imaginat cum aţi fi putut face asta fără să vă distrugeţi reciproc, zise Jack.

Veni lângă ea şi-i luă mâinile reci într-ale lui. Atingerea lui era caldă şi consolatoare. După o clipă, o

trase în braţele lui care se simţeau puternice, ca nişte cercuri de oţel. Îi dădu părul de pe faţa înfierbântată şi, deşi nu voia să o facă, Mairi îşi permise să se odihnească un moment în braţele lui.

— Nu e de mirare că te simţi singură, zise Jack pe un ton dur, dar Mairi ştia că nu era supărat pe ea. Furia lui se îndrepta spre un bărbat pe care nu putea să nu-l dispreţuiască. Te-a lăsat cu o povară prea mare ca să o poţi purta singură.

— Lord Macleod ştie, zise Mairi.

Tremura şi se simţea fierbinte şi rece în acelaşi timp, de parcă ar fi avut febră.

— El e singurul. El a fost cel care a îngropat scandalul, care a plătit oamenii şi s-a asigurat că sunt liberă din punct de vedere legal. Asta nu înseamnă că aş fi vrut să mă căsătoresc din nou. Ea tremură din nou. Archie îi scrie, cred, iar Lord Macleod îi trimite uneori bani. Nu-mi spune niciodată, iar eu nu întreb. Dumnezeule, eu nu pot să îl iert pe Archie! Prea simt totul ca pe o trădare!

Jack îi prinse faţa în mâini şi i-o ridică pentru a o privi.

— În schimb, în tot acest timp, zise el, tu nu l-ai trădat niciodată.

— Am fost tentată, spuse Mairi, simţind cum pielea i se încălzeşte sub atingerea rece a degetelor lui. La început, am fost distrusă de lipsa de interes a lui Archie, dar existau destui bărbaţi care îşi exprimau deschis admiraţia, aşa că mi-am dat seama că nu sunt neatractivă. De ce zâmbeşti? întrebă ea.

— Ai dreptate, zise Jack. Nu eşti neatractivă.

Schiţă şi Mairi un zâmbet.

— Da, aş fi putut să-mi găsesc un amant, dar eram prea loială jurămintelor căsătoriei.

— Şi după ce a plecat şi ai fost liberă?

Mairi îşi muşcă buza.

— Am fost prea nefericită. Nu voiam să mă recăsătoresc şi eram prea lipsită de experienţă ca să pot controla o aventură. Aşa că m-am prefăcut. Ea ridică uşor din umeri. Am flirtat, dar totul era doar de faţadă.

Jack îi cercetă chipul, iar ea se simţi vulnerabilă şi expusă sub acea privire scrutătoare.

— Îmi doresc să-l pot găsi, zise Jack pe un ton feroce, cu furie abia ascunsă, controlată.

Mairi simţi forţa furiei lui în acelaşi fel în care o făcuse când o atacase Wilfred Cardross.

— Mi-ar face mare plăcere să-l ucid chiar eu, zise Jack, şi să transform ficţiunea în realitate.

Mairi îşi duse degetele la buze.

— Nu, zise ea. Te rog…

Se opri pentru că el o reduse la tăcere cu un sărut. Era puternic şi plin de emoţii furtunoase.

— Mairi, blestemat să fie pentru că te-a rănit!

O sărută din nou atât de iute şi de apăsat, dar cu atâta tandreţe, încât inima ei o luă la goană. Îl prinse de reverele jachetei i îl trase mai aproape. Capul i se învârtea. Îl dorea teribil de mult. Emoţiile din acea noapte îi doborâseră toate zidurile de apărare.

— Nu mă lăsa singură, şopti ea. Stai cu mine. Te rog!

În mod surprinzător, ea îl simţi ezitând.

— Nu cred… începu el să spună, dar ea îl sărută din nou, disperată.

— Nu-mi spune că ai scrupule şi nu vrei să profiţi de mine în seara asta, zise ea când buzele li se despărţiră. Am crezut că nu eşti un gentleman.

Îl simţi zâmbind.

— Aşa am crezut şi eu.

Îi dădu drumul şi îi cercetă din nou chipul.

Putea vedea ezitarea şi precauţia care îl măcinau, de parcă i-ar fi fost frică. Apoi oftă şi, ca şi cum s-ar fi predat, o luă în braţe şi o duse în dormitorul lui.

*

Jack era treaz şi o privea pe Mairi dormind. Ştia că ar fi trebuit să o ducă înapoi în camera ei. Cameristei ar fi trebuit să-i fie cât se poate de clar că Mairi era în camera lui de ceva vreme. Biata fată era probabil disperată să se

retragă la culcare şi nu ştia ce să facă, să aştepte sau să se ducă la culcare. Discreţia în privinţa aventurii lor dispăruse.

Era obosit să se ascundă, să umble pe furiş ca un amant pe scara din dos, ruşinat de comportamentul său. El se resemnase deja cu faptul că pasiunea lui pentru Mairi nu avea să se stingă. Ceea ce simţea pentru ea nu era simplu. Era, de asemenea, hotărât să o protejeze, chiar mai mult acum, când îi cunoştea secretele.

Ridică o mână şi îi dădu cu grijă la o parte câteva şuviţe de pe obraz. Ea se mişcă în somn, scoţând un sunet uşor şi lipindu-se mai mult de el şi ridicându-şi instinctiv chipul spre el. Ceva ca un pumn se strânse în pieptul lui Jack, dulce şi amar în acelaşi timp. Cedă altui impuls şi o sărută foarte blând.

Mairi se mişcă din nou şi deschise ochii. Când îl văzu, îşi arcui buzele într-un zâmbet dulce şi cald. Îi trimise o săgeată de dorinţă prin el, dar şi altceva mult mai puternic. Jack recunoştea dorinţa. Dar restul era un mister pentru el.

— Dormi, iubito, şopti el, iar ea închise din nou ochii, venind mai aproape, în curbura braţului său.

Jack se gândi la Archie Macleod şi simţi cum tandreţea din el se transformă într-un val de furie primitivă aproape incontrolabilă. Bărbatul era slab din toate punctele de vedere pentru că nu avusese curajul de a-i spune lui Mairi adevărul de la bun început. Spre deosebire de mulţi dintre contemporanii săi, Jack nu avea o problemă cu înclinaţiile sexuale ale unui bărbat, dar avea în mod sigur o problemă cu comportamentul lui Macleod. Faptul că acesta fugise, lăsându-i pe Mairi şi pe tatăl său să suporte consecinţele, era gestul unui om laş.

Se ridică blestemând în barbă şi se duse să îşi dea cu apă pe faţă, încercând să gândească limpede. Era aproape sigur acum că Michael Innes nu avea idee că Archie Macleod încă era în viaţă. Cu Macleod în viaţă, Innes nu mai era moştenitorul de la Strome şi al baroniei Macleod. Tribunalul l-ar fi deposedat de moştenire. Nu era în interesul lui să răscolească acel scandal.

Pe de altă parte, pedeapsa pentru sodomie era

moartea. Jack se îndoia că tribunalul ar fi dat o asemenea sentinţă pentru fiul unui nobil, dar putea înţelege de ce Lord Macleod ar fi făcut tot ce-i stătea în putere ca să-l protejeze pe Archie de pericol. Macleod încă îşi iubea fiul, indiferent ce făcuse acesta. Nu putea să rişte. Iar dacă problema ar fi ajuns la tribunal, ar fi dat naştere unui scandal monstruos. Întreaga familie ar fi fost distrusă. Iar Mairi... Jack oftă adânc. Mairi avea cel mai mult de suferit. Ca fostă soţie a unui bărbat atât de infam, avea să fie târâtă prin toată mizeria bârfelor şi distrusă complet.

Se întrebă ce legătură avea Wilfred Cardross în toată treaba asta. Atacul lui nu era o coincidenţă. Era sigur de asta. Exista un motiv, dar încă nu îşi dădea seama care era, iar până când reuşea să-i dea de capăt, Mairi nu era în siguranţă.

Zâmbind strâmb, Jack se băgă la loc în pat, la căldură, trăgând-o pe Mairi în braţele lui. Acum vedea cât de bine îl manipulase Lord Macleod. Nu fusese doar intenţia de a găsi pe cineva care să-i ofere lui Mairi protecţia numelui său până trecea scandalul. Bătrânul lord căutase un bărbat care să se căsătorească cu nora lui. Îl alesese pe el pentru că era suficient de puternic pentru a se ocupa de ameninţarea pe care o reprezenta Michael Innes şi crezuse că, odată ce afla de Archie Macleod, avea să se căsătorească cu Mairi pentru ca adevărul să nu iasă la iveală. Ştia că niciun bărbat de onoare nu o putea abandona pe Mairi scandalului.

Jack îşi trecu o mână prin păr. Singura chestiune nelămurită rămânea dacă el chiar era un bărbat de onoare aşa cum îl credea Macleod.

Mairi se trezi. El auzi foşnetul păturii când ea se întoarse să se uite la el. Ochii ei erau de un albastru înceţoşat, cu o privire adormită şi satisfăcută. Îi zâmbi şi căscă delicat, întinzându-se şi arcuindu-şi gâtul, corpul ei fiind la fel de elegant şi de satisfăcut ca al unei pisici la soare.

— Deci, întrebă el încet, cum te simţi?

— E straniu, răspunse ea, dar mă simt foarte fericită.

Zâmbetul din ochii ei înflori. Mulţumesc, şopti ea şi Jack ştiu că nu vorbea despre sex, ci despre ceva mult mai profund şi mai periculos. Ea avea încredere în el. Îi încredinţase secretele ei. Nu mai exista cale de întoarcere.

Gândul acela îl făcu să se simtă inconfortabil şi căută un teren stabil, mai puţin emotiv.

— Sper, zise el, că am reuşit să te conving că eşti într-adevăr o femeie excepţional de atrăgătoare.

Ea râse, deşi lui i se păru că vede în ochii ei o umbră de reţinere. Observase că el nu reacţionase la vorbele ei.

— Singurul mister este de ce ai aşteptat atât de mult până să-ţi iei un amant, mai spuse el.

Privirea ei se întoarse, de parcă ar fi cugetat.

— Nu mi-am luat un amant pentru că pur şi simplu conta prea mult, zise ea. Mi se părea prea important să fiu tratată ca o altă formă de divertisment la modă. Zâmbi. Pari şocat, Jack, continuă ea şi îşi ridică mâna să-l atingă pe obraz. Trebuie să fii singurul bărbat din toată Scoţia care preferă ca amanta lui să fie o târfă necredincioasă.

— Asta ar fi cu siguranţă mai degrabă stilul meu, zise Jack. Am explorat toate viciile posibile şi am tratat sexul doar ca pe un joc plăcut.

Nu voia angajamente şi nu ceruse niciodată nimic la schimb. Acum însă se gândea la asta. Dacă accepta sarcina dată de Lord Macleod, finalul logic ar fi fost să se căsătorească cu Mairi şi să-i ofere dacă nu dragostea lui, cu siguranţă fidelitatea.

Mairi îl privea cu candoarea ochilor ei limpezi.

— De ce ai avut atâtea iubite? întrebă ea.

— Pentru că nu au însemnat nimic pentru mine, zise Jack. Pentru prima dată în viaţa lui, se simţi dacă nu ruşinat, măcar plin de regret că lucrurile nu stăteau diferit. Se ridică. Îmi pare rău, zise el. Nu am vrut să par lipsit de respect faţă de tine.

Mairi clătină din cap.

— Nu ai spus nimic ce m-ar fi surprins, zise ea. Ştiam exact unde mă aflam când am acceptat aventura noastră.

— Ce s-a schimbat pentru tine? vru să ştie Jack. De ce

ai acceptat?

Ea se gândi din nou la întrebare.

— Presupun că mă săturasem de viaţa pe care o trăiam, lipsită de culoare sau de aventură, zise ea. Mă săturasem să deţin mereu controlul şi să-mi tot ascund sentimentele. Voiam să ştiu cum era să faci dragoste cu pasiune. Se ridică, dând la o parte pătura şi aşezându-se pe marginea patului. Trebuie să plec. Nu e bine ca Jessie să vină să mă caute. Oricum se va întreba unde Dumnezeu sunt.

Jack o prinse de mână.

— Rămâi, îi ceru el.

Era şocat de cât de mult îşi dorea să o ţină lângă el. Îşi trecu mâna pe braţul ei gol, întorcându-l ca să-i poată depune un sărut în scobitura cotului. Îi dădu părul la o parte ca să o sărute pe umăr. Când ea nici nu răspunse, dar nici nu se îndepărtă, el se sprijini de perne şi dădu la o parte pătura, dezvelindu-i sânii, luându-i un sfârc în gură şi mângâind-o pe coşul pieptului şi pe pântec. Simţi cum se detensionează când o auzi oftând şi o relaxându-se şi încălzindu-se sub atingerea mâinilor şi gurii lui. Acesta era jocul familiar al seducţiei. Cu toate astea, exista ceva diferit în toată această senzaţie familiară. Se simţea nesigur; era aproape înspăimântat că ea se îndepărta de el şi că, dacă o făcea, într-un fel straniu, el era pierdut.

Era doar sex, îşi aminti el. Intimitatea fizică era de preferat apropierii emoţionale. Dorinţa fierbinte, familiară îl cuprinse şi se lăsă în voia ei. Celelalte gânduri, îndoieli şi întrebări puteau aştepta până dimineaţă.

Capitolul 17

— Ai eşuat, Cardross.

Deasupra munţilor se iveau zorile cenuşii şi zdrenţuite. Wilfred Cardross era pe jumătate adormit, ud leoarcă şi cu frigul în oase, ghemuit în ruinele unei cabane

vechi, undeva sus pe deal. Îi oferea prea puţină protecţie împotriva furiei naturii, dar avea punct de observaţie. De aici văzuse soldaţii răspândindu-se pe văi, căutându-l, băieţi de la oraş care urau aceşti munţi întunecaţi şi terenul aspru înfigându-şi fără efect săbiile prin tufişuri şi ferigi de parcă s-ar fi aşteptat să-l găsească prin vreo vizuină de vulpe.

Atunci râsese, dar acum nu mai râdea.

Prădătorul lui urcase până la el, nevăzut şi neauzit şi, până când îşi dăduse seama că era acolo, avea deja un pumnal la gât.

— Tu? întrebă el. Aici?

Se uită în jos la lama pumnalului. Era sclipitoare în lumina zorilor şi al naibii de ascuţită. Bărbatul celălalt zâmbi. Nu avea nici urmă de umor în privire.

— Am spus că te voi găsi dacă voi avea nevoie de tine, zise el. Deşi, dacă stau să mă gândesc… Apăsă mai tare lama pumnalului. Nu am nevoie de tine.

— Aşteaptă! îi ceru Cardross. Panica i se instalase în piept când văzu ce se reflecta în ochii tulburi ai bărbatului. Nu e vina mea că am eşuat, zise el. Erau prea buni pentru noi. Ai spus că nu sunt buni de nimic, ai spus că oamenii mei vor câştiga…

— Acum e vina mea? râse bărbatul, iar Cardross simţi un val de furie. Cumva, pentru tine, mereu e vina altuia.

Pumnalul apăsă un pic mai tare.

— Mai dă-mi o şansă, nu voi mai rata! Aproape că am prins-o ieri în grădină. Am trecut de gărzile pe care le-a postat Methven. A fost uşor…

— Atunci unde e? Vocea celuilalt bărbat era lipsită de orice urmă de bunăvoinţă. Aproape că ai prins-o, dar de fapt nu ai reuşit. Nu mi-e de folos o unealtă stricată.

Cardross intenţionase să implore, dar până la urmă nu avu timp pentru asta. Conversaţia se terminase. Se aşteptase să i se taie gâtul şi ridică mâinile într-o încercare inutilă de a se apăra de lama pumnalului. În acelaşi moment, îşi dădu seama că fusese păcălit. Cuţitul îi pătrunse printre coaste. Preţ de o secundă, nu simţi nimic,

apoi se instală durerea şi-l scuturră ca pe o păpuşă de cârpă. Fusese întotdeauna un laş, care se temea de moarte, iar acum avea timp destul să se teamă în timp ce viaţa i se scurgea din trup. Când întunericul îl primi până la urmă în braţele lui, fu o uşurare.

*

Fluturatul perdelelor patului o trezi pe Mairi.

— E miezul zilei, milady, zise Jessie şi puse o tavă cu micul dejun pe scrin. Domnul Rutherford a sugerat să vă las să dormiţi până mai târziu. A zis că eraţi destul de obosită aseară.

Mairi se rostogoli şi clipi când lumina puternică a soarelui îi atinse ochi. Dormise foarte adânc. Îşi amintea vag că se trezise când răsărise soarele. Era în patul lui Jack, în îmbrăţişarea lui strânsă. Ştia că trebuia să se întoarcă în camera ei, dar fusese prea greu să se desprindă de el. Era sigură că Jack o purtase în braţe înapoi în patul ei. Ba chiar credea că o sărutase înainte să plece, dar asta putea fi doar o dorinţă sau imaginaţia ei. Apoi adormise din nou şi nu mai avusese coşmaruri.

Se întinse, analizându-şi sentimentele. Mintea îi era mai uşoară decât îşi amintea că o simţise de ani buni. I se părea că i se ridicase o greutate teribilă de pe umeri şi că întunericul care îi paralizase viaţa fusese alungat, pentru că împărţise povara în cele din urmă şi îi spusese totul lui Jack.

Fu cuprinsă de un val de emoţii dulci. Era aceeaşi senzaţie pe care o simţise când făcuse dragoste cu el la hanul din Kinlochewe. Era acelaşi sentiment pe care îl simţise în după-amiaza cu furtuna, când Jack o consolase atât de tandru. Dar era mai puternic acum şi mai profund.

Se întrebase dacă era genul de femeie care putea să separe plăcerea fizică de implicarea emoţională. În mod evident, nu era. Ceea ce simţea pentru Jack Rutherford devenea periculos. Începuse să se îndrăgostească de el. Avusese încredere în el ca să-i dăruiască trupul ei. Îi încredinţase toate secretele, dar nu putea să îi încredinţeze

inima.

Gândul acela fu suficient ca să o trezească complet, aşa că se ridică, întinzându-se după halat. Soarele se revărsa în încăpere, dar ea nu voia dezmierdarea lui pe corp. Se simţea golită emoţional, iar asta îi dădea fiori. Trebuia să se acopere. Trebuia să se protejeze.

Înainte de noaptea trecută, crezuse că nu mai putea avea niciodată încredere într-un bărbat. Archie o trădase şi îi distrusese încrederea. Se obişnuise să preia controlul şi să ia propriile decizii. Cu toate astea, noaptea trecută avusese încredere în Jack pentru că era îndrăgostită de el. Nu era pur şi simplu fermecată de plăcerea fizică pe care i-o oferea aventura lor. Ea îl iubea şi îşi dorea dragostea lui. Dar iubirea era acel lucru pe care Jack nu i-l putea da niciodată. Lămurise foarte clar aspectul acesta de la bun început.

Îşi trase genunchii la piept şi rămase aşa aşezată, cu tava cu micul dejun uitată lângă ea. Ea îl iubea şi îşi dorea mai mult decât putea el să-i ofere. Voia iubirea lui; voia să se căsătorească cu el. Dar fapt, Jack era amantul perfect, dar nu putea fi niciodată soţul perfect. Pentru el, fidelitatea era să facă dragoste pe rând cu câte o femeie. Nu voia niciun angajament. În vreme ce ea lăsase garda jos, el şi-o întărise pe a lui ca să o ţină la distanţă.

Ridică absentă ceaşca de ciocolată caldă. Lichidul gros şi fierbinte îi dădu o stare de bine. Dintr-odată, simţi o poftă teribilă de îngheţată şi de bomboane cu bezea şi orice alt dulce la care se putea gândi. Dacă asta era iubirea, atunci avea să se îngraşe.

Jessie se întorsese după tava de mic dejun şi ca să o ajute să se îmbrace.

— Domnul Rutherford vă trimite complimente, doamnă, zise Jessie, şi vă roagă să vă alăturaţi lui şi lui Lord Methven în bibliotecă atunci când sunteţi gata. A venit un domn de la armată cu veşti despre Lord Cardross.

— Ce veşti? întrebă Mairi iute. Trebuie să ştii, Jessie! Se zice că veştile ajung prima dată în sala servitorilor.

Jessie avea o privire conspirativă.

— Se zice că a fost găsit mort într-un şanţ, doamnă, zise ea şi îşi coborî vocea: înecat în timpul furtunii de ieri.

— Înecat? întrebă Mairi. Nu-i venea să creadă. Wilfred?

— Da, doamnă, ca şobolanul de canal, aşa cum e, zise Jessie. Satisfacţia îi dispăru din glas şi tonul îi deveni rece. Domnul Cambridge vă transmite salutări, doamnă. M-a rugat să vă spun că a trebuit să plece devreme ca să se întoarcă la Lord Macleod în Strome. Vă veţi vedea când vă întoarceţi la Edinburgh săptămâna viitoare.

— Mulţumesc, zise Mairi.

Nu îi părea rău că ratase plecarea lui Jeremy şi nu avea să se grăbească deloc să-l caute.

O oră mai târziu, îşi făcu apariţia în bibliotecă. Se îmbrăcase într-o rochie de muselină decorată cu cireşe şi cu o panglică asortată în păr. În mod straniu, îi dădu curaj, de parcă sentimentele ei aveau nevoie de toată protecţia pe care o puteau primi. Trebui să facă un efort conştient ca să nu se uite la Jack când intră pe uşă; se simţea ciudat de conştientă de prezenţa lui, chiar mai mult ca de obicei, de parcă dragostea i-ar fi ascuţit simţurile. Îi simţea privirea aţintită asupra ei chiar dacă ea îl salută mai întâi pe Robert şi abia apoi se întoarse spre el cu un zâmbet relaxat.

Buzele lui Jack tresăriră la modul indiferent al salutului.

— Sper că ai dormit bine, zise el. Eşti radioasă în dimineaţa asta.

— Mulţumesc, răspunse Mairi.

Un compliment reuşise să îi străpungă total apărarea. La naiba cu el!

Jack şi Robert aveau alături un căpitan de cavalerie extrem de tânăr ai cărui ochi se lărgiră într-o expresie de pură admiraţie când o văzu pe Mairi şi se îmbujoră.

— Lady Mairi! spuse bărbatul, care schiţă o plecăciune şi căpătă o nuanţă şi mai puternică de roz.

Mairi mai degrabă îl simţi decât îl văzu pe Jack mişcându-se lângă ea.

— Acesta e căpitanul Donald din Royal Scots Greys,

zise el. Comandă trupele care l-au găsit pe Wilfred Cardross.

— Felicitări, căpitane Cardross! zise Mairi. Mulţumesc.

— A fost plăcerea mea, doamnă, o asigură căpitanul. Deşi îmi pare rău că era deja mort. Ar fi fost o plăcere şi mai mare să-l duc înapoi la închisoare pentru dumneavoastră.

Mairi vedea că Jack se străduia să nu râdă de ardoarea tânărului căpitan. Se încruntă spre Jack, iar el îi aruncă o privire care sugera că Donald o putea admira, dar el era cel din patul ei. Simţi cum se îmbujorează.

— Am auzit că Wilfred s-a înecat, zise ea şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Donald. E posibil aşa ceva?

Ea văzu că Robert şi Jack schimbară o privire. Dar Jack fu cel care răspunse.

— A fost găsit cu faţa în jos într-un şanţ inundat, zise el, dar nu a murit aşa. A fost înjunghiat.

— Apa a spălat sângele, confirmă Donald cu un pic prea multă încântare pentru gustul lui Mairi, dar am văzut rana. Cine l-a ucis l-a lăsat cu bună-ştiinţă la marginea drumului. A vrut să fie descoperit.

Mairi simţi un fior pe şira spinării.

— Cine ar face aşa ceva? zise ea.

— Probabil banda de tâlhari care a participat la atacul asupra trăsurii dumneavoastră, doamnă, spuse Donald. Am înţeles că Lord Cardross i-a abandonat în luptă. Nu cred că le-a picat bine să fie înşelaţi şi poate că au căutat răzbunare.

Robert se aplecă în faţă.

— Nu vom face publică vestea despre crimă, zise el. Vom spune că s-a înecat.

— Dulcibella, zise Mairi înţelegând. Desigur. Ar avea încă o criză de nervi dacă s-ar gândi că sunt şi alţi criminali în libertate.

— Sperăm că acum Lady Dulcibella se va simţi în stare să plece acasă, fu Robert de acord. Nu are rost să mai stârnim altă panică.

Jack se întoarse spre Mairi.

— E inutil să spun că tu vei călători înapoi spre Edinburgh împreună cu mine când vom pleca. Nu vreau să îţi asumi niciun risc.

— Cu Wilfred mort, cu siguranţă că nu vor fi alte primejdii, zise Mairi.

— Cu toate astea, nu vei risca, zise Jack cu o voce un pic mai tăioasă.

Parcă tensiunea din încăpere sporise brusc. Mairi văzu că Robert îi studiază. Avea o expresie deosebit de interesată în timp ce scruta chipul încordat al vărului său.

— Cred că Mairi are dreptate, zise el uşor. Cu siguranţă, pericolul a trecut. Cardross a fost ucis de un tâlhar care avea o problemă cu el. E puţin probabil ca un astfel de om să atace pe altcineva şi să rişte astfel să fie vânat la rândul său. În afară de asta, cu atât de mulţi soldaţi în zonă, suntem în siguranţă aici.

Jack se întoarse spre el cu o furie reţinută. Mairi aproape că tresări, dar Robert nu părea impresionat.

— Cu tot respectul Robert, zise Jack, nu ai de unde să ştii şi nu vreau să-ţi încurajezi cumnata să se implice şi mai tare în asta…

— Dar sunt implicată, preciză Mairi.

— Nu se cade! se răsti Jack.

Se lăsă tăcerea. Robert părea că se abţine foarte tare să nu râdă.

— Acum chiar că le-am văzut pe toate, zise el. Jack Rutherford care predică despre bunele maniere. Mă întreb care e motivul acestei schimbări de caracter.

Jack făcu un pas spre el, iar Mairi se temu că avea într-adevăr să-i dea un pumn vărului său.

— Sunt sigură că domnul căpitan nu doreşte să asiste la o dispută de familie, zise ea iute. Căpitane, mulţumesc din nou pentru diligenţă. Vă doresc o zi bună!

Jack îşi smulse privirea de la Robert şi făcu un pas în spate. După o clipă, schiţă o plecăciune.

— Servitorul dumitale, Donald, zise el brusc şi ieşi din încăpere.

Mairi se uită la Robert, care ridică uşor din sprâncene

şi afişă un zâmbet plin de regret. Ştia că încerca să se scuze că îşi provocase vărul, dar nu ţinuse cont de sentimentele şi de părerea ei. Era exasperant, iar ea habar nu avea de ce se purta Jack aşa.

— Permite-mi să te conduc, Donald, zise Robert şi se ridică să-l conducă pe căpitan la uşă.

Mairi se duse la ferestrele înalte şi se uită la detaşamentul de cavalerie de afară cum se aşază în formaţie şi pleacă. Era o zi superbă de vară şi dintr-odată simţi nevoia să iasă din casă, să fie în aer liber. Voia să călărească prin munţi şi să lase vântul să-i alunge melancolia.

Se duse la etaj şi se schimbă într-o jachetă veche şi nişte pantaloni pe care Murdo, unul dintre fiii lui Frazer, îi împrumutase cu ani în urmă, pentru că pantalonii erau mult mai comozi la călărit şi nu trebuia să stea pe şaua laterală. O trimise pe Jessie cu un bilet la Lucy să-i spună că iese să călărească. Dar nu voia să-i spună lui Jack. Îi ajunsese atitudinea lui poruncitoare pentru o zi întreagă.

— Nu veţi ieşi să călăriţi singură, milady, zise Murdo când ea veni la grajduri, nu când oameni fără scrupule sunt în libertate.

Mairi oftă.

— Parcă eşti domnul Rutherford, Murdo, zise ea. Ţi-a zis să ai grijă de mine?

Pe chipul lui Murdo se lăţi un zâmbet.

— Da, doamnă.

— Dar ştiu că are tupeu, rosti Mairi. Aş vrea să văd care dintre voi are curaj să mă oprească.

— Atunci măcar lăsaţi-ne să venim cu dumneavoastră, doamnă, se rugă Murdo în timp ce conducea afară una din iepele lui Lucy. În felul acesta, putem să-i spunem domnului Rutherford că am avut grijă de dumneavoastră.

— Vă e frică de el, se încruntă Mairi la rândaş, iar acesta aprobă din cap fără urmă de zâmbet.

— Da, doamnă, zise el. Dacă vi s-ar întâmpla ceva, aş fi îngrozit dacă ar trebui să-i spun.

El o ajută să urce, iar Mairi se aşează în şa şi dădu pinteni calului. Iapa era tânără şi odihnită şi la fel de dornică să alerge. Porniră în galop afară din curte, împrăştiind rândaşii ca paiele în vânt. În spatele ei, Mairi auzi cum Murdo striga ceva, dar nu încetini decât când ajunse la jumătatea drumului în sus pe munte, lângă un pâlc de pini, pentru a le permite lui Murdo şi lui Hamish să o ajungă din urmă.

Se întoarseră la Methven patru ore mai târziu. Mairi se simţea în al nouălea cer după plimbarea călare. Soarele începea să apună în spatele dealurilor, iar înserarea adusese răcoare în aer. Dar de îndată ce intră în curtea grajdurilor simţi tensiunea din aer. Rândaşii se uitau cu coada ochiului la ea. Sări jos din şa şi îi întinse hăţurile lui Murdo cu un cuvânt de mulţumire. Apoi se întoarse.

Jack stătea în faţa ei şi era, cu siguranţă, mai mult decât înfuriat.

*

Jack nu se mai simţise atât de înfuriat în toată viaţa lui. Doar faptul că stătea în curtea grajdurilor şi era înconjurat de rândaşi şi de servitori care abia îşi puteau ascunde anticipaţia unei dispute teribile îl reţineau să nu îi ţină lui Mairi morală. Lachlan şi Dulcibella puteau să se certe în public, se gândi el încruntat, dar el avea prea mult respect pentru Mairi să facă asta, chiar şi atunci când ea îi încălcase ordinele în mod voit.

Dar primele cuvinte pe care ea le rosti nu erau împăciuitoare, iar el simţi cum se înfurie şi mai tare.

— Bună seara, domnule Rutherford, zise ea de parcă nu ar fi făcut nimic greşit.

Era îmbujorată, avea obrajii rozalii, ochii strălucitori şi sclipitori după încântarea provocată de plimbarea călare. Arăta superb. Cumva, asta îl enervă pe Jack şi mai tare, cu atât mai mult cu cât în mintea lui se adunaseră imagini cu ea moartă într-un şanţ asemenea lui Wilfred Cardross. Singurul lucru la care se putea gândi era că nu putea să o

mai scape încă o dată din ochi.

— Lady Mairi, rosti el printre dinţi, mă întreb dacă am putea să vorbim în particular.

— Desigur, răspunse ea.

Părea calmă, dar Jack vedea pulsul în scobitura gâtului. Era agitată. Ei bine, aşa trebuia. Ea îi întoarse spatele şi porni spre uşa care dădea spre grajduri şi de acolo se duse spre sera lui Lucy.

Jack încuviinţă din cap spre Murdo şi Hamish.

— Mulţumesc, zise el.

Măcar Mairi avusese minte să nu iasă singură, dar faptul că nu o făcuse nu îi calma furia decât prea puţin. Ea aşteptase până când se întorsese cu spatele ca să acţioneze, iar asta îl înfuria mai mult decât orice. Mairi mergea mai repede acum. Poate că se gândea că putea să fugă de el. Jack zâmbi încruntat la gândul de a o fugări pe coridoarele lungi de la Methven. Ideea era interesantă.

O ajunse din urmă exact când ea fu la uşa serei şi o trânti în urma lor. Ştia că nu era un loc prea potrivit pentru o discuţie în particular, dar nu mai putea aştepta. Fură învăluiţi pe dată de aerul greu şi lumina tristă a serei. Mirosea a pământ uscat şi se simţea parfumul slab şi impetuos al crinilor. Un grădinar care lucra la peretele din spate îi văzu şi se îndepărtă discret. Jack auzi sunetul slab al uşii închizându-se în urma lui. Apoi o luă pe Mairi de braţ şi o răsuci cu faţa spre el.

— Ai putea să-mi explici ce s-a întâmplat de, în ciuda faptului că eu te-am rugat să nu îţi asumi riscuri, tu ai plecat singură să călăreşti în ziua în care a fost omorât vărul tău? Îşi dădu seama că vocea îi tremura de furie şi că era pe cale să îşi piardă controlul. Ai atât de puţină consideraţie faţă de propria siguranţă şi faţă de îngrijorarea mea?

— Sigur că nu, răspunse Mairi.

Ea îi susţinu privirea fără teamă. Deşi furios, Jack îşi dădea seama că îi plăcea asta la ea, faptul că nu dădea înapoi. O plăcea. O respecta. Dar era atât de furios pe ea, încât îi venea s-o scuture.

— Am luat doi rândaşi cu mine, zise ea. Amândoi erau înarmaţi, iar eu aveam un pistol în desagă. Nu îţi înţeleg îngrijorarea.

— Îngrijorarea mea, zise Jack printre dinţi, se referă la faptul că te-am rugat să nu te aventurezi afară până ce nu se rezolvă această problemă. Te-ai gândit că fostul, regretatul tău soţ, s-ar putea ascunde în spatele întregii afaceri? Că l-ar fi putut angaja pe Wilfred Cardross? Că el încearcă să-ţi facă rău?

Văzând că ea se albeşte la faţă, îşi dădu seama că nici măcar nu se gândise la asta. Făcu un pas în spate, ochii ei scrutându-i chipul.

— Nu am putut să vorbesc despre asta în faţa lui Robert şi a lui Donald de dimineaţă, pentru că nu voiam să-ţi trădez încrederea, zise Jack cu vocea îmblânzită când văzu cât de necăjită era ea. Dar trebuie să iei şi asta în considerare.

— Nu, zise ea şi îşi duse mâna la gât, vorbele fiindu-i aproape o şoaptă. Archie nu mi-ar face rău. E prea blând.

— Poţi să fii sigură de asta? întrebă Jack şi se gândi că ea era extrem de naivă. Tu eşti unul din cei doi oameni care ştiu că e în viaţă. Dacă te consideră o ameninţare în vreun fel...

— Nu! Mairi clătină ferm din cap. Nu pot să cred asta, nu voi crede asta! Veni lângă el. În lumina tulbure din seră, ea văzu o mică umbră care îi apăru pe frunte. Jack, zise ea încet. Eşti cumva gelos pe Archie?

— Încerc să te protejez, replică Jack.

— Ceea ce nu-mi răspunde la întrebare. Ea rămase fermă pe poziţie cu mâinile în şolduri. Fii cinstit cu mine. Eşti gelos?

Jack era gelos. Şocat, îşi dădu seama de asta. Era destul de rău şi atunci când credea că omul era mort. Toată lumea părea să-l fi plăcut şi să-l fi descris ca pe un fel de sfânt. Acum, ştiind că Macleod încă era în viaţă, chiar dacă el şi Mairi nu mai erau căsătoriţi, Jack simţea o gelozie cutremurătoare.

— Mă simt posesiv. O trase spre el şi îşi lăsă mâinile

să alunece pe spatele ei şi peste fund, lipind-o de corpul lui. Tu eşti a mea, Mairi. Căsătoreşte-te cu mine!

O simţi cum se cutremură şocată. Se trase înapoi şi se uită la el de parcă ar fi vorbit o limbă străină. Dar el era aproape la fel de surprins ca şi ea. Se gândise la asta încă de noaptea trecută, când îşi dăduse în sfârşit seama de implicaţiile planului lui Lord Macleod, dar nu intenţionase să o ceară într-o manieră atât de abruptă. Nu era, îşi dădu el seama cu regret, ceva la care să se priceapă. În plus, nici nu se aşteptase să aibă vreodată.

Mairi deschise gura să zică ceva. Părea că ar vrea să argumenteze, aşa că Jack o sărută ca să-i distragă atenţia, iar după o secundă ea îi răspunse la sărut, împletindu-şi limba cu a lui, fierbinte, dulce şi dornică. El simţi o uşurare, căci asta însemna că ea era de acord cu propunerea lui – uşurare, dar şi o dorinţă foarte puternică.

— Jack… şopti ea.

El o sărută din nou apăsat. Ea scoase un sunet de capitulare şi îi răspunse din nou cu o ardoare care îl lăsă fără aer şi îl făcu să îşi dorească să o poarte în braţe direct în camera lui unde să pecetluiască înţelegerea în patul său.

Făcu un pas spre ea, prinzând-o lângă zid. Îi susţinu privirea şi coborî mâna, descheindu-i nasturii jachetei unul câte unul. Ea se uită la el cu bărbia ridicată sfidător, dar sub mâna lui i se simţeau bătăile frenetice ale inimii.

Când jacheta fu descheiată, el o desfăcu şi, fără nici avertisment, îi ridică brusc cămaşa de în din betelia pantalonilor. Ea trase aer în piept, dar rămase nemişcată. În ochii ei apăruse o sclipire sfidătoare, la fel ca a bărbia ei hotărâtă.

Jack zâmbi. Mâinile îi alunecară sub cămaşă. Ea nu purta nimic altceva decât o cămăşuţă, iar prin ea îi simţea căldura pielii. Cu o mişcare rapidă, el îi trase jacheta de pe umeri şi îi dădu cămaşa peste cap. Ea tremura acum, dar nu din cauza frigului.

Jack desfăcu grăbit cămăşuţa. Îşi trecu mâna peste sânii ei şi îi simţi sfârcurile întărindu-i-se în palmă. Când ea îşi ţinu răsuflarea, o sărută din nou, înfigându-şi limba în

gura ei, explorând-o. Se retrase doar ca să-şi plece capul spre sânii ei, muşcând, trăgând şi ronţăind uşor şi apoi un pic mai tare pe pielea foarte sensibilă. Ea îşi lăsă capul pe spate. În căldura din seră, părul i se lipea de gât. Jack văzu cum o picătură de sudoare îi alunecă printre sâni. Imaginea era atât de erotică, încât aproape că îşi pierdu controlul.

— Căsătoreşte-te cu mine! repetă el.

Gândul de a o avea în pat în fiecare noapte era ca un vis erotic întunecat.

Dar ea se eliberă din strânsoarea lui şi se depărtă. Ochii ei erau de un albastru întunecat, umbriţi de pasiune, dar mai era ceva în privirea ei, acolo în adâncuri – dezamăgire şi poate regret. Se aplecă, îşi luă jacheta şi o puse pe ea ca să se acopere.

— Nu mă pot căsători cu tine, zise ea cu regret în glas. Sunt cu adevărat onorată că ai dori să te căsătoreşti cu mine pentru că ştiu că nu e o decizie pe care să o iei uşor, dar nu pot să accept. Vocea i se schimbă şi apăru o notă imploratoare în ea. Te rog, încearcă să înţelegi, Jack, zise ea. M-am căsătorit cu un bărbat care nu mă iubea şi într-o bună zi m-a părăsit pentru altcineva pe care îl iubea. Nu aş putea să risc din nou aşa ceva.

— Dar eu nu ţi-aş fi niciodată necredincios, zise Jack brusc. Jur! Şi chiar vorbea serios. Nu ar fi fost o promisiune prea greu de ţinut. Cu toate astea, îşi dădu seama că nu era de ajuns pentru ea.

— Dar nu m-ai putea iubi, nu-i aşa? întrebă Mairi şi adăugă atunci când tăcerea îl trădă: Nu ai putea să mă iubeşti aşa cum te iubesc eu.

Jack înghiţi în sec. Ştiuse de noaptea trecută că ea îl iubea, când îi încredinţase toate secretele ei atunci când se simţise vulnerabilă. Dar el nu ştia cum să o iubească. Iubirea îi fusese alungată din suflet pe când era doar un băiat.

Îi luă mâna într-a lui, trecându-şi degetul mare peste podul palmei şi simţind-o cum tremură.

— Nu vreau să te rănesc, zise el cu voce aspră.

Ea zâmbi, dar ochii ei erau obosiţi.

— Cred că e un pic cam târziu pentru asta. Ea se eliberă din atingerea lui foarte hotărâtă şi se îndepărtă. Nu îţi fac niciun reproş, Jack, pentru nimic. Nu mi-ai făcut promisiuni false. Nu-ţi spun că te iubesc pentru că vreau să aud vorbele astea de la tine. Îţi spun pentru că vreau să fiu sinceră. Ea îşi strânse braţele în jurul taliei de parcă i-ar fi fost frig, deşi aerul din seră era aşa de umed, încât se simţea ca o greutate pe piept. Spui că nu mi-ai fi niciodată necredincios, dar fără dragostea care să ne lege ce mai rămâne?

Ea zâmbi, dar el putea vedea lacrimile din ochii ei. Cu siguranţă avea să plângă, dar nu în faţa lui. Era prea mândră ca să facă asta.

Jack se simţi cuprins de regret pentru că nu putea să îi ofere ce îşi dorea, dar era hotărât să nu îi dea drumul chiar dacă nu îi putea oferi ce avea nevoie, chiar dacă el nu era în niciun fel suficient de bun pentru ea.

— Mairi… începu el.

Ea clătină din cap.

— Mi-aş petrece fiecare zi întrebându-mă dacă vei găsi o persoană pe care să o *poţi* iubi, Jack, zise ea. Mi-aş petrece fiecare zi întrebându-mă când va veni ziua în care va trebui să-ţi dau drumul. Mai bine să fac asta acum decât să te pierd după ce ne căsătorim.

Ea ridică mâna şi îi atinse obrazul într-o dezmierdare dulce şi trecătoare şi apoi se întoarse pe călcâie şi plecă. Jack auzi sunetul paşilor ei dispărând şi rămase singur, înconjurat de tăcere.

Capitolul 18

Din fericire, Mairi nu se întâlni cu nimeni pe drumul spre camera ei, pentru că plângea atât de tare încât aproape că nu vedea pe unde mergea. O înfuria teribil asta. Ştia că trebuise să-l refuze pe Jack. Îşi dorea doar să nu fi fost atât de dureros.

Jessie o aştepta. Se întrebă cum Dumnezeu arăta. Buzele îi erau roşii de la sărutările lui Jack, dar ochii erau la fel de roşii de plâns. Jessie se uita la ea cu coada ochiului. Era limpede că se străduia să nu spună nimic. Nu-i stătea în fire să tacă.

— Ceartă între iubiţi, doamnă? întrebă ea după o vreme.

— Ceva de genul acesta, răspunse Mairi obosită. Domnul Rutherford m-a cerut în căsătorie şi eu l-am refuzat.

— Sper că nu aţi făcut asta, zise Jessie. Credeam că sunteţi deja logodiţi! Îşi puse mâinile în şolduri. Ce relaţii sunt între dumneavoastră şi domnul Rutherford, doamnă? Nu aş putea rămâne în serviciul dumneavoastră dacă nu vă căsătoriţi. Eu sunt o fată respectabilă.

— Ştiu că eşti, zise Mairi. Îmi pare rău.

Se aşeză pe scaunul din faţa oglinzii. Arăta „într-un fel teribil”, aşa cum ar fi spus Jessie. Părul îi era ciufulit, faţa îmbujorată şi buzele umflate. Le atinse uşor şi simţi un fior de voluptate alunecându-i prin corp. Răspunsul corpului ei faţă de pasiunea lui Jack o făcea să se simtă şi mai disperată. Nu îi păsa că el nu o iubea. Voia doar plăcerea simţurilor.

Ea se întoarse pe jumătate pe scaun.

— Nu prea mă simt în stare să cobor la cină în seara asta, zise ea. Te rog, poţi să îmi pregăteşti baia? Poate că voi mânca mai târziu.

— Desigur, doamnă, răspunse Jessie.

După ce ieşi camerista, Mairi îşi dădu repede jos jacheta şi o aruncă într-o parte, împreună cu cămaşa şi pantalonii. Se aşeză iar în faţa oglinzii, doar în cămăşuţă şi îşi examină corpul plină de curiozitate. Pielea de pe gât era roşiatică în locurile unde barba lui Jack se frecase de ea. Mai jos, sânii aveau şi ei urme rozalii, acolo unde Jack depusese acele delicioase săruturi şi muşcături apăsate pe piele. Sfârcurile îi erau umflate şi excitate. Se atinse şi simţi urma plăcerii aduse de atingerea lui Jack.

Oftă. Îl dorise pe Jack foarte mult. Era palpitant să fie

dorită cu o pasiune atât de puternică după atâţia ani în care nu avusese parte de aşa ceva, dar nu era de ajuns să îi alunge reţinerea de a accepta o căsnicie fără iubire.

Se auzi o bătaie în uşă. Părea că Jessie s-ar fi gândit că stăpâna ei îşi făcea de cap de îndată ce ea se întorcea cu spatele. Mairi îşi puse halatul şi îl legă în talie.

— Intră.

Însă baia era delicios de fierbinte. Methven era un castel medieval la origini, dar Robert nu făcuse rabat de la nicio tehnică modernă atunci când venea vorba de căldură şi de apă caldă. Mairi aprecia asta. Aşa că se scufundă din nou în apă ca să-şi alunge tensiunea din ceafă şi umeri. Lăsă să dispară şi grija enervantă că Jack putea să aibă dreptate în privinţa faptului că Archie era cel care o vâna. Ea nu putea crede că el ar fi încercat să îi organizeze răpirea sau uciderea. Părea o idee absurdă. El fusese mereu un suflet blând, care ura cruzimea şi violenţa. În afară de asta, o iubise. Nu aşa cum ar fi iubit-o un soţ, niciodată ca un soţ, dar ca un prieten adevărat. Pe acest prieten îl jelise când Archie o părăsise, dar şi faptul că nu avusese încredere în ea.

Simţea cum umerii i se încordează din nou şi alungă gândurile despre Archie, lăsându-şi mintea să plutească şi se afundă şi mai mult în apa parfumată. Se gândi din nou la Jack şi la tot ce o învăţaseră mâinile lui. Îi arătase cât de multă plăcere putea găsi în explorarea senzualităţii. Fusese o revelaţie.

Gândul îi excită corpul care abia fusese domolit de căldura apei parfumate. Simţi un nod în abdomen şi o pulsaţie între picioare. Îşi luă halatul şi se ridică, ieşi din cadă şi trase materialul în jurul ei, simţind cum i se lipeşte de pielea udă. Fiecare atingere a materialului părea o dezmierdare. Corpul îi era saturat şi dornic, plin de dorinţă.

Se duse încet spre pat, se întinse pe perne şi permise halatului să se deschidă, desfăcându-şi picioarele şi lăsând mâna să-i alunece între falduri, mângâindu-se. Fusese singură atâţia ani, dintotdeauna de fapt, pentru că ea şi Archie nu avuseseră o relaţie fizică. Câteodată, asta îi

oferise o eliberare. Se gândi la Jack, şi-l imagină dezmierdându-i sfârcurile cu degetele, limba şi dinţii, lăsându-şi mâinile să alunece pe corpul ei, stârnindu-i valuri de plăcere. Durerea delicioasă dinăuntrul ei începu să se adune, transformându-se treptat în ceva mai puternic.

Deschise ochii şi ridică privirea să se uite în oglindă. Părul i se despletise şi îi alunecase peste sânii dezgoliţi şi avea picioarele desfăcute. Arăta lasciv şi asta i se părea excitant. Apoi privirea i se concentră pe restul imaginii din oglindă şi aproape că ţipă. În oglindă îl văzu pe Jack stând în uşa garderobei, sprijinit cu umărul de cadrul uşii, privind-o. Preţ de o secundă, i se păru că era doar în imaginaţia ei, invocat de gândurile desfrânate. Apoi el vorbi.

— Îmi cer scuze, zise el, dar ai uitat să încui uşa.

El intră în cameră asemenea unui animal de pradă. Privirea îi cerceta tot corpul, fierbinte şi arzătoare. Ea abia mai putea respira. Se simţea jenată şi în acelaşi timp excitată pentru că fusese surprinsă de el în acea poziţie.

El veni până la ea, oprindu-se la doar câţiva centimetri distanţă. Privirea lui o ardea – alunecă pe părul ciufulit, pe faţa îmbujorată, pe halatul deschis, pe picioarele desfăcute.

— Te gândeai la mine? întrebă el încet.

Ea se simţi cuprinsă de ruşine. Nu voia să admită că, deşi plecase de lângă el, încă îl dorea.

El se aplecă şi îşi puse mâinile în lateral, pe tăblia patului.

— Ei bine? făcu el.

Îşi lăsă mâinile pe umerii ei. Ea încă purta halatul, iar atingerea lui se simţea fierbinte prin el.

— Da, şopti Mairi şi văzu o flacără de triumf în ochii lui, ardoare şi dorinţă.

— Atunci căsătoreşte-te cu mine, zise el.

Ea îşi ridică un pic bărbia.

— Nu, îi răspunse.

Văzu o sclipire de amuzament strălucitor în ochii lui.

— Trebuie să înveţi să cedezi controlul, zise el.

O trase spre el, trecându-şi o mână în părul ei ca să o

ţină nemişcată în timp ce o sărută din nou, lung şi adânc, răvăşindu-i gura. Era delicios şi cât îşi dorise de carnal, degetele lui jucându-se cu vârfurile sensibile ale sânilor ei în timp ce în abdomenul ei sporea dorinţa tot mai tare. Voia să-i spună să plece, dar în acelaşi timp nu putea suporta să fie lăsată din nou fără plăcere.

Când nu mai reuşi să suporte fricţiunea, scoase un sunet ascuţit, iar Jack o împinse pe pat, desfăcându-i halatul şi mai mult. Depuse sărutări pe pielea ei fierbinte de pe pântec, iar ea se cutremură de dorinţă. Se ridică să o sărute din nou, gura lui apăsându-se peste a ei mai blând de data asta, dar tot înfometată. Îi muşcă uşor buza de jos şi apoi o dezmierdă cu limba. Mairi tremura, aşteptând ca el să îşi dea hainele jos şi să i se alăture în pat. Simţea că arde pe interior.

Se întinse după el, dorind să-l atingă şi ea, dar el se retrase în mod frustrant. Patul scârţâi când se ridică. Ea se rostogoli spre el, disperată că avea să o lase nesatisfăcută, aşa cum se întâmplase mai devreme.

El se duse la hainele pe care le dezbrăcase ea mai devreme şi luă centura subţire de piele pe care o împrumutase de la Frazer ca să îşi prindă pantalonii. Trebuise să facă un nod pentru că era prea lungă. Jack se uită la ea cu capul înclinat în timp ce o cântărea în mâini. Apoi ridică privirea.

Inima lui Mairi bătu mai tare când îi zări privirea.

— Ridică-te!

Ordinul aspru o făcu să tremure.

— Lasă halatul.

Mairi ezită. Îl văzu schiţând un zâmbet. Avea o expresie puţin ironică.

— Ţi-e frică? întrebă el.

Îi era, dar era în acelaşi timp teribil de excitată.

Acesta era un joc care o putea scoate din minţi, dar era prea stârnită ca să renunţe. Mătasea subţire alunecă pe corpul ei ca o mângâiere şi căzu la picioarele ei.

Preţ de o clipă lungă, nu fu conştientă de nimic altceva în afară de aerul greu din încăpere, de lumina şi de

umbrele aruncate ale lămpii şi de mirosul de lemn al focului. Refuză să se uite în ochii lui Jack în timp ce stătea goală în faţa lui.

El se apropie de ea. Mâinile îi dezmierdară umerii şi coborâră pe braţele ei ca să o ţină. Ea tremură în timp ce el îi trăgea braţele în faţă şi încet, cu mişcări deliberate, îi înfăşură centura în jurul încheieturilor.

El aşteptă din nou în tăcere. Mairi tremura aşa de tare, încât se temea că picioarele nu aveau să o mai ţină. De data asta, el se mută în spatele ei. Îi simţea respiraţia fierbinte şi iute pe spate. Limba îi atinse coloana, trasându-i conturul până jos la curbura posteriorului. Ea se înfioră.

— Foarte frumos.

Vocea lui era uşor aspră.

Ea se uită la încheieturi şi testă legătura. Nu era dureroasă, dar suficient de puternică încât să o ţină legată. Când el luase centura, se întrebă dacă avea să o bată. Auzise de asemenea practici, dar nu o atrăgeau. Învăţase deja că trupul ei reacţiona la plăcerea care era aproape de durere, dar nu îşi dorea mai mult de atât. Sau cel puţin aşa credea. Avea aşa de puţină experienţă, ştia atât de puţine despre reacţiile corpului ei încât nu putea să fie complet sigură.

Dar era pe cale să înveţe.

Gândul acela o făcu să tremure şi mai tare.

— Treci prin garderobă şi du-te în camera mea, zise Jack.

Mairi îi aruncă o privire scurtă, dar chipul lui era impasibil. Ea porni înaintea lui; nu era departe, dar se simţea expusă şi vulnerabilă, goală în timp ce el era complet îmbrăcat.

Camera lui Jack semăna cu a ei – avea până şi o oglindă în aceeaşi poziţie, dar arăta diferit, era o încăpere masculină, cu un parfum uşor de lemn de santal şi piele.

Mai exista o diferenţă semnificativă. Acolo unde ea avea o pereche de scaune cu perne brodate, Jack avea un fotoliu mare de piele. O conduse acolo.

— Apleacă-te! îi ceru el.

Cu o mână pe spatele ei, o împinse uşor ca să-şi întărească ordinul. Mairi se aplecă peste lateralul fotoliului. Vintrele ei se odihneau acum pe braţul din piele. Era aşa de excitată încât presiunea devenise un chin. Îşi puse palmele pe şezutul din piele şi se aşteptă ca Jack să o dezlege, dar apoi văzu că el îngenunchează şi o trage de centură pentru a o fixa pe piciorul greu din lemn al fotoliului.

O trase încet. Pielea muşcă din încheieturile lui Mairi, obligând-o să se aplece mai mult, cu braţele întinse peste celălalt braţ al fotoliului şi picioarele desfăcute larg ca să se echilibreze. Vârfurile sânilor atingeau şezutul din piele acolo unde stătuseră mai devreme palmele ei. Părul îi căzuse în faţă, acoperindu-i umerii goi.

Ea îşi ţinu respiraţia, simţindu-se prizonieră fără speranţă, cutremurată, teribil de vulnerabilă. Era deosebit de desfrânat.

— Asta este pedeapsa mea pentru că ţi-am refuzat cererea, zise ea fără suflare, sau e o metodă de a mă convinge totuşi să mă căsătoresc cu tine?

Jack se sprijini pe călcâie. Lumina din ochii lui era puternică şi sălbatică.

— Poate să fie tot ce vrei tu, draga mea, zise el încet. Nu e o pedeapsă dacă va fi atât de plăcut.

Inima ei bubui la auzul dezmierdării. Avea încredere că el nu avea să facă niciun rău, dar era atât de excitată, încât aproape că nu mai suporta.

— Nu mă voi căsători cu tine, zise ea cu încăpăţânare, în caz că el nu-i înţelesese punctul de vedere.

El zâmbi.

— Dar mă iubeşti, zise el cu atât de multă îngâmfare încât ea l-ar fi pocnit peste chipul frumos dacă nu ar fi avut mâinile legate.

— Îmi doresc să nu-ţi fi spus, zise ea furioasă. Sunt sigură că sentimentele mele sunt trecătoare.

Jack râse.

— Spre deosebire de plăcerea ta, zise el, pe care intenţionez să o fac să dureze cât de mult voi putea.

Se ridică încet şi o studie cu ardoare, ceea ce îi făcu

corpul să fie şi mai excitat, iar pe ea şi mai furioasă.

— Chiar mai frumos, zise el blând şi adăugă: Eşti sigură că vrei într-adevăr să renunţi la control? Asta e ultima ocazie să te mai răzgândeşti.

Mairi închise ochii. La naiba cu corpul ei perfid! Ar exploda dacă el s-ar opri acum.

— Da, zise ea. Sunt sigură.

Jack întinse mâna, îi luă faţa între mâini şi o sărută cu o tandreţe infinită, gura lui gustând-o pe a ei, desfăcându-i buzele, limba atingând-o pe a ei. Îşi trecu mâinile peste sânii ei într-un gest posesiv care îi făcu corpul să tremure şi să se agite în legături.

Când se poziţionă în spatele ei, ea închise din nou ochii. Îi desfăcu picioarele un pic mai mult, ca să stea aproape pe vârfuri. Se simţea şi mai desfrânată, era şi mai greu de suportat. Aerul rece îi atinse părţile intime. Coapsele îi tremurară. Încordarea corpului era greu de suportat, fiind deja aproape de orgasm.

Mâinile lui Jack o atinseră din nou pe umeri, dându-i părul la o parte, urmând traseul de dinainte într-o dezmierdare blândă pe coloană în jos, apoi pe părţi şi pe talie unde se opriră. Ea îl simţi mişcându-se şi aşteptă nerăbdătoare să-l simtă în interiorul ei.

În schimb simţi altceva mătăsos care îi gâdilă pielea pe ceafă şi pe spate, urmând şira spinării. Nu putea vedea ce era, poate o pană. Pielea îi era atât de sensibilă, încât cea mai mică atingere era insuportabilă. Parfumul greu al pielii îi umplu nările, mirosul fiind atât de puternic încât simţi că îl putea bea. Îşi plecă capul printre braţele desfăcute.

Simţi dezmierdarea mătăsoasă din nou, de data asta pe laturile sânilor, acolo unde se apăsau pe şezutul de piele al fotoliului. Ocoli partea sensibilă, ceea ce o făcu să se zvârcolească, trecu pe sub ea, tachinându-i sfârcurile şi făcând-o să geamă de frustrare.

Simţi o atingere între coapse şi se zvârcoli din nou, trăgând de legături. Era mai puternică decât dezmierdarea penei, ascuţită, aproape de durere, dar atât de intensă

încât aproape că o făcu să se elibereze. Ea scrâşni din dinţi şi aşteptă, fără să mai perceapă nimic în jurul ei în afară de pulsaţia teribilă dintre coapse şi bătăile puternice ale inimii.

Trecu o secundă, apoi încă una, două. Ea încă aştepta, corpul ei aproape ţipând după eliberare. Simţi o atingere pe fese, ca nişte limbi de foc. Senzaţia era minunată. Mairi simţi că pielea parcă i se ridica sub acea atingere, usturătura fiind un amestec delicios de durere şi plăcere. Simţi altă atingere fierbinte şi tăioasă, iar în acel moment îşi dădu seama că era un bici cu nouă cozi moi de piele.

O străfulgeră un gând. Abia avu timp să gândească înainte să simtă altă atingere şi începu să îşi apese pântecul mai tare pe braţul fotoliului într-o încercare inutilă să-şi oblige corpul să atingă orgasmul. Trebuia să găsească eliberarea disperată care creştea în ea, dar părea imposibil. De fiecare dată biciul o ducea un pic mai departe pe culme şi apoi o lăsa acolo să atârne neputincioasă.

Auzi un sunet, simţi altă atingere care era şi blândă, şi usturătoare şi care îi făcu corpul să tresare şi să pulseze. Îşi dădu seama că era pe vârfuri, încercând să-şi desfacă picioarele şi mai mult, cerând mai mult, dorind cu disperare împlinirea.

Îl auzi pe Jack râzând.

— Eşti delicios de dornică să reacţionezi la asta, aşa cum am bănuit că vei fi!

Se auzi altă plesnitură, de data asta între coapsele ei, o senzaţie care o făcu să ţipe de dorinţă. Biciul dansă pe pielea vulnerabilă din interiorul coapselor, dezmierdarea pe cât de dulce, pe atât de ascuţit. Din nou atârnă preţ de un minut neîndurător la marginea eliberării, aşteptând, dorind să se roage. Apoi senzaţia de plăcere se atenuă un pic, aducând-o înapoi. Ar fi putut să ţipe de frustrare.

Jack veni în faţa ei şi îngenunche. Îi puse o mână sub bărbie şi îi ridică faţa ca să se uite în ochii ei. Ai lui erau ameţitor de strălucitori şi excitaţi. O sărută, încet, profund, îşi trecu mâinile peste corpul ei şi îi ciupi sfârcurile atât de uşor, încât ea nu se putu abţine să nu se zvârcolească.

— Încă un pic, zise el blând. Poţi să mai suporţi un pic.

Mairi nu era sigură că putea, dar nici nu avea de gând să-i spună să se oprească. Nu visase niciodată la astfel de plăceri carnale desfrânate.

Jack se îndepărtă. De data asta, Mairi îşi întoarse capul ca să-i vadă imaginea în oglindă, sorbind-o cu nesaţ, toată ruşinea şi reţinerea fiind uitate. Se înfioră când văzu corpul ei legat şi arcuit peste scaun şi pe Jack cu biciul în mână.

El se întoarse din nou în spatele ei. Ea îl privi în oglindă, aşteptând cu nervii întinşi şi corpul atât de încordat încât tremura. Privi biciul cum cădea şi îşi văzu corpul reacţionând ca răspuns la lovitură, simţind muşcătura prin ceaţa încântării simţurilor.

Vârful biciului atinse pielea fierbinte şi umedă de la baza gâtului, apoi alunecă pe spinare în jos, peste coaste, mângâindu-i posteriorul. Dansă pe pielea moale din interiorul coapselor şi o atinse între coapse în treacăt, rămânând preţ de un moment insuportabil pe mugurul ei.

Mairi simţi cum i se strânge abdomenul. Scoase un strigăt ascuţit şi îşi simţi corpul cutremurându-se aproape de orgasm. Apoi, în timp ce tremura şi ardea, îl văzu pe Jack întorcând biciul, iar o secundă mai târziu, mânerul rece şi tare îi desfăcu faldurile, frecându-i centrul plăcerii într-o dezmierdare păcătoasă.

Ea îşi pierdu tot controlul şi avu un orgasm violent, capul i se umplu de o lumină orbitoare, plăcerea fiind atât de intensă încât aproape leşină. Corpul ei trase de legăturile centurii care încă o ţintuiau.

Mânerul biciului apăsă mai tare asupra corpului ei ce pulsa. Ea se gândi că avea să ţipe din pricina senzaţiilor de care nu putea scăpa, dar apoi mânerul biciului alunecă adânc în ea şi se eliberă din nou, senzaţia fiind violentă şi limpede precum cristalul, strigătele ei fiind înăbuşite de braţul scaunului.

Auzi bufnitura biciului pe covor şi apoi Jack o umplu, mişcându-se în ea cu mişcări lungi, dure. Ea era epuizată de intensitatea experienţei, iar în poziţia aceea nu putea

face nimic ca să se ancoreze; corpul ei se mişca neputincios în ritmul lui în timp ce el o ţinea de coapse şi o desfăcea şi mai mult, pătrunzând şi mai adânc, folosind-o fără ruşine ca să-şi satisfacă dorinţa până când şi el se eliberă violent. Ea se simţea atât de slăbită de extaz încât, când el o eliberă de legătura centurii, se lăsă moale în braţele lui cu ochii închişi şi simţi cum o cuprinde, o sărută blând şi o pune pe pat, unde o luă din nou în braţe.

O sărută pe obraz.

— Eşti în regulă? întrebă el uşor.

— Oh, da, zise Mairi.

Copleşită, satisfăcută, voia doar să doarmă.

— Deschide ochii, zise Jack, aşa cum spusese înainte când făcuseră dragoste, iar ea auzi amuzamentul din vocea lui.

Îi era teribil de greu să îşi oblige ochii să se deschidă. Avea senzaţia că pleoapele îi erau prea grele.

— Te căsătoreşti cu mine? şopti el când ea deschise foarte puţin ochii şi se strădui să se concentreze la chipul lui.

El zâmbea, degetele jucându-se uşor cu părul ei. Era aşa de multă tandreţe în ochii lui, încât ea ar fi vrut să ţipe pentru că totul era nedrept. Îi arăta totul în afară de iubire.

— Nu, răspunse ea. Nu, mulţumesc.

— Atât de politicoasă!

O privi cu aceeaşi tandreţe, iar dintr-odată Mairi simţi cum i se frânge inima. Încă puţin din această aventură, iar ea avea să fie de acord cu propunerea lui, în ciuda obiecţiilor raţionale, împotriva judecăţii sănătoase. Dar ar fi fost un dezastru. Brusc, se simţi cât se poate de trează, teama alungând epuizarea. Aşa că se ridică.

— Jack, începu ea. Nu face asta. S-a terminat!

În ochii lui apăru o expresie de stupoare totală.

— Din pricina a ceea ce s-a întâmplat acum? întrebă el. Ştiu că te-am provocat cam tare…

Mairi îl întrerupse, punându-şi degetele pe gura lui.

— Nu are nicio legătură cu asta, zise ea. Mi-a plăcut.

Ea îl simţi că se relaxează.

— Atunci nu are rost să ne despărţim, zise el. Am putea continua să ne vedem şi când ne întoarcem în Edinburgh.

Mairi clătină din cap.

— Nu, zise ea din nou.

— Dacă te-aş ruga să te răzgândeşti, zise Jack, dacă aş încerca să te conving…

El vru să o ia din nou în braţe, dar ea ridică o mână ca să-l oprească.

— Te rog, zise. Te rog, nu încerca să mă convingi. Nu vreau să-mi trăiesc viaţa sperând că într-o zi vei învăţa să iubeşti din nou.

Ea se ridică şi îşi căută hainele, dându-şi seama că nu avea haine acolo, pentru că venise goală la el în cameră. Cu siguranţă, nu era în stare să plece de acolo la fel. Era prea ciudat. Alunecă de pe pat şi luă cămaşa de in a lui Jack şi şi-o trase pe cap. Era o greşeală să împrumute haine de la el, pentru că mirosea a Jack, iar inima i se strânse de durere.

Îşi dădea seama că aştepta ca el să spună ceva, dar, în timp ce tăcerea se prelungea, simţea cum speranţa se risipeşte şi ştiu că aşa avea să fie mereu. Ea avea să aştepte şi să spere, iar de fiecare dată dezamăgirea urma să o distrugă un pic mai mult.

— Adio, Jack! zise ea încet.

Ştia că în ziua următoare trebuiau să-şi ia la revedere public, de faţă cu toată lumea, dar asta era doar pentru ei doi. Se aplecă şi-l sărută pe obraz, iar când el tot nu spuse nimic, ea plecă.

Capitolul 19

Bătea un vânt puternic dinspre nord în timp ce Mairi stătea pe treptele de la Methven, aşteptând să îi fie adusă trăsura în faţă. Tremura; jacheta ei de vară era prea subţire pentru frigul de afară. Sau poate că frigul era înăuntrul ei.

Lucy părea îngrijorată.

— Mi-aş dori să mai stai câteva zile, zise ea agitată. Nu îmi place ideea că vei călători singură.

— Voi fi în regulă, zise Mairi. Abia aştepta să rămână singură. Ştii cât de înarmaţi sunt Frazer şi băieţii lui. La fel şi eu.

Lucy zâmbi.

— Dar nu-l ai pe Jack cu tine. Faţa i se întunecă din nou. V-aţi certat cumva? Păreaţi foarte distanţi unul cu celălalt.

— Nu, zise Mairi şi tremură din nou. Nicidecum.

Expresia lui Lucy trăda neîncredere mai clar decât ar fi putut să o facă vorbele.

— Bine, admise Mairi. Logodna s-a încheiat. Te rog să nu întrebi mai multe…

Se opri, cu dinţii clănţănind, dându-şi seama că avea ochii în lacrimi.

— Oh, Mairi! Lucy o îmbrăţişă strâns. Trimite-mi vorbă dacă ai nevoie de mine, zise ea. Cred că până la urmă tot îl omor pe Jack.

În acel moment, Jack apăru pe uşă. Arăta teribil de chipeş în haina lui de călărie. Mairi îşi ţinu respiraţia. Coborî treptele spre ea cu o expresie foarte serioasă. El nu vorbi, dar îi luă ambele mâini înmănuşate într-ale lui şi le duse la buze. Mairi îşi ridică privirea şi inima îi bătu cu putere. Ochii lui erau profunzi şi întunecaţi, o expresie atât de diferită de cea obişnuită de amuzament şi ironie cu care se afişa în lume! Ea ştiu că îi spunea fără vorbe că ţinea la ea, o respecta şi că tot ce se întâmplase între ei conta pentru el.

El îi spunea totul în afară de faptul că o iubea. Nu avea idee cum să reacţioneze, ce să spună, cum să se comporte. Nu i se mai întâmplase niciodată până acum.

Degetele ei tremurară într-ale lui. Ea simţi cum strânsoarea lui se intensifică pentru un moment şi apoi schiţă un zâmbet, colţurile gurii arcuindu-se în sus, gest care îi făcuse mereu pântecul să se încordeze de dor.

— Voi trimite vorbă când ajung în Edinburgh şi voi veni să te văd după ce vorbesc cu domnul Innes, zise el.

— Mulţumesc, răspunse Mairi.

El încuviinţă din cap, ezită din nou, apoi îi dădu totuşi drumul la mână.

*

Trei zile mai târziu, întoarsă la Ardglen, ea se simţi şi mai rău. Ar fi trebuit să se întoarcă în Edinburgh, unde măcar avea companie şi parte de distracţie, dar nu putea suporta să fie acolo când Jack se afla în oraş.

Se temea prea tare să-l vadă cu altă femeie. Nu se amăgea cu ideea că el avea să stea prea mult fără companie feminină. Totul părea să o doară, durea teribil. Lovitura de a-l pierde pe Jack nu părea să se atenueze. Durerea părea mai degrabă să se ascută şi o epuiza faptul că trebuia să pară curajoasă şi să se ocupe de actele domeniilor. Chiar se gândise să se ducă la Jack şi să-i spună că se răzgândise cu privire la propunerea lui, pentru că orice părea mai bun decât această durere nesfârşită. Mândria şi principiile nu erau parteneri buni în pat, descoperi ea, mai ales pentru că era îndrăgostită. Ajunse până în faza în care chemă trăsura. Dar până la urmă renunţă, pentru că ştia că nimic nu se schimbase. Jack nu o iubea şi nu mai era nimic de făcut.

*

Edinburgh-ul era uscat, prăfuit şi pustiu pentru că mare parte a aristocraţiei plecase din oraş ca să petreacă vara la casele de la ţară. Asta nu însemna că el şi-ar fi dorit foarte mult agitaţia balurilor şi a seratelor; ceea ce voia şi cea de care avea nevoie era Mairi.

Se gândise că, odată ce aveau să fie despărţiţi, putea reuşi să meargă mai departe. După trei zile însă, fusese nevoit să admită, chiar dacă doar pentru sine, că fusese o naivitate. Era îngrozit de puterea pe care Mairi o avea asupra lui. Nu o văzuse doar de zece zile, însă îi era cu disperare dor de ea. Voia să o vadă, să vorbească cu ea, să

îi audă vocea. Fusese nevoit să reziste tentaţiei de a porni călare 11-12 kilometri spre Ardglen doar ca să o vadă. Nu-i venea să creadă cât de greu era să reziste acestui impuls. Nu era doar inexplicabil, ci şi periculos de sentimental. Voia să fie cu ea tot timpul, să o atingă – sigur că voia –, dar şi să o ţină în braţe, nu doar să facă dragoste cu ea. Avea senzaţia că o parte din el lipsea. De câte ori se deschidea uşa, speranţa că ea avea să intre şi să-l găsească creştea şi apoi se prăbuşea ca o piatră.

Singurul lucru pe care îl spera era că avea să alunge această stranie obsesie, aşa că se strădui să-l găsească şi să rezolve problema cu Michael Innes în cel mai rapid şi mai fără scrupule mod posibil. Celălalt avantaj era că, de îndată ce avea veşti, se putea duce să i le comunice lui Mairi. Deşi nu avea să se schimbe nimic, ea refuzând în continuare să se căsătorească cu el, Jack nu reuşea să găsească o cale de a depăşi acest impas.

Afacerile erau o bine-venită distragere de la problema lui. Jack era ferm convins că fiecare bărbat avea o slăbiciune şi se dovedi destul de uşor să-şi folosească contactele ca să descopere călcâiul lui Ahile în cazul lui Michael Innes.

Singurul viciu al lui Innes erau pariurile, care îl făceau să se afle mereu în căutare de bani. Ce câştiga el soţia lui cheltuia. El paria pe datorie. Jack bănuia că din pricina asta averea lui Mairi era atât de tentantă pentru el şi de aceea îl supăra aparenta nedreptate în privinţa moştenirii ei.

Trecuse de ora 11 în cea de-a treia zi de când se întorsese la Edinburgh când Jack se prezentă la un local discret, foarte aproape de Royal Mile. Gazda, un bărbat înalt cu păr negru ca tăciunele şi ochi aproape la fel de întunecaţi, îl trase într-o încăpere mică de primire în partea laterală a holului. Despre Lucas Black se spunea că era progenitura ilegitimă a unei regalităţi străine, dar nimeni nu ştia sigur. Singurul lucru pe care Jack îl descoperise era că omul nu avea scrupule şi era hotărât să reuşească. În privinţa asta semănau, astfel legându-se o prietenie între ei.

— Cel pe care îl cauţi e aici, Jack, zise Lucas. Dacă avea într-adevăr strămoşi străini, nimeni nu ar fi ghicit după vorbă. Vorbea ca un produs al celei mai bune şcoli publice englezeşti. Îmi rămâi dator cu o favoare. Domnul Innes e atât de copleşit, încât a pierdut deja mai multe mii de lire. Lucas zâmbi. Dar mă îndoiesc că primeşte des invitaţia de a juca într-o casă ca asta şi într-o companie atât de importantă.

Jack râmji.

— Îţi sunt recunoscător, Lucas, mai ales că ai reuşit să aduni destui jucători când în oraş e atât de puţină lume bună. Voi acoperi pierderile domnului Innes.

Lucas îşi înclină capul.

— Foarte atent din partea ta.

— E plăcerea mea, zise Jack. Am răscumpărat deja cea mai mare parte din restul datoriilor lui.

Lucas fluieră aproape insesizabil. Se aşeză pe marginea mesei şi îşi legănă piciorul.

— Bietul om! Ce a făcut ca să te nemulţumească?

Jack ezită.

— El a nemulţumit-o pe Lady Mairi Macleod. Sunt aici în numele ei.

În ochii întunecaţi ai lui Lucas apăru o sclipire de amuzament.

— A supărat-o pe Lady Mairi? Atunci e surprinzător că încă îşi păstrează bărbăţia. Am auzit că ţinteşte excelent.

— E cea mai bună, fu Jack de acord. Dar de data asta preferă să acţioneze prin intermediul meu – şi mai degrabă cu subtilitate decât cu violenţă.

— Am auzit de logodna voastră, zise Lucas. Felicitările mele!

— Mulţumesc, zise Jack.

Era ciudat că vorbele acelea îl dureau. Îl făcuseră să-şi dea seama că în curând, după ce avea să discute cu Innes, avea să trimită un anunţ de anulare a logodnei către ziare, iar legătura lui cu Mairi avea să fie oficial întreruptă.

Lucas îl privi întrebător.

— Nu am crezut niciodată că tocmai tu te vei

îndrăgosti, Jack, zise el cu o umbră de amuzament în glas. Dar, de fapt, îmi redă un pic încrederea în natura umană.

— Nu sunt... vru Jack să spună automat, dar se opri.

— Scuteşte-mă de negările convenţionale, zise Lucas. Un bărbat nu se osteneşte aşa cum ai făcut-o tu pentru Lady Mairi Macleod fără un motiv foarte puternic. Vărul tău mi-a scris, adăugă el, ca să mă pună în temă de îndată ce a ştiut de planurile tale cu privire la Innes.

— La naiba şi cu Robert! zise Jack, dar fără prea mare convingere.

Lucas avea dreptate în ambele privinţe. El era îndrăgostit de Mairi şi nu avea rost să mai nege. Avusese nevoie de al naibii de mult timp ca să-şi dea seama – de prea mult timp – pentru că nu îşi dorise să fie adevărat.

Îşi dădu seama că tremura. Se simţea ciudat. Singurul lucru pe care nu dorise să-l facă – să iubească şi să rişte să piardă din nou – se întâmplase şi nu putea schimba asta. Lucas zâmbi când îl conduse în salonul mare, unde o mică parte din înalta societate din Edinburgh se întâlnise pentru jocuri de noroc. Era o adunare exclusiv masculină. În aer plutea fumul de trabucuri. Câţiva domni îl salutară pe Jack din cap când trecu pe lângă ei. Lucas îl conduse într-un salon mai mic printr-o uşă din spate. Aici se aflau doar o jumătate de duzină de jucători. Prezentările fură scurte, pentru că Jack îi ştia deja pe cei mai mulţi dintre cei aflaţi în jurul mesei de joc. Michael Innes îi întâlni privirea fără o tresărire de recunoaştere, ceea ce îl mulţumi. În mod evident, afacerile îl purtaseră pe avocat afară din oraş până de curând şi nu auzise de logodna lui Mairi.

Jocul începuse, iar atmosfera din mica încăpere era deja foarte tensionată. Jack se descurcă bine în prima oră, câştigând ceva, pierzând şi uitându-se cu interes cum Innes deveni complet prins de joc. Avea aerul unui cartofor înrăit, atenţia lui fiind fixată pe cărţi.

Jack se strădui un pic şi curând începu să câştige constant. În timp ce Innes pierdea şi bea tot mai mult, deveni limpede că se ameţea repede pentru că în curând deveni îmbujorat şi nesigur. Norocul i se terminase; Jack

văzut cum încrederea îl făcuse neglijent, concentrarea îi dispăru şi pierdu tot ce câştigase. Până când se termină jocul, Jack avea mai multe bilete de datornic ale lui Innes în buzunar.

În timp ce alţii plecau din încăpere, Innes îl trase pe Jack de mânecă. Chipul său palid era plin de culoare şi ochii îi luceau. Se legăna pe picioare ca un tânăr fără experienţă.

— Domnule…

— Domnule Innes? zise Jack relaxat.

— Scuze, spuse Innes, va exista o mică întârziere la plata datoriilor mele.

Jack ridică din sprâncene şi nu spuse nimic.

Innes părea jenat.

— Am o moştenire, mormăi el.

— Aşa am înţeles, zise Jack rece. Dar sper că nu speraţi ca eu să aştept moartea lui Lord Macleod ca să mă plătiţi. Nu doresc să aştept moartea unui om.

Culoarea se întinse pe obrajii lui Innes. Ochii palizi se feriră de privirea aspră a lui Jack.

— Nu, zise el, nu înţelegeţi, domnule. Verişoara mea, Lady Mairi, este foarte bogată şi curând acei bani vor fi ai mei.

Jack ridică privirea. Lucas Black stătea în uşă. La semnul din cap al lui Jack, intră în încăpere, închise uşa în urma lui şi se sprijini cu spatele de ea. Innes îi aruncă o privire, apoi se întoarse atât de brusc spre Jack, încât îşi pierdu echilibrul şi aproape că se poticni. Jack îl împinse prea puţin ceremonios înapoi pe scaunul pe care îl ocupase până de curând, unde se trase în spate spre perne, de parcă încerca să pară cât mai mic.

— Domnule… protestă el, vocea fiindu-i doar un chiţăit de frică.

— Mă interesaţi foarte mult, domnule Innes, zise Jack. Spuneţi-mi mai multe despre aceste aşteptări ale dumneavoastră.

*

Mairi încă era la micul dejun când primi veste de la Jack că vorbise cu Michael Innes seara trecută şi că urma să vină mai târziu în acea dimineaţă ca să discute cu ea. Biletul era cât se poate de formal. Chiar şi aşa, simţi o puternică tresărire de speranţă, dar care dispăru la fel de brusc. Oricine susţinuse că speranţa era cea care moare ultima avusese dreptate. Se părea că ea nu învăţa niciodată asta.

Nu îi mai trebui micul dejun, aşa că decise să se plimbe. Simţea nevoia să iasă afară, să se gândească, să plănuiască ce avea să îi spună lui Jack şi cum să reacţioneze când urma să îl vadă din nou.

Dar nu voia să o facă în grădinile care îi aminteau atât de mult de Archie. În sfârşit, putea înţelege că trebuia să scape de controlul pe care Archie încă îl avea asupra vieţii ei. Trebuia să o ia de la capăt. Faptul că vorbise cu Jack despre trecut o eliberase şi, chiar dacă viitorul ei nu avea să fie cu el, ştia că trebuia să meargă mai departe.

Ieşi pe mica poartă în grădina cu ziduri şi o luă pe poteca de lângă pârâu, care ducea în sus pe dealul din spatele casei. Pământul era uscat ca iasca şi se sfărâma sub picioarele ei. Soarele strălucea fierbinte, aşa că se bucură că avea umbreluţa cu ea. Aerul era apăsător de căldură, lucru neobişnuit pentru o vară scoţiană. Făcea ca mersul să fie încins şi obositor, dar tot era bucuroasă să se afle afară, la aer.

La cascada aflată la jumătatea drumului în sus pe deal se opri să se odihnească, ascultând susurul liniştitor al apei şi bâzâitul albinelor din iarba înaltă. De aici, casa din Ardglen părea o mică oază în mijlocul peisajului sălbatic de la ţară. Acesta fusese locul favorit al lui Archie; era straniu că se simţise atrasă de locul acesta, unde nu mai venise de ani întregi. Parcă nu putea scăpa de spiritul lui Archie, încă erau chestiuni nelămurite între ei.

Se ridică şi îşi continuă drumul. Poteca trecea prin spatele cascadei pe o ieşitură îngustă şi stâncoasă, alunecoasă din pricina stropilor de apă dinspre cascadă. Aici ferigile şi buruienile creşteau dese. Când ieşi pe mica

pajişte de pe partea cealaltă, i se păru că simte miros de fum adus de o briză uşoară, dar i se părea puţin probabil într-o zi atât de frumoasă, aşa că scutură din cap şi uită de asta. Urmă poteca în jurul unui contrafort din piatră. Voia să meargă un pic mai departe şi apoi avea să se întoarcă, deoarece începuse să obosească. Găsi un morman de pietre, căzute prea curând ca să fie acoperite de muşchii şi lichenii care creşteau peste tot în mica vale.

Se aşeză pe una din pietre ca să-şi tragă sufletul şi îşi sprijini umbreluţa de alt bolovan de lângă ea, închizând ochii şi ridicându-şi faţa spre soare. Ar fi trebuit să se simtă liniştită, dar avea o senzaţie de agitaţie, de parcă cineva ar fi privit-o.

Cu un mic oftat, se aplecă să-şi ia umbreluţa, dar aceasta alunecase între două pietre şi trebui să răscolească pentru a o recupera. Una dintre pietre se mişcă un pic; văzu o pată de culoare printre bolovani – un albastru puternic în contrast cu cenuşiul şi verdele din jur.

Sări imediat în picioare. I se ridică părul pe ceafă şi simţi un fior de groază alunecându-i pe şira spinării. Recunoscuse acel albastru. Când cumpărase jacheta pentru Archie pe Prince’s Street cu cinci ani în urmă, croitorul o asigurase că nu mai exista alta ca ea în tot Edinburgh-ul.

— O vopsea foarte specială, îi spusese el. Special pentru dumneavoastră, doamnă.

Mairi făcu un pas în spate. Simţea o răcoare în ciuda soarelui care încă strălucea puternic şi fierbinte deasupra ei. Pietrele erau stivuite ca un mormânt. De la distanţă păreau căzute la întâmplare, dar acum vedea că nu era lucrarea naturii, ci a mâinii de om. Şi vedea, de asemenea, sub mormanul de pietre, învelit în fâşii albastre, ceva palid şi poros, ceva care arăta ca un os omenesc.

Se întoarse şi vomită violent. Preţ de o clipă, crezu că avea să leşine. Se simţea plină de sudoare rece. Urechile îi vâjâiau şi era uşor ameţită. Merse spre un bolovan aflat la distanţă de cadavru şi se aşeză. Tremura incontrolabil.

„Archie.” Archie era îngropat sub mormanul de pietre. Nu ajunsese niciodată în India, sau în China, sau în celelalte

locuri în care îşi imaginase că fugise cu iubitul său. În tot timpul în care ea îl crezuse în viaţă, el zăcuse aici. Probabil că murise în noaptea în care plecase. Cineva îl îngropase la cascadă – poate iubitul lui, dacă aici aranjaseră cei doi să se întâlnească. Se întrebă dacă avusese loc vreun accident sau o ceartă. Apoi îşi aminti că cineva continuase să-i scrie lui Lord Macleod în numele lui Archie, trimiţând veşti, cerând bani. Cineva pretinsese că Archie încă era în viaţă.

Se frecă cu putere pe braţe ca să alunge frigul din corpul ei îngheţat. Trebuia să coboare înapoi la Ardglen şi să-l trimită pe Frazer după ajutoare. Trebuia să încerce să se ridice. Avea senzaţia că picioarele îi erau din vată, dar o susţinură. Făcu câţiva paşi tremuraţi spre potecă şi se uită înapoi peste umăr la mormânt şi la culoarea albastră care îi dezvăluise totul.

O umbră îi tăie drumul în partea de sus a potecii. Se uită în sus. Nu era nimeni acolo, însă simţi din nou miros de fum. Briza devenise mai puternică şi pe cer apăruseră nori albi, pufoşi, iar soarele parcă nu mai ardea chiar aşa de tare. Din nou simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Parcă o privea cineva.

Umbra trecu din nou, iar de data asta îşi miji ochii în sus, reuşind să vadă silueta unui bărbat care cobora pe potecă spre ea. Preţ de un lung moment, avu soarele în ochi şi, deşi puse mâna streaşină la ochi, nu reuşi să-i vadă faţa – era doar o umbră întunecată. Felul în care se mişca era însă familiar. Apoi razele nu mai străluciră, ea clipi şi îl văzu pe Jeremy Cambridge stând pe potecă în faţa ei, curăţându-şi de praf hainele imaculate de oraş şi arătând foarte ciudat, îşi dădu seama că Jeremy prefera oraşul şi saloanele şi că nu-l văzuse niciodată la ţară.

— Jeremy! strigă ea. Ce Dumnezeu faci aici?

— Mi-au spus cei din casă că ai plecat să te plimbi, răspunse Jeremy. Te-am văzut pe potecă şi te-am urmat până aici.

Vocea îi suna straniu de detaşată. Răceala îi provocă lui Mairi un fior de gheaţă pe şira spinării. Apoi văzu că el avea un pistol în mână şi răceala se intensifică.

— Ce păcat! zise Jeremy.

Se uită spre mormântul din pietre şi apoi îşi întoarse din nou privirea spre ea şi o ţintui atât de dur şi de iute, încât ea tresări la vederea expresiei lui.

— Ce păcat că l-ai găsit, pentru că acum va trebui să te omor!

Capitolul 20

Jack era aproape gata să plece spre Ardglen când Lucas Black fu condus în încăperile sale. Întâlnirea cu Michael Innes de seara trecută, satisfăcătoare în toate sensurile, se dovedise a fi deosebit de frustrantă în alte privinţe. Era clar pentru amândoi că Innes nu fusese în cârdăşie cu Wilfred Cardross. Nu avea ieşiri violente, iar ameninţările împotriva lui Mairi erau un balon de săpun, bazate pe scandal şi pe răutate. Nu ştia nimic despre secretele lui Archie Macleod, iar fanfaronada lui dispăruse ca o ceaţă când Jack îi spusese că Mairi se afla sub protecţia lui. Totul ar fi trebuit să fie destul de clar pentru Jack, dar simţea o nelinişte, de parcă nu găsise ceva ce simţise la Methven. Singurul atacator putea fi Archie însuşi, dar Mairi era convinsă că fostul ei soţ era un suflet prea blând şi ţinea prea mult la ea ca să o rănească. Jack încercă să treacă peste gelozia lui şi să o creadă, dar nu era convins. Până la urmă, decise să-i dezvăluie lui Lucas detaliile cazului şi îi povestise totul până târziu în noapte, dar nu ajunsese la nicio concluzie utilă.

— Îmi cer scuze că te reţin, zise Lucas, văzând hainele de călătorie ale lui Jack, dar e ceva ce cred că ar trebui să vezi. Îi arătă un document. M-am gândit la asta după ce ai plecat azi-noapte. Dacă Macleod intenţiona să fugă din ţară cu iubitul său, după toate probabilităţile, ar trebui să existe o evidenţă a plecării lor din Greenock.

— Dacă Macleod şi-a înscenat moartea, zise Jack. Rezervarea ar fi pe un nume fals.

Lucas încuviinţă din cap.

— Da, dar ar fi două nume dacă a fugit cu iubitul său. E o încercare, dar m-am gândit să verific registrele din vremea aceea, când se presupune că ar fi murit Macleod, să văd dacă mi se pare cunoscut cineva de acolo. Desfăcu documentul şi îi arătă. Asta e ce am găsit.

Jack se uită. Nava era Jura, care trebuia să plece spre Madras, India, data plecării fiind după ce aparenta moarte a lui Archie Macleod fusese raportată în ziarele din Edinburgh. Scrută impacientat lista pasagerilor: Macrae, părinţi şi copii, domnul şi doamna D. Macreavy, domnul S. Oakes şi apoi, subliniat, domnul A. Oxford şi domnul J. Oxford, fraţi, în dreptul cărora era adăugat cuvântul anulat.

— Oxford, zise Lucas nerăbdător. Cambridge? Vezi legătura?

Jack avu nevoie de un minut. Mintea i se mişca frustrant de încet. Îşi aminti că Mairi îi spusese că nimeni în afară de ea şi de Lord Macleod nu ştiuse despre amantul secret al lui Archie. Omul care se ocupa de afacerile lui Macleod cu siguranţă nu ştiuse secretul. Sau îl ştiuse? Jack se gândi la Jeremy Cambridge, care venise la Methven când murise Wilfred Cardross, găsit într-un şanţ a doua zi de dimineaţă. Îşi aminti că Mairi spusese că Jeremy Cambridge îi promisese că avea să o viziteze la întoarcerea din Edinburgh. Dintr-odată fu paralizat de frică.

— Oh, Dumnezeule! zise el.

Îi aruncă lui Lucas documentul.

— Trebuie să plec.

Erau doar 11 kilometri de la Edinburgh până la Ardglen, şi nu putea decât să se roage să nu fie prea târziu.

*

— Tu erai amantul lui Archie! zise Mairi. Nu am ştiut niciodată.

Soarele încă dogorea, apa încă curgea în pârâu, dar parcă nu putea nici să vadă, nici să audă. Ea se simţea de parcă era închisă într-o lume separată, în care existau doar

Jeremy, pistolul şi oribilul adevăr că el îi omorâse soţul.

Îşi cercetă amintirile, cernând, căutând. Văzuse oare vreodată vreun semn că Archie şi Jeremy erau mai mult decât cunoştinţe? Nu îşi amintea aşa ceva. Dar, pe de altă parte, nu avusese vreun motiv să observe. Ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Îşi imaginase că Archie avea o amantă, nu un amant.

— Tu l-ai înşelat pe Lord Macleod, făcându-l să creadă că Archie e încă în viaţă! zise ea. De ce ai face un lucru de o asemenea cruzime?

Jeremy clipi. În ochii lui cenuşii nu se zărea nicio emoţie, doar un vid adânc, care era mai înspăimântător decât orice furie.

— Voiam bani, zise el. L-am ţinut pe Archie în viaţă ca să-l pot face pe Lord Macleod să plătească.

Mairi se uită spre mormânt şi-l văzu pe Jeremy zâmbind.

— De fapt, spiritul lui, zise el. A murit în noaptea în care am plecat.

— A fost un accident? întrebă Mairi şi se dădu înapoi când văzu dispreţul din ochii lui.

— Sigur că nu, răspunse Jeremy. Ne-am certat. El trebuia să vină cu bani la el, dar prostul sentimental îţi lăsase ţie tot. Spunea că ţi-o datorează, de parcă ar fi putut să compenseze prin bani ce făcuse! Zicea că tu vei şti să-i foloseşti ca să faci bine oamenilor. Buzele i se arcuiră. Bietul Archie era aşa de slab şi de măcinat de vină!

— Era un bărbat mai bun decât vei fi tu vreodată, zise Mairi cu o sclipire de furie, dar vorbele alunecară pe lângă Jeremy fără să-l atingă.

— Nu mă interesează să fiu bun, zise el. Mă interesează să fiu bogat. Timp de douăzeci şi şapte de ani am fost lacheul lui Lord Macleod, la fel ca tatăl meu înaintea mea. Eram meniţi pentru ceva mai bun de atât.

Mirosul slab de fum alunecă în jos spre vale, iar Mairi îşi întoarse capul brusc.

Jeremy îşi ridică pistolul imediat şi-i făcu semn să stea liniştită.

— Nu poţi să mă împuşti, zise Mairi. Servitorii ştiu că eşti aici. Vor şti că nu a fost un accident.

— Nu intenţionez să te împuşc decât dacă e absolut necesar, zise Jeremy. Eu voi fi cel care îţi voi găsi corpul. Voi încerca să te salvez ca un erou.

O văzu cum se încruntă şi zâmbi cu satisfacţie.

— Dealul e în flăcări, draga mea. Tufişurile şi buruienile sunt uscate. O flacără stârnită ici şi colo... Ridică din umeri. Curând vom fi înconjuraţi.

Mairi auzea focul trosnind. Făcu o mişcare involuntară şi din nou Jeremy împinse pistolul spre ea.

— Vreau să-ţi spun şi restul, zise el.

— De ce? se răsti ea. Din răutate?

El ridică din umeri.

— Dacă aşa crezi... Eu l-am ucis pe Wilfred Cardross după ce nu a reuşit să te răpească şi să mi te aducă. L-aş fi ucis pe Michael Innes dacă Rutherford nu i-ar fi închis gura înainte. Dar aşa... Ridică din nou din umeri. Încă mă gândesc la asta. Poate peste ceva timp...

— Un alt accident? rosti Mairi. Devin un pic prea frecvente, Jeremy. Oamenii vor începe să intre la bănuieli.

— E doar vina ta, spuse Jeremy, agitându-se dintr-odată. Intenţionam să mă căsătoresc cu tine, să pun mâna pe bani în felul acesta. Apoi l-ai acceptat pe Rutherford. Lord Macleod mi-a spus că e doar prefăcătorie, dar ştiam că eşti amanta lui Rutherford şi nu puteam să risc.

— Aşa că l-ai trimis pe Wilfred să mă omoare, zise Mairi.

— Să te răpească, o corectă Jeremy. Nu îmi erai de folos moartă. Dar acum... El oftă ca şi cum comportamentul ei l-ar fi supărat foarte tare. Acum nu am de ales, pentru că ştii despre Archie. E al naibii de enervant. Zâmbi brusc, alungându-şi proasta dispoziţie ca pe o toană de copil. În fine, trebuie să plec. Din fericire, pot să alerg mult mai repede decât tine. Se uită la cizmuliţele ei cu amuzament, încălţările alea nu te vor ajuta într-un incendiu.

Ridică pistolul într-un salut ironic şi apoi se întoarse, urcând pe pantă şi dispărând în vârf. Mairi se luptă cu

sentimentul de uşurare şi cu greaţa care ameninţa să o ameţească. Nu era momentul să dea dovadă de slăbiciune. Strânse din dinţi şi începu să urce după el.

Când ajunse sus, cizmuliţele ei de piele erau zdrenţuite, aşa cum prezisese Jeremy, şi fustele îi erau sfâşiate de tufişuri şi stânci. Picioarele o dureau deja. Mica vale fusese o oază care nu dezvăluia infernul ce dogorea pe o parte a dealului. O înconjura focul sălbatic, care măcina tufişuri, buruieni şi se îndrepta spre Ardglen. Fumul transformase cerul albastru într-unul ameninţător şi cenuşiu. Auzea şuieratul şi trosnetul flăcărilor şi simţea mirosul şi gustul acru al focului în vânt.

Mairi nu mai văzuse foc sălbatic până atunci. Viteza şi sunetul acestuia o îngrozeau. Jeremy reuşise să treacă la timp. Îl vedea alergând pe potecă, înaintea focului, cu o viteză pe care ea nu ar putut s-o atingă.

O pală bruscă de vânt aduse o flacără mai mare atât de aproape, încât îi simţi dogoarea. Se întoarse şi o luă în jos spre vale, de unde venise, cu inima bubuindu-i în piept şi cu palmele zgâriate de piatra aspră. Când văzu focul pe partea de sus a potecii, ţipă.

Apa, trebuia să intre în apă.

În ciuda verii fierbinţi, apa din râu era brutal de rece şi îi tăie răsuflarea, făcând-o să ţipe. Se aruncă la vale, urmând cursul râului, fără să ţină cont de pietrele acoperite de muşchi care alunecau pe sub încălţările distruse şi de ciulinii care îi sfâşiau hainele. Căzu de două ori, julindu-şi mâinile şi învineţindu-şi genunchii. Nu avea decât un singur gând în minte – că nu avea să moară acolo ca să-i facă pe plac lui Jeremy Cambridge şi ca el să poată păstra secretul morţii lui Archie. Într-un fel, simţea că ar fi eşuat în faţa lui Jack. Parcă el ar fi chemat-o. Dar, chiar şi când alerga de-a lungul râului, udă leoarcă şi înfrigurată, flăcările ţineau pasul cu ea, dansând de-a lungul malului, întinzându-se spre ea atât de aproape încât o îngrozeau.

La vreo 45 de metri de la baza dealului, ştiu că nu putea reuşi. Aici râul dispărea în subteran prin peşteri săpate în gresie cu mii de ani în urmă. Un stejar bătrân şi

uscat atârna deasupra apei. Ea văzu cum luă foc şi se despică. Sunetul era de nedescris – un trosnet teribil ca o de împuşcătură. Copacul căzu peste râu, arzând cu sălbăticie, iar flăcările săriră peste apă ca să se aprindă pe partea cealaltă, închizându-i calea de scăpare cu un zid de foc.

*

Jack auzi sunetul copacului căzând când ajunse pe panta dealului. Întreaga zonă părea să ardă. Când ajunsese la Ardglen, Frazer evacua deja casa. Servitorii alergau agitaţii, iar arendaşii scoteau caii din grajd. Nu era nici urmă de Hamish, Murdo şi Ross. Frazer, palid şi cu chipul întunecat, îi spuse că Lady Mairi ieşise să se plimbe mai devreme şi nu se întorsese. Băieţii plecaseră în căutarea ei.

Îi mai spusese că venise Jeremy Cambridge şi că pornise pe deal după ea. Atunci Jack simţise că groaza îi cuprinde inima ca un cub de gheaţă.

La început i se păru că aude o împuşcătură. Apoi văzu copacul căzând peste râu. Dincolo zări o sclipire albă prin strălucirea orbitoare a soarelui peste apă. Dintre toate lucrurile care nu îşi aveau locul acolo… era o umbreluţă.

„Mairi.“

Chiar când vru să se mişte, Murdo veni alergând lângă el şi îl prinse de braţ. Chipul bărbatului era deja murdar de sudoare, cenuşă şi pământ. Dogoarea era de nesuportat, iar focul era la doar câţiva metri. În ochii lui Murdo se vedeau disperare şi durere.

— Nu vă puteţi duce acolo, domnule… începu el să spună.

— Pot şi o voi face, zise Jack. Nu o va înghiţi focul. Nu voi permite asta!

Chiar în timp ce vorbea simţea disperarea, teama că era deja prea târziu. Alungă cu hotărâre acel gând.

Murdo, Hamish şi Ross îl înconjurară.

— Lăsaţi-mă să trec, zise el într-un acces de furie, sau vă dobor pe toţi!

Ei se dădură la o parte, cu respect în privire, deşi ştiau că era o capcană mortală. Jack alergă spre foc, ajungând exact acolo unde râul dispărea sub stânci.

Sări în apă, orbit, asurzit de vuietul focului, simţind cum flăcările se întind să-l prindă. Apoi ajunse mai jos pe cursul râului şi răcoarea din apă îl înconjură. Se poticni, şocat de apa rece ca gheaţa, întinse mâna şi prinse mâna lui Mairi. Era rece, udă toată şi tremura, dar se simţea precum cel mai minunat lucru în braţele lui. O trase sub o stâncă în timp ce focul urla şi gonea deasupra lor şi înroşea apa.

Chipul ei era în scobitura gâtului său – cu o mână o ţinea de cap, iar cu cealaltă de talie, strângând-o la piept. Tremura, îşi dădu el seama, iar când îi simţi respiraţia teribil de sacadată, i se strânse inima în piept.

— Mairi! strigă el, nerecunoscându-şi propria voce.

O simţi mişcându-se, lipindu-se şi mai tare de el, cuibărindu-se în braţele lui. Erau amândoi înfrigurați şi uzi până la piele, dar acolo unde corpurile lor erau lipite se încălzeau unul pe altul şi sângele curgea cald. Jack îşi lipi buzele de părul ei şi inspiră adânc, simţind fumul care se lipise de ea. Mairi era plină de funingine, murdară, dar era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată, iar asta îi făcu inima să-i bată mai tare.

Nu ştia prea bine ce să facă apoi. Se gândise doar să găsească un fel de adăpost cât de mic, ca să-i ferească de focul care duduia deasupra lor. Dar apoi pământul de sub ei păru să cedeze şi căzură, rostogolindu-se iar şi iar, până când se opriră pe podeaua peşterii de dedesubt.

*

Mairi îşi recăpătă cunoştinţa şi descoperi că era strâns lipită de corpul lui Jack. Capul îi era pe pieptul lui, iar corpul lui era curbat în jurul ei ca să o protejeze de pietrele ce puteau cădea. Plămânii îi erau plini de praf şi de mizerie. Se simţea îngheţată, murdară şi zdruncinată, dar era în viaţă. Se mişcă uşor, întorcându-şi capul spre el. Malul de

deasupra lor se prăbuşise, dar mai era o geană de lumină pentru a-i vedea faţa.

— Jack? făcu ea.

El se mişcă. Începu să o pipăie agitat.

— Mairi? Eşti bine?

— Da, răspunse ea şi începu să tremure incontrolabil din pricina frigului şi a tot ce se întâmplase. Tu?

— Sunt încă în viaţă.

În mod surprinzător, ea auzi zâmbetul din glasul lui.

— Mairi, iubito... Tonul i se schimbă şi deveni atât de pătrunzător, încât o făcu din nou să tremure. Dumnezeule, am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna şi nu am putut suporta!

Mairi încetă în acel moment să se mai teamă. Acolo, cu sunetul focului urlând deasupra lor şi cu bucăţi de piatră mari căzând încă pe ei, ea nu mai simţea decât o pace infinită. Jack o ţinea strâns. Avea ochii închişi, dar ea îi simţea bătăile inimii tare şi puternic în inima ei, iar pentru ea fu de ajuns.

Jack îi cuprinse chipul şi o întoarse spre el, sărutând-o cu tandreţe.

— Ai gust de sare, zise el un pic mai târziu, şi de cenuşă. O sărută din nou. Te iubesc, zise el cu voce frântă. Am crezut că nu voi mai avea ocazia să ţi-o spun.

Ea ştiuse asta din momentul în care o cuprinsese în braţe, ştiuse că o iubea şi că a fi cu el era cel mai important lucru din lume. Apoi începu să râdă.

— Jack, zise ea, îţi alegi teribil de prost momentele.

— Nu te-ai plâns niciodată până acum, zise şi o sărută din nou. Te iubesc, repetă el.

Vocea îi era mai puternică de data asta, mai sigură, de parcă testa cuvintele şi le găsea un pic mai confortabile.

— Căsătoreşte-te cu mine! zise el. Apoi adăugă smerit: Ştiu că nu sunt destul de bun pentru tine...

— Taci! zise Mairi şi-l sărută la rândul ei. Eşti tot ce îmi doresc, tot ce vreau.

Ea îl auzi râzând uşor tremurat.

— Te iubesc fără speranţă. Te voi iubi mereu!

— Pentru un bărbat care până azi se considera incapabil să iubească, te descurci înspăimântător de bine, zise Mairi cu sfială.

— Vulpiţo!

Ea îi simţi zâmbetul, iar el o sărută din nou cu tandreţe şi dulceaţă infinită. Se relaxase, acceptându-şi propriile emoţii şi iubirea pe care ea i-o oferea. Jack o ţinu protector în braţe şi cu un fel de mândrie sfidătoare care o făcu să se simtă umilă şi surprinzător de fericită în acelaşi timp.

— Domnule! se auzi un strigăt din capătul tunelului de unde venea raza slabă de lumină. Doamnă! Lady Mairi!

— La naiba! zise Mairi. Ne-au găsit.

Se ridică cu greu în picioare.

— Murdo, suntem aici!

O jumătate de oră mai târziu, ea şi Jack ieşiră în sfârşit la lumină, murdari, înfrigurați şi clipind des din pricina luminii puternice. Vântul îndepărtase focul spre vestul văii, lăsând în urmă doar tufişuri arse şi fumegânde şi teren înnegrit în jur. O pală neagră de fum atârna deasupra dealului. Ardglen încă era în picioare, arătând paşnic şi imaculat lângă marea sclipitoare.

— Am găsit trupul domnului Cambridge lângă râu, zise Murdo. Venise să vă caute, doamnă? Se pare că focul l-a ajuns din urmă. S-a întins foarte repede. Îmi pare foarte rău, doamnă.

Mairi îi susţinu privirea lui Jack. Se gândi la Lord Macleod, la Archie şi la scandal şi ştiu că Jack se gândea la acelaşi lucru. Trase adânc aer în piept.

— Şi mie îmi pare rău, zise ea. Nu ştiu ce dorea domnul Cambridge. Nici măcar nu am ştiut că era aici.

Îl văzu pe Jack zâmbind întristat, dar nu spuse nimic, iar în acel moment simţi că îl iubeşte şi mai tare. În curând, se gândi ea, intenţiona să îi spună totul despre Archie şi aveau să organizeze împreună o înmormântare decentă, ca părinţii să-l poată jeli cum trebuia. Dar deocamdată avea să facă o baie şi să se îmbrace în haine curate după ce avea să se ungă pe toate tăieturile, juliturile şi arsurile.

Se uită la Jack.

— Poţi, te rog, să mă duci cât mai curând la Glen Calder? întrebă ea. Aş vrea să mă căsătoresc acolo.

Jack îi zâmbi, iar dragostea pe care o văzu în ochii lui îi făcu inima să tresalte de fericire.

— Cu cea mai mare plăcere, zise el şi o luă în braţe. Te voi duce acasă.

Sfârşit